

בית משפט השלום בראשון לציון

28 מרץ 2016

ת"פ 28091-09-11 פרקליטות המדינה, מחלקה כלכלית נ' מזרחי
ואח'

לפני כב' השופטת מיכל עמית - אניסמן

המאשימה
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות המדינה (מחלקה כלכלית)

נגד

הנאשמים
1. מאיר מזרחי
2. אמ.ווי.אמ.קום בע"מ
3. גולן גסטון שאול – ניתן פסק דין**הכרעת - דין****כתב האישום**

1. ביום 12/9/11 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום המייחס להם עבירה של סיוע לארגון משחקים אסורים בישראל, עבירה לפי [חוק איסור הלבנת הון](#) ועבירות מס. כתב אישום מתוקן הוגש ביום 4/7/12 (להלן- "כתב האישום") ועל פיו נוהל הדיון בעניינם.
2. בחלק הכללי של כתב האישום נטענו עובדות אלה:

- 2.1 חברת Victor Chandler International Ltd (להלן- "חברת ויקטור צ'נדלר") הינה הבעלים והמפעילה של אתר הימורים באינטרנט בשם Victor Chandler, שהגישה אליו נעשית, בין היתר, באמצעות כתובות האינטרנט ("דומיינים") www.vcbet.co.il, www.vcbet.com, ו- www.spinroom.com (להלן- "אתרי ויקטור צ'נדלר"). משרדי ושרתי ויקטור צ'נדלר פועלים ברישיון מטעם גיברלטר.
- 2.2 חברת Stan James Ltd (להלן- "חברת סטן גיימס") הינה הבעלים והמפעילה של אתר ההימורים באינטרנט Stan James, שהגישה אליו נעשתה, בין היתר, באמצעות הדומיינים www.Stanjames.com ו-

www.Stanjames.co.il (להלן- "אתר סטן גיימס"). משרדי ושרתי סטן גיימס פועלים ברישיון מטעם גיברלטר.

2.3 אתרי ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס היו אתרי הימורים באינטרנט, אשר אפשרו, החל מינואר 2007 לכל המאוחר ועד יוני 2010 לפחות (להלן- "התקופה הרלוונטית" או "התקופה הרלוונטית לאישום"), לגולשים בהם, בין היתר, גולשים מישראל, לנחש את תוצאתם של תחרויות ספורט ואירועים שונים בישראל ובעולם, בתמורה לסיכון סכום כסף שקבע כל גולש לעצמו (להלן- "סכום ההימור"). כמו כן, נטען כי, בתקופה הרלוונטית אפשרו אתרים אלה לגולשים מישראל לשחק המשחקים אסורים כהגדרתם [בסעיף 224 לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן- "חוק העונשין"), אשר בהם יכולים היו הגולשים לזכות בכסף או בשווה כסף על פי תוצאת המשחק, שתלויה היתה בגורל יותר מאשר בהבנה או יכולת, לרבות משחקי רולטה, בלאק-ג'ק ופוקר.

2.4 על מנת להשתתף בפעילות המתוארת לעיל באתרי ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס נדרש כל גולש לפתוח חשבון באתר (בהתאם לאתר בו גלש), באמצעות הזנת פרטיו האישיים, שם משתמש וסיסמת גישה אישית לאתר (להלן- "חשבון המהמר"). לאחר פתיחת החשבון באתר, נדרש הגולש להפקיד כספים בחשבונו באתר, כתנאי לאפשרותו להשתתף בניחוש. חשבון המהמר שימש את ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס להתחשבות עם הגולשים באתר, בהתאם לתוצאות ניחושיהם: בגין זכייה של הגולש עבור ניחוש נכון, זיכה האתר את הגולש בסכום ההימור ובסכום נוסף, על פי יחס ההימורים שקבעו האתרים מראש, ובגין הפסד של הגולש עבור ניחוש מוטעה חויב חשבון המהמר בסכום ההימור.

2.5 בתקופה הרלוונטית התבצעה הפקדת הכספים בחשבון המהמר באתר ויקטור צ'נדלר, בין היתר, על ידי הזנה באתר של קוד בן 16 ספרות שהוטבע על גבי כרטיס מסוג Value Card, אשר הינו כרטיס prepaid הנושא ערך כספי ספציפי (להלן- "ואליו כארד"). כרטיס "ואליו כארד" שימש בתקופה הרלוונטית כאמצעי תשלום אך ורק עבור אתר ויקטור צ'נדלר.

2.6 בתקופה הרלוונטית התבצעה הפקדת הכספים בחשבון המהמר באתר סטן גיימס, בין היתר, על ידי הזנה של קוד בן 16 ספרות שהוטבע על גבי כרטיס מסוג KeshCard, אשר הינו כרטיס prepaid הנושא ערך כספי ספציפי (להלן- "קאש כארד"). כרטיס "קאש כארד" שימש בתקופה הרלוונטית כאמצעי תשלום אך ורק עבור אתר סטן גיימס.

3. בחלק המתאר את פרטי האישומים נטענו בכתב האישום עובדות אלה:

- 3.1 בתקופה הרלוונטית לאישום היה הנאשם 1 (להלן- "הנאשם") רשום כעוסק מורשה מספר 050405786 (להלן- "העסק"), ועסק יחד עם יואל אזרי, רונלד אפשטיין ומשה דרעי (להלן- "השותפים"), בין היתר, בהפצה ומכירה של כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד באמצעות העסק ובאמצעות הנאשמת 2 (להלן- "הנאשמת"). הנאשם והשותפים פעלו יחדיו באמצעות העסק והיו שותפים פעילים לרווחיו ממכירת הכרטיסים והפצתם.
- 3.2 הנאשמת הינה חברה פרטית שנתאגדה ונרשמה על שם הנאשם ביום 4/6/07, כחברה פרטית מוגבלת במניות ונרשמה כ"עוסק מורשה" לעניין [חוק מס ערך מוסף](#), התשל"ו-1975 (להלן- "חוק מס ערך מוסף") מספר 513985127, החל מיום 13/6/07.
- 3.3 בתקופה שבין 4/6/07 ועד יוני 2010 ניהלו הנאשם והשותפים את הנאשמת והיו שותפים שווים לרווחיה ומנהלים פעילים בה.
- 3.4 במועדים שאינם ידועים למאשימה, התקשר הנאשם באמצעותו של רונלד אפשטיין עם חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן ג'יימס (להלן- "החברות") במטרה להפיץ ולשווק את כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד בארץ.
- 3.5 בתקופה הרלוונטית לאישום הנפיקו הנאשם והשותפים מאות אלפי כרטיסים מסוג ואליו כארד וקאש כארד שסך הערך הנקוב בהם אינו פוחת מ- 15 מיליון דולר ו- 150 מיליון ₪.
- 3.6 על פי הנטען, כרטיסים נמכרו, בין היתר, למפיצים אזוריים ולבתי עסק שונים (להלן- "פיצוציות") ברחבי הארץ, אשר מכרו אותם למהמרים באתרים VCbet ו-Stan James.
- 3.7 כמו כן, נטען כי הנאשם והשותפים פעלו אל מול נציגי האתרים על מנת לתת תוקף לכרטיסי ואליו כארד וקאש כארד בטרם נמכרו, וכדי שהאתרים יזכו את חשבונות המהמרים בגובה הערך הכספי הנקוב על הכרטיס ויאפשרו ההימור באתרים באמצעות הכרטיסים.
- 3.8 תמורת הכרטיסים (להלן- "הרכוש האסור") שולמה במזומן ובשיקים. סך כל הכספים שהתקבלו ממכירת הכרטיסים, אינם ידועים במדויק למאשימה, אך הינם, לכל הפחות, 4,000,000 ₪ ו- 10,000,000 דולר.
- 3.9 כספים מהרכוש האסור, בהיקפים שאינם ידועים למאשימה, אך לכל הפחות 410,000 דולר הופקדו או הועברו על ידי הנאשם והשותפים לחשבונות בנק של חברות שונות בחו"ל, וזאת על פי הוראת חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן ג'יימס.

- 3.10 כספים נוספים מהרכוש האסור, בהיקפים שאינם ידועים במדויק למאשימה, אך לכל הפחות 500,000 דולר נמסרו במזומן במשרדי הנאשמת לידי שליחים מטעם חברת ויקטור צ'נדלר.
- 3.11 בחודשים אוקטובר 2009 עד יוני 2010 העבירו נאשם והשותפים לידי חברת ויקטור צ'נדלר כספים מהרכוש האסור בסכום שאינו פחות מ- 8,969,000 דולר.
- 3.12 בחודשים ינואר 2010 עד יוני 2010 העבירו הנאשם והשותפים לידי חברת Stan James כספים מהרכוש האסור בסכום שאינו פחות מ- 1,166,000 דולר.
- 3.13 בתקופה הרלוונטית לאישום, קיבלו לידם הנאשם והשותפים כספים אשר היו עמלה בשיעור של 7%-10% מתמורת הכרטיסים.
- 3.14 בתקופה הרלוונטית לאישום, פעל הנאשם, בין היתר, בהפצה ושיווק של הכרטיסים האמורים, קיבל לידי את הכספים שהתקבלו ממכירת הכרטיסים, קיבל לידי וניהל את מלאי הכרטיסים יחד עם יואל אזרי ואחסן את הכרטיסים במחסנים אשר היו בבעלותו.
- 3.15 במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2007, שכרו נאשמים 1 ו-2 (להלן- "הנאשמים"), באמצעות רונלד אפשטיין ולזלי, את שירותיו של נועם אלטרוביץ על מנת שיבנה תוכנת ממשק וניהול לכרטיס החיוב מסוג קאש כארד (להלן- "התוכנה"). תמורת בניית התוכנה שילם הנאשם לנועם אלטרוביץ כ- 50,000 ₪ בשיקים על שם הנאשמת.
- 3.16 במהלך שנת 2009, גייס הנאשם את יאיר אושר, לבצע בין היתר, תיקוף כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד, ביצוע ניהול החשבונות והענקת שירותי מחשוב לנאשמת כגון: בנייה ועדכון טבלאות התחשבות כספית של הנאשמת מול אתרי VCbet ו- Stan James, הזנת קודים ונתונים בתוכנת ממשק וניהול לכרטיס קאש כארד ועריכת תכתובת אלקטרונית מול גורמים שונים עבור הנאשמת.
- 3.17 בתקופה שבין 2008 עד יוני 2010 היה הנאשם 3, עובד של הנאשמת, ועסק בשיווק כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד. נאשם 3, בין היתר, העביר כרטיסים לפיצוציות ולמפיצים אזוריים וגבה כספים עבור הנאשמת. עבור פעילותו זו אצל הנאשמת קיבל הנאשם 3, לכל הפחות, תשלום בסך של כ- 6,000 ₪ לחודש. לצד עבודתו עבור הנאשמת, שימש הנאשם 3 כמפיץ עצמאי של כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד, כאשר מעיסוקו כאמור הרוויח כ- 2,000 ₪ לחודש.

- 3.18 בתקופות הדיווח שבין ינואר 2009 ועד יוני 2010 (להלן- "תקופת הדיווח") עסקו הנאשם והשותפים יחד עם אחרים במכירה והפצה של כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד כמפורט לעיל (להלן- "העיסוק"), בין היתר באמצעות הנאשמת. במסגרת עיסוקם זה, ערכו הנאשם והשותפים אלפי עסקאות שעניינן מכירת כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד (להלן- "העסקאות").
- 3.19 הנאשם והשותפים קיבלו לידיהם, באמצעות הנאשמת, במהלך תקופת הדיווח, לכל הפחות, עמלות בשיעור של 8.8% מכל עסקה. בגין עמלה זו חייבים היו הנאשם והשותפים בדיווח לרשויות המס (להלן- "עסקאות הנאשמת").
- 3.20 הנאשם והשותפים או אחר מטעמם, במזיד ובכוונה להתחמק ממס, הגישו דו"חות כוזבים למנהל לעניין מע"מ על עסקאות הנאשמת במהלך עיסוקם האמור בתקופות הדיווח כמפורט להלן:
- א. הנאשם והשותפים דיווחו כי עסקאות הנאשמת בתקופת הדיווח ינואר-פברואר בשנת 2009 הסתכמו בסך של 138,528 ₪ בעוד שעסקאות הנאשמת בפועל בתקופה זו היו, לכל הפחות, 336,600 ₪.
- ב. הנאשם והשותפים דיווחו כי עסקאות הנאשמת בתקופת הדיווח נובמבר-דצמבר בשנת 2009 הסתכמו בסך של 66,890 ₪ בעוד שעסקאות הנאשמת בפועל בתקופה זו היו, לכל הפחות, 830,500 ₪.
- ג. הנאשם והשותפים דיווחו כי עסקאות הנאשמת בתקופת הדיווח ינואר-פברואר בשנת 2010 הסתכמו בסך של 40,275 ₪ בעוד שעסקאות הנאשמת בפועל בתקופה זו היו, לכל הפחות, 754,600 ₪ ו-18,040 דולר.
- ד. הנאשם והשותפים דיווחו כי עסקאות הנאשמת בתקופת הדיווח מרץ-אפריל בשנת 2010 הסתכמו בסך של 60,142 ₪ בעוד שעסקאות הנאשמת בפועל בתקופה זו היו, לכל הפחות, 822,200 ₪ ו-26,215 דולר.
- 3.21 הנאשם והשותפים לא הגישו לפקיד השומה, עד למועד הגשת כתב האישום, דו"חות שנתיים של נאשמת 2 לשנים 2009 ו-2010.
4. במעשיהם המתוארים לעיל, נטען כי הנאשמים סייעו, בצוותא חדא עם השותפים, לארגון הימורים בלתי חוקיים בישראל, ביצעו פעולות רבות בכספים שמהווים רכוש אסור תוך ידיעה שמדובר ברכוש אסור בהיקף כספי של לכל הפחות 4,000,000 ₪ ו-10,000,000 דולר. כמו כן, נטען כי, הנאשמים, בצוותא חדא עם השותפים, עשו שימוש במרמה בתחבולה, ובמזיד בכוונה להתחמק ממס, בהסתירים משלטונות המס את ההיקף האמיתי של ההכנסות אשר נותרו בידם בעקבות מכירת הכרטיסים, ומסרו דו"ח הכולל ידיעה כוזבת ושהשמיטו הכנסה מתוך הדו"ח אותו הגישו לרשויות המס. באשר לנאשם 3 נטען כי סייע לארגון הימורים לא חוקיים בישראל.

5. על יסוד עובדות כתב האישום המתוארות הואשמו הנאשמים בעבירות לפי הוראות חיקוק אלה:

עבירה של **סיוע לארגון או עריכת משחקים אסורים, הגרלות והימורים** לפי **סעיף 225** בצירוף **סעיף 31 וסעיף 29(ב)** לחוק העונשין.

עבירה של **עשיית פעולה ברכוש אסור** לפי **סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון**, התש"ס-2000 בצירוף **סעיף 29(ב)** לחוק העונשין.

עבירה של **שימוש במרמה ותחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס** לפי **סעיף 117(ב)(8)** לחוק **מס ערך מוסף** בצירוף **סעיף 29(ב)** לחוק העונשין.

עבירה של **מסירת ידיעה כוזבת או מסירת דו"ח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור** לפי **סעיף 117(ב)(1)** לחוק **מס ערך מוסף** בצירוף **סעיף 29(ב)** לחוק העונשין.

רקע דיוני

6. הנאשמים הגישו מענה מפורט בכתב לכתב האישום וביקשו לנהל המשפט בעניינם. המשפט בעניינם של הנאשמים התנהל על פני מספר ישיבות במהלכן נשמעה פרשת המאשימה ופרשת ההגנה.

מטעם המאשימה נשמעו עדויות של 38 עדים והוגשו מוצגים רבים.

מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם וכן הוגש תיק מוצגים.

7. ההליכים בעניינו של הנאשם 3 נסתיימו, כבר בשלב המקדמי של ההליך, לאחר שהורשע על פי הודייתו ועונשו נגזר בהתאם להסדר טיעון.

מענה הנאשמים לכתב האישום

8. במענה לכתב האישום המתוקן שהגישו הנאשמים בכתב, מודים הם בכך ששיווקו ומכרו את שני סוגי כרטיסי החיוב מושא האישומים בישראל, וכי כרטיסים אלה שימשו גולשים באתרי האינטרנט של חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן גיימס לפעילות בתחום ההימורים ומשחקי ניחוש; כי תמורת הכרטיסים שולמה להם במזומן או בשיקים; כי רווחיה של הנאשמת נבעו מעמלה שניכתה לטובתה מתמורת מכירת הכרטיסים; כי ביצעו העברות כספים לחו"ל וכי לאחר שהבנק הגביל העברות הכספים כאמור מחשבון הנאשמת, הם מסרו כספים לנציגי החברות בחו"ל.

9. עם זאת, כופרים הנאשמים באישומים המיוחסים להם, באשר לטענתם, הכרטיסים נמכרו באמצעות הנאשמת בלבד. לטענתם, הכרטיסים היוו אמצעי תשלום אחד מבין אמצעי

תשלום רבים אחרים באתרים אלו וכן באתרים אחרים, על כלל הפעילות והתכנים שבהם וכי הם נועדו אף לפעילות שאינה בגדר הימורים אסורים, לרבות משחקים הדורשים כישרון ולא מזל; כי לא היה להם כל חלק בניהול, בניית או תפעול החברות או אתרי האינטרנט שלהן, שכן חברות אלה הן אשר קבעו בלעדית את תכני האתר ואת יחס ההימורים, הן אלו שהכריזו על זוכים או מפסידים, עבור זכויות באתרים שילמו החברות באופן ישיר למהמרים ללא כל תיווך מצד הנאשמים וכי הארגון, העריכה וניהול ההימורים נעשו בחו"ל ולא בישראל. מכאן, טוענים הנאשמים, כי לא הייתה להם כל נגיעה או קשר בניהול, עריכה או ארגון הימורים אסורים.

10. זאת ועוד, הנאשמים כופרים בשיעור העמלה הנטען על-ידי המאשימה בגין מכירת הכרטיסים וטוענים, כי הנאשמת פעלה במהלך התקופה הרלוונטית במספר אופנים, כאשר בתקופה מסוימת היא גבתה עמלה בשיעור של 7%, בתקופות אחרות סכום קבוע ומוסכם מראש ובשנת 2010 היא גבתה, לעיתים, עמלה בשיעור של 8%-9%, זאת בשל עלויות נוספות שהוטלו עליה. הנאשמים מודים, כי בגין העמלה הם היו חייבים בדיווח לרשויות המס, אך כופרים בסכומים הנטענים על-ידי המאשימה.

הראיות והעדויות מטעם המאשימה

11. מטעם המאשימה העידו שוטרים אשר נטלו חלק בפעולות החקירה והתפיסה של המוצגים, עדים אשר היו קשורים לפעילות הנאשמים ובעלי עסקים, אשר רכשו כרטיסים מהנאשמים ומכרו ללקוחות.

12. באשר לעדים שהינם בעלי עסקים, אשר רכשו כרטיסים מהנאשמים ומכרו ללקוחות, העידו עדי תביעה אלה:

מר יובל זהבי (ע"ת 168) – אשר החל משנת 2007 ועד סוף חודש ינואר 2010 היה הבעלים של קיוסק "פיצוחי דור" ברחוב רוטשילד 61 בראשון לציון;

מר לאון טאוזוביץ (ע"ת 177) – הבעלים של קיוסק "ממתוקס" ובשמו הנוסף "קיוסק לאון";

מר עמית זולקוביץ (ע"ת 188) – אשר במועדים הרלוונטיים שימש כמתפעל כספומטים בקיוסקים;

מר ג'ורג' מונייר (ע"ת 155) – בעלים של פיצוצייה ברחוב בן אליעזר בלוד;

מר יצחק מונייר (ע"ת 173) – אשר בין השנים 2006-2010 עבד בפיצוציית "על הדרך" בהרצליה, שבבעלות אחיו, ג'ורג' מונייר;

מר בוריס פקטור (ע"ת 152) – בעלים של פיצוציית "חלום מתוק" בחולון;

מר אמיר שמריהו (ע"ת 151) – בעלים של קיוסק "קפה בכיכר" בפתח-תקוה;

מר יצחק כהן (ע"ת 172) – אשר בין השנים 2008-2010 שימש כבעלים של פיצווייה בשם "נשנושים";

מר פנחס מנשרוב (ע"ת 189) – אשר בין השנים 2007-2010 שימש כבעלים של פיצווייה באור יהודה;

מר רותם אלטמן (ע"ת/ת 192) – אשר בשנת 2010 עבד בפיצווייה בהרצליה;

מר אייל סנדרוסי (ע"ת 142) – אשר במועדים הרלוונטיים שימש כבעלים של פיצוויית "הלוטוס" בבאר שבע;

מר אייל פולטיגר (ע"ת 143) – אשר בעדותו מסר כי בין השנים 2007-2010 עשה שימוש בכרטיסי ואליו כארד וקאש כארד לצורך הימורים וקניות, ואף עסק במכירת הכרטיסים;

מר טל אפרתי (ע"ת 160) – הבעלים של עסק בשם "טל סטור" בחיפה;

מר גיא פופ (ע"ת 156) – הבעלים של קיוסק "בונבון" בכפר סבא;

מר צוקרון יעקב (ע"ת 171) – אשר במועדים הרלוונטיים שימש כבעלים של פיצווייה בשם "מפגש קוקיי" בחיפה.

עדויותיהם של עדים אלה נגעו לדרך הזמנת הכרטיסים מהנאשמים באמצעות נציגיהם, אופן תשלום התמורה בגינם, גובה העמלה שנגבתה, סוגי הכרטיסים שמכרו, היקף המכירות ועוד.

13. באשר לשוטרי צוות החקירה והתפיסה העידו עדים אלה:

רפ"ק ניר אלקבץ (ע"ת 69) – אשר בשנים 2007-2010 שימש כסגן מפקד כוח משימה בלהב בעניין ההימורים באינטרנט;

מר אלכס זמירובסקי (ע"ת 17) אשר עדותו נוגעת למסמכים אשר הוכנסו למעטפה בתפזורת (ת/1929);

מר יבגני סטוריזוב (ע"ת 46) אשר לקח חלק בספירת הכסף אשר נתפס במשרד;

רס"ר ברק נורי (ע"ת 27) – אשר במועדים הרלוונטיים שימש כחוקר בצוות החוקרים במסגרת התיק של ואליו כארד;

רב פקד אבי מייברג (ע"ת 2) – ראש מחלק ביחידה הכלכלית, אשר במועדים הרלוונטיים שימש בתפקיד של ראש צוות חקירה מיוחד בתיק מושא האישומים; **רס"ר ערן בוחניק (ע"ת 76)** – אשר במועדים הרלוונטיים שימש כחוקר מתגבר בתיק מושא האישומים;

מר מירון שרעבי (ע"ת 65) – ערך את דו"ח ת/200;

מר נמירובסקי אלכס (ע"ת 17) – אשר שימש כבלש בצוות החיפוש בביתו של הנאשם; **רס"מ חגי כהן (ע"ת 41)** – אשר במועדים הרלוונטיים שימש כחוקר עבירות מחשב ביחידת סייבר 433 וביצע, בין היתר, פעולות חקירה בקשר לראיות שהופקו ממחשבי הנאשמת, לרבות ביצוע העתקים, העיד, כי בתיק הנדון הוא נדרש לבצע העתקים לדיסקים קשיחים מקוריים;

רפ"ק קובי פורלייטר (ע"ת 82) – ראש מחלק מיצוי ראיות להב 433, אשר ביצע, בין היתר, פעולות חקירה בקשר לראיות שהופקו ממחשבי הנאשמת.

14. באשר לעדים אשר היו מעורבים בפעילות הנאשמים, סיפקו להם שירותים שונים העידו שורה של עדי תביעה:

מר לזלי-רלף רוז (ע"ת 164), אשר במועדים הרלוונטיים שימש כבעלים של חברת אלרקו בינלאומית בע"מ ואשר במסגרתה ביצע הזמנות של הדפסות כרטיסי קאש כארד, ואליו כארד וקיי כארד מבית הדפוס בארי שבחיפה (להלן- "**בית הדפוס**"), עבור הנאשמת;

הגב' נעמה טויטו (ע"ת 185), אשר מתום שנת 2006 ועד חודש ספטמבר 2008 שימשה בתפקיד סמנכ"ל שיווק בחברת דיגיטל גרופ אשר נרכשה על ידי בית הדפוס;

מר יצחק ששון (ע"ת 202) – חבר ילדות של הנאשם, שותף עסקי שלו בעבר ובעל עסק משותף עם אביו, מר מאיר ששון, לממכר יהלומים, אשר במועדים הרלוונטיים חלק משרד, השוכן בבניין נועם קומה 11 חדר 20 בבנייני הבורסה שברמת גן (להלן: "**המשרד**") יחד עם הנאשמת;

מר מאיר ששון (ע"ת 180) – חבר ילדות של הנאשם, אביו של מר יצחק ששון ומי שהשכיר לנאשם חלק במשרד ששכר;

מר יאיר אושר (ע"ת 162) – אחיינו של הנאשם, אשר הועסק על ידי הנאשמת ופעל למתן תוקף לכרטיסים באמצעות שליחת הודעות דוא"ל לחברות בחו"ל;

מר גולן שאול (ע"ת 2) – אשר במועדים הרלוונטיים שימש הן כשליח שכיר מטעם הנאשמת והן כעצמאי;

מר נועם אלטרוביץ (ע"ת 183) – העוסק בפיתוח מחשבים;

מר ספיר פולק (ע"ת 186) – אשר שימש כמנהל של החלפה פי. אנד. פי עד אמצע שנת 2009;

מר רולנד אפשטיין (ע"ת 193) – אשר במועדים הרלוונטיים התקשר עם ויקטור צ'נדלר כמו גם סטן גיימס בהסכמים לפיתוח שווקים במדינות מחוץ לישראל;

מר אליהו קרן (ע"ת 190) – אשר במועדים הרלוונטיים שימש כרואה החשבון של הנאשמים;

הגב' שרית גלר (ע"ת 200) - העוסקת בהנהלת חשבונות במשרדו של רואה החשבון אלי קרן החל מחודש דצמבר 2006, מזה כשבע שנים;

מר יוסף סרור (ע"ת 220) - אשר בשנים 2007-2010 עסק בחלפנות ברחוב אבן גבירול 147 יחד עם אחים שלו, העיד, כי יואל אזרי היה לקוח שלו והכיר אותו דרך אביו;

מר יואל אזרי (ע"ת 167) - אשר במועדים הרלוונטיים עבד בשירות הנאשמת;

מר שחר שצלקה (ע"ת 204) - אשר בין השנים 2008-2010 שימש כמנכ"ל של חברת רויאל מדיה, המפתחת פלטפורמה למשחקי מיומנויות באינטרנט (להלן: "חברת רויאל מדיה");

מר משה דרעי (ע"ת 161) - אשר במועדים הרלוונטיים עבד בשירות הלקוחות של הנאשמת.

עדויות וראיות ההגנה

15. מטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן, הוגש תיק מוצגים.

טיעוני המאשימה

16. לטענת המאשימה, הוכח מתוך הראיות והעדויות לרבות עדות הנאשם עצמו, כי הכרטיסים ששווקו ונמכרו על ידי הנאשמת בישראל שימשו את המשתמשים לגלישה באתרי ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס אשר כללו פעילות הימורים אסורה. המאשימה מפנה לעדות הנאשם בעמ' 358 לפרוטוקול, שורות 8-29 ולעדויות עדי מאשימה וטוענת כי, אף הוכח שהכרטיסים שימשו את המהמרים ליצירת חשבון באתרי ההימורים לצורך התחשבות. כמו כן, נטען כי מתוך עדות יואל אזרי הוכח כי המאשימה סייעה למהמרים במשיכת והעברת כספים מהאתר (עמ' 241 לפרוטוקול, שורה 18, עמ' 243 לפרוטוקול, שורה 22). אף ראיות שהוגשו מטעם ההגנה בהסכמה תומכות במסקנה זו ובעניין זה מפנה המאשימה לת/301, ת/295, ת/374, ת/215 ו-ת/244.

17. לטענת המאשימה, טענת הנאשמים, כי הכרטיסים אותם מכרו שימשו כאמצעי תשלום אף לאתרים נוספים נזנחה, ומכל מקום לא הובאו לכך ראיות כמו גם לטענה כי השימוש בכרטיסים היה אפשרי אף לביצוע פעולות בתכנים החוקיים שבאותם אתרים. המאשימה טוענת, כי אין לקבל טענה זו אף משום שיקולי מדיניות לפי שיהיה בכך לעודד פעילות אסורה של אתרים אשר יפעילו אף תוכן חוקי בשולי עיסוקם הבלתי חוקי על מנת להכשירו.

18. המאשימה טוענת, כי הנאשמים בעצמם ועדים אחרים התייחסו לאתרים כאתרי הימורים מובהקים. המאשימה מפנה לעדות הנאשם עת העיד כי הגה את הרעיון לאפשר תשלום לחברות הימורים באמצעות כרטיסי חיוב למשתמשים שאינם רוצים לעשות שימוש בכרטיסי אשראי, ובעדותו התייחס לא אחת לאתרים כאתרי הימורים ולחברות לחברות הימורים (עמ' 351 ו- 387 לפרוטוקול).

כמו כן, הפנתה המאשימה, להודעת הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/2154), בה מסר כי אינו יודע אם אפשר לעשות שימוש אחר בכרטיס באתר ויקטור צ'נדלר וכי צריך לשאול את החברה. כן הפנתה למוצג ת/301 שהוגש על ידי ההגנה בהסכמה (עמ' 428, שורות 7-9) המתעד שיחה עם נציג אתר ויקטור צ'נדלר ולעדותו של אפשטיין (עמ' 163 לפרוטוקול, שורות 19-5).

המאשימה אף מסתמכת על הודעתו של רו"ח קרן שהוגשה חלף עדותו הראשית (ת/2188, עמ' 169 לפרוטוקול, שורות 12-13). עוד הפנתה המאשימה לעדויותיהם של עדים נוספים מטעמה המאשרים בעדותם כי מכרו כרטיסים להימורים וכי הביקוש לכרטיסים עלה בזמנים שנערכו בהם תחרויות ספורט, וטענה כי ההגנה לא הביאה לעדות אף אדם אשר העיד כי עשה שימוש אחר בכרטיסים באתרים.

19. לטענת המאשימה, הוכחה פעילות הנאשם בשיווק ומכירת כרטיסי ההימורים בחודשים ינואר- מאי 2007 באמצעות תיק עוסק מורשה על שמו, והוכחה עובדת פעילותה של הנאשמת באמצעות הנאשם בשותפות עם אזרי, דרעי ואפשטיין. בדו"חות תשאול (מחוץ לחדר החקירות) שערך עד המאשימה ברק נורי (ת/134 ו- ת/113) הודה הנאשם כי רווחי הנאשמת חולקו בינו לבין השותפים בחלקים שווים, וכי הוא לקח על עצמו את התיק. התכחשותו של הנאשם בחקירתו לכך שאמר את הדברים ותשובותיו המתחמקות מלמדת על חוסר מהימנותו, ויש להעדיף את עדותו של עד המאשימה נורי.

המאשימה מבקשת לחזק טענתה זו אף במסמך ת/2051 המכיל נתונים אודות סיכום מכירות כרטיסי ואליו כארד בחודש מאי 2010, אשר את תוכנו אישר הנאשם בחקירתו הנגדית (עמ' 398 עד 400 לפרוטוקול). המאשימה טוענת כי, אין לקבל את התכחשותו המאוחרת של הנאשם לתוכן המסמך ולנלמד ממנו, וכי יש לקבוע כי תוכנו של המסמך משקף נתוני אמת אודות פעילות הנאשמת וחלוקת הרווחים בין ארבעת השותפים. המאשימה מסתמכת אף על מסמך ת/1929 המתייחס לפעילות העסק בחודש ינואר 2009 וטוענת כי הנאשם לא הכחיש את האפשרות שהמסמך נתפס בביתו ואף התייחס לתוכנו.

בחקירתו הנגדית הנאשם לא ידע הנאשם להסביר את סירובו להתייחס לתוכן המסמך, אך סיפק הסברים לתוכן המסמך. המאשימה טוענת כי, הנאשם הודה שהמסמך מתייחס לפעילות העסק, אך שיקר וטען שמדובר בנתונים שנתיים. לטענת המאשימה, המסמך והדמיון בינו לבין למסמך ת/2051 מדברים בעד עצמם, ואף הוא משקף נתוני אמת על פעילות הנאשמים בחודש ינואר 2009. על יסוד אלה ועדויות נוספות של עד

- המאשימה יצחק ששון, מאיר ששון ושיחות שהוגשו בהסכמה (ת/1158, ת/1321, ת/1205 ו- ת/1666) טוענת הנאשמת כי הנאשם שיקר בעניין השותפות שלו עם אזרי, דרעי ואפשטיין ופעל להסתיר את חלקם כשותפים ברווחי הנאשמת.
20. לטענת המאשימה, הוכח כי הנאשם היה המנהל המרכזי בנאשמת והוא שפעל להקמתה וניהל את פעילותה הפיננסית, שימש כמנהלה בפועל והציג עצמו כבעליה היחידי אל מול רשויות המס.
21. לטענת המאשימה, הקשר בין הנאשמים לבין אתרי ההימורים הוכח מתוך עדויות הנאשם ואפשטיין לפיהן אפשטיין היה איש הקשר של הנאשמים עם חברות ההימורים.
22. המאשימה טוענת, כי תהליך הדפסת הכרטיסים מבית הדפוס בארי הוכח בעדויות עדי המאשימה לזלי וטויטו. כך הוכח כי בין השנים 2007-2010 עסק לזלי, באמצעות חברת אלרקו בינלאומית בע"מ שבבעלותו, בהזמנת הדפסות של כרטיסים עבור הנאשמת, אשר היתה באותם הזמנים לקוחתו היחידה. בתוך כך, הוכחה שיטת הדפסת הכרטיסים ואספקתם. מתוך עדותו של לזלי אף הוכח כי התנהלותו מול בית הדפוס נעשתה באמצעות שתי כתובות דוא"ל, כאשר האחת על שם "אלי שורש" במטרה להרחיק עצמו מהנאשמת.
23. באשר להיקף הזמנת הכרטיסים, הוכח מעדותם של רוז וטויטו, אשר אישרו את תוכן של תעודות המשלוח, ההזמנות והחשבוניות כי סך כל ההזמנות שביצעה חברת אלרקו מדפוס בארי היה כ- 738,000 כרטיסים משני הסוגים, בשווי כולל של 168,150,000 ₪ ו- 17,080,000 דולר.
24. טענת הנאשם, כי חלק מהכרטיסים שהודפסו הושמדו, לא נפתחו או שפג תוקפם נסתרה בראיות המאשימה (עדות רו"ח קרן ועדות טויטו), ויש לדחותה.
25. תהליך תיקוף הכרטיסים באתרי ויקטור צינדלר וסטן גיימס הוכח אף הוא. בתוך כך הוכח כי אחיינו של הנאשם, אושר, קיים תקשורת מיילים עם נציגי החברות, גם באמצעות מייל בשם "רוזנברג" שקיבל מאפשטיין וערך טבלאות אקסל לרישום נתונים אודות נתוני פתיחת הכרטיסים.
26. המאשימה הביאה לעדות בעלי בתי עסק באמצעותם נמכרו הכרטיסים, אשר חלקם הגדול נחקרו כחשודים בפרשה, וטענה כי יש לבחון עדותם בהתחשב באינטרס האישי הקיים בהם להקטין את חלקם, את העובדה שמדובר בכרטיסי הימורים ואת היקף הכרטיסים שנמכרו. כל אחד מהמפיצים עבד עם הנאשמים תקופה שונה. מתוך הקבלות שהוגשו כראיה, עולה כי תקופת הפעילות היתה ארוכה יותר מזו שהעידו המפיצים לגביה, ועל כן הקבלות הן שמעידות על תקופת הפעילות האמיתית. מעדויות המפיצים הוכחה שיטת עבודה זהה בכל הנוגע למכירת הכרטיסים והפצתם באמצעותם. הוכח כי, הקשר הראשוני עם המפיצים נעשה על ידי נציגי הנאשמת- יואל אזרי וגולן שאול אשר הציגו

למפיצים למכור את הכרטיסים. המפיצים שילמו עבור הכרטיסים במזומן, למעט מקרים חריגים בהם נעשה התשלום בשיקים או בהקפה. כנגד התשלום במזומן לא הנפיקו הנאשמים למפיצים קבלות ועל כן נוצר קושי במעקב אחר היקף הרכישות. המפיצים העידו כי רוכשי הכרטיסים הופנו אליהם על ידי הנאשמת, באמצעות דרעי, לאחר שפנו אליו באמצעות מספר טלפון מהאתר ויקטור צ'נדלר. חלק מהמפיצים אף העידו כי השתמשו בכרטיסים בעצמם על מנת להמר.

27. באשר לעמלות ששילמו המפיצים לנאשמים, טענה המאשימה, כי רוב המפיצים העידו, כי ככלל, מכרו למשתמשים את הכרטיסים בתוספת של 10% מהמחיר בו רכשו אותם מהנאשמת, כאשר לכרטיס בשווי של 1,000 ₪ ומעלה התוספת היתה 7%. המאשימה טוענת, כי ההגנה לא עימתה את המפיצים בנקודה זו, ועדותם, למעט עדות זהבי בעניין זה לא נסתרה.

28. באשר להיקפי המכירות של הכרטיסים למפיצים, טוענת המאשימה, כי מעדויות המפיצים הוכח, כי לא קיבלו הקבלות שנמצאו בספרי הנהלת החשבונות של הנאשמת והוצגו להם בחקירותיהם הנגדיות. קבלות אלה מעידות על מכירות בהיקפים נמוכים משמעותית מאלו עליהם העידו המפיצים. הנאשם לא ידע ליתן הסברים לפערים שהוצגו לו. על כן, טוענת המאשימה, כי הקבלות שנמצאו בהנהלת החשבונות של הנאשמת אינן משקפות את כלל פעילות הנאשמים, ויש לזקוף את העדר התייעוד בספרי הנאשמת לעסקאות נוספות לחובת הנאשמים.

29. הנאשמים הודו בעובדה, כי העבירו כספים לחו"ל וכי מסרו כספים ישירות לנציגי החברות מחו"ל לאחר שהבנק הגביל את הנאשמים להעביר כספים דרכו. הנאשמים אישרו, כי בין הנציגים השונים של החברות בחו"ל ניתן למנות את חברת רודריגו וחברת סטן מלון. הנאשם אישר בחקירתו, כי כספים הועברו כאמור גם באמצעות נותני שרותי מטבע, וחברת ברוק הולדינגס וחברת בלאק אינטרטיינמנטס ששימשו כמוטבים לקבלת הכספים עבור החברות בחו"ל. הנאשם אישר בחקירתו, כי כספים כאמור הועברו לידי נציגי החברות במזומן ובהודעתו מיום 1/7/10 שסומנה ת/2164 א פירט הנאשם היכן פגש את השליחים ואיך העביר להם את הכסף במזומן.

30. לטענת המאשימה, מסמכי העברות בנקאיות מחשבונות הבנק של הנאשמת לחברת ניו קוט ולחברת ווסטברוק הולדינגס הוגשו בהסכמה והם מוכיחים כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הועברו סכומים בסך כולל של 445,293 דולר.

31. סך הכסף המזומן שהועבר על ידי הנאשמים לשליחים של החברות בחו"ל במזומן לפי עדותו של הנאשמים ואישורים שמסר לרואה החשבון עומד על 500,000 דולר.

32. באשר להיקף הפעילות של הנאשמים בתקופה שבין חודש ינואר 2009 עד לחודש יוני 2010, טוענת המאשימה, כי קבצי האקסל שנתפסו אצל הנאשמים מתעדים את היקף פתיחת הכרטיסים מול החברות והכספים שהועברו אליהן ובכך את היקף הפעילות המינימלי

של הנאשמים בתקופה האמורה. לטענת המאשימה, הוכח על ידה, כי הקבצים קבילים, כי הם מהימנים והנאשם אישר את אמיתות תוכנם.

באשר לתקופה שבין חודשים אוקטובר 2009 עד יוני 2010 הוכחה העברה של 8,969,000 דולר לויקטור צ'נדלר באמצעות קבצי אקסל. המאשימה טוענת, כי הוכחה את דרך הפקת הקבצים והעתקם לתקליטורים מתוך הדיסק הקשיח המקורי של מחשב נייד שנתפס במשרדי הנאשמים. באשר לטבלאות המוצגות בת/2144 טענה כי הנאשם אישר כי הטבלאות הוכנו לצורך מערך מכירת הכרטיסים, והכחשתו כי יש בהם ללמד רק על כמות הכרטיסים ולא על מכירתם מהווה עדות כבושה שלא ניתן לה כל הסבר. הנאשם אישר את הנתונים בטבלאות כנכונים כשהוצגו לו טבלאות ספציפיות. המאשימה טוענת, כי נתונים רבים המופיעים בטבלאות שבקבצי האקסל זהים לנתונים המופיעים בראיות אחרות שהוגשו, ואשר לגביהן אין מחלוקת, כי מדובר בראיות הנוגעות לפעילות הנאשמים בעסקי מכירת הכרטיסים.

באשר לתקופה שבין חודשים ינואר 2010 עד יוני 2010, הוכחה העברה של 1,166,000 דולר לסטן גיימס. לטענת המאשימה, מעדות עד התביעה אלטרוביץ והנאשם הוכח כי אלטרוביץ פיתח עבור הנאשמים מערכת לניהול כרטיסי קאש כארד, ויצר הרשאות לעדכון נתוני הפקדה כספית במערכת לבעלי הרשאת אדמין ואדמיניסטרטור. לטענתה יש בת/2126, ת/2121 ו- ת/2128 להוכיח הסכום האמור.

המאשימה טוענת, כי הנאשם מסר גרסאות שונות באשר לנתונים המוצגים בטבלאות, כי גרסתו השניה הינה גרסה כבושה, טענתו כי הנתונים מבטאים זכות לקיזוז מול החברות בחו"ל לא נתמכה בראיה וממילא אף אינה מבטאת היגיון של פתיחת כרטיסים ותשלום בגין מכירתם ללא מכירתם בפועל. המאשימה מבקשת, כי ייקבע שגרסאותיו של הנאשם בלתי מהימנות, וכי הנתונים המוצגים בטבלאות האקסל הם שמשקפים את נתוני האמת על פעילות הנאשמים.

33. המאשימה טוענת, כי מתוך עדות הנאשם, וראיות נוספות דוגמת ספרי החשבונות של הנאשמת הוכח כי הנאשמים גבו עמלה בשיעור שבין 7% ל- 10% מסך ההכנסות ממכירת הכרטיסים. לטענתה הציגה ראיות ספציפיות באשר לתקבולי מכירת הכרטיסים לאתרי ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס וכי אין לקבל טענת הנאשמים, כי תקבולי מכירת כרטיסים מסוג קיי כארד מוטמעים בתוך סכומים אלו.

34. לטענת הנאשמת, הוכח כי הנאשמים נהגו באופן קבוע שלא להנפיק קבלות ו/או חשבוניות מס למפצים בעבור מכירת הכרטיסים, וכי הפחיתו סכומים שנרשמו בקבלות מקוריות במטרה להפחית את הכנסות הנאשמת וליהנות מדרישת תשלום מע"מ נמוכה יותר. לבית המשפט הוגשו טבלה המפרטת את כל הקבלות של הנאשמת אשר נמצאו בספרי חשבונותיה לשנים 2007-2010 (ת/2175ג-1, ת/2175ד-1, ת/2175ה-1 ו- ת/2175ו-1) וכן 60 קבלות בהן שונה סכום העסקה לאחר הנפקתן. המאשימה טוענת, כי הנאשם לא סיפק הסבר ענייני לשינויים שנעשו בקבלות מונפקות ותשובותיו היו מתחמקות. כמו

כן, כשעומת הנאשם עם שיחה שערך עם אושר (ת/1860) לא ידע להסביר את תוכן השיחה שגילתה התאמות של קבלות שנעשו בדיעבד לאחר שהתברר כי הדיווח לרואה החשבון אינו תואם את הקבלות שהונפקו. לסיכומיה צירפה המאשימה רישום של הקבלות ופירוט הסכומים הנקובים בהן והשינויים שנעשו בכ- 60 מהן.

35. במהלך תקופת הדיווח קיבלו הנאשמים, לכל הפחות, עמלות בשיעור של 8.8% מכל עסקה של מכירת כרטיס. הנאשמים היו חייבים בהוצאת חשבונית עסקה על כל עסקה בגינה קיבלו עמלה והיו חייבים בדיווח לרשות מס ערך מוסף על היקף העסקאות שבוצעו מול חברות ההימורים בגינן שולמה להם עמלה, אולם הם הפרו חובתם ולא הנפיקו חשבוניות מס בגין העמלה ששילמו המפיצים לנאשמים, בשיעור של 2%. לטענת המאשימה, הוכח פער בין הסכומים ששולמו לנאשמת בפועל לבין הדיווחים על היקף עסקאותיה לרשות מס ערך מוסף, לפי שהוכח כי הנאשמים ביצעו רישום כוזב על גבי חשבוניות מס ודיווחו דיווח כוזב לרשות מס ערך מוסף. לסיכומי המאשימה צורפה טבלה (נספח ח') המפרטת את הסכומים שדווחו והפערים ביניהם לבין שווי העסקות שבוצעו בפועל.

36. לטענת המאשימה, הוכח כי הנאשמים לא הנפיקו חשבוניות בגין 2% נוספים של עמלה שגבו מהמפיצים מעבר לערכו הנקוב של הכרטיס. הוכח כי הדיווח של הנאשמים לרו"ח קרן היה שקרי, וכי אין מדובר במכירה של כרטיסים בערכם הנקוב בהתאם [לסעיף 19\(א\)](#) לחוק מס ערך מוסף, כי אם במכירה של כרטיסים במחיר העולה על ערכם הנקוב, ברווח של 2%, כך שמחיר העסקה החייב בדיווח הוא מלוא סכום העסקה.

37. חוות הדעת עליה טוענים הנאשמים כי הסתמכו אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 845/02 [מדינת ישראל נ' תנובה](#) [פורסם בנבו] (להלן - "פסק הדין בעניין תנובה"), משהוכח כי הנאשמים לא פרטו בפני עורך חוות הדעת את מלוא העובדות הרלבנטיות וחוות הדעת ניתנה, על כן, על בסיס שגוי. על כן, אין הנאשמים יכולים ליהנות מהגנת הטעות במצב המשפטי.

38. המאשימה טוענת, כי אין חולק שהנאשמים לא הגישו דו"חות לשנים 2009-2010.

39. באשר לעבירה של סיוע לארגון הימורים, מבקשת המאשימה לקבוע, כי אתרי הימורים הינם אתרי הימורים מובהקים, ודין טענת הנאשמים כי היו בהם גם פעילויות חוקיות להידחות. המאשימה טוענת, כי הוכיחה שאתרי הימורים הופעלו מחו"ל בשפה העברית ואפשרו למהמרים מישראל להמר בו תוך מתן שירותי תמיכה. כמו כן, הוכיחה כי הנאשמים יצרו את התנאים לפעילות רחבת היקף של אתרי הימורים בישראל באמצעות הקמת מערך הפצה בפריסה ארצית של כרטיסי pre-paid ייעודיים לאתרי הימורים, יצרו קשר עם אתרי הימורים וחתמו עימם על הסכמים למכירת הכרטיסים בישראל תמורת עמלה, הנפיקו את הכרטיסים בישראל באמצעות בית

הדפוס בארי, תיקפו את הכרטיסים מול אתרי ההימורים באמצעות מיילים וקודים פרטניים לכל כרטיס.

40. כמו כן, הנאשמים גייסו מפיצים אזוריים ומכרו את הכרטיסים למפיצים בכל רחבי הארץ ובאמצעותם למהמרים. הנאשמים סיפקו מענה טלפוני ותמיכה טכנית למהמרים שהתקשו בהפקדת הכספים באתרי ההימורים באמצעות כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד. הנאשמים העבירו את הכספים ששילמו המהמרים בישראל במזומן לחברות בחו"ל בין בהעברות בנקאיות ובין באמצעות שליחים. פעולות אלה כולן הן מעשים שאיפשרו את ביצוע העבירה של ארגון ההימורים בישראל על ידי חברות ההימורים מחו"ל. לטענת המאשימה, מדובר בפעולה שיטתית, באמצעות חברה שהוקמה לשם כך, ואשר התמסכה במשך כשלוש וחצי שנים, בהיקף של לפחות 40 מיליון ₪, שהועברו לאתרי ההימורים. הנאשם ידע שפעולתו תורמת ליצירת התנאים לעבירה של ארגון הימורים בישראל וזו היתה כוונתו. אלמלא סיועם של הנאשמים בהפצת הכרטיסים היו חברות ההימורים מתקשות בארגון הימורים וירטואליים נעדרי גישה לתשלום פיזי. מעשיהם של הנאשמים מהווים סיוע לארגון הימורים לפי [סעיף 225 לחוק העונשין](#).

41. לטענת המאשימה, אין לקבל הטענה לאפשרות אישום לפי [סעיף 227 לחוק העונשין](#), לפי שאין מדובר במכירת כרטיסים להשתתף בהגרלה אלא בכרטיסים שהיוו אמצעי תשלום ישיר לאתרי הימורים. על כן, מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשמים בעבירה של סיוע לארגון ועריכת הימורים על פי סעיפי האישום שבכתב האישום.

42. באשר לעבירה של עשיית פעולה ברכוש אסור, טוענת המאשימה, כי הנאשמים סייעו לארגון הימורים שערכו וארגנו חברות הימורים, ובמסגרת סיוע כאמור מכרו כרטיסים שבגינם התקבלו סכומים בהיקף כולל של 4,000,000 ₪ ו-10,000,000 דולר. כספים אלה הינם "רכוש אסור", בהיותם כספים שמקורם בעבירה של סיוע לארגון הימורים. על כן, מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשמים בעבירה של פעולה ברכוש אסור בהיקף האמור על פי סעיפי האישום שבכתב האישום.

43. באשר לעבירה של שימוש במרמה ותחבולה והגשת דו"חות כוזבים במטרה להשתמט מתשלום מס, טוענת המאשימה, כי הוכיחה שהנאשמים לא הנפיקו קבלות למפיצים בגין מכירת הכרטיסים בשיטתיות, נמנעו מהנפקת חשבוניות בגין עסקאות המכירה ולא פעלו בהתאם להנחיות שקיבלו מרו"ח קרן לו אף מסרו מידע כוזב. הנאשמים דיווחו דיווחים דו-חודשיים למנהל מס ערך מוסף על היקף עסקאות חייבות במס בהיקפים נמוכים מאלה שהיו בפועל, ולא הגישו דו"חות שנתיים לשנים 2009-2010. על כן, מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשמים בעבירות של מסירת ידיעה כוזבת או מסירת דו"ח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור ושימוש במרמה ובתחבולה, והכל במטרה להשתמט מתשלום מס על פי סעיפי האישום שבכתב האישום.

44. המאשימה טוענת, כי לא עומדת לנאשמים הגנת הטעות במצב המשפטי לפי [סעיף 34](#) לחוק העונשין, לפי שהוכח כי חוות הדעת שערך עו"ד שיניצקי בוססה על הנחת יסוד כוזבת שבוססה על מידע כוזב שמסרו לו הנאשמים. נוסף על כך, חוות הדעת האמורה מתייחסת רק לכרטיס קאש כארד ומסקנותיה סותרות את העובדות שהוכחו בראיות שהובאו על ידי המאשימה לפיהן כרטיס קאש כארד שימש רק לאתר סטן גיימס שהוא אתר הימורים מובהק. לטענת המאשימה, חוות הדעת הזכירה את ההליך שהתנהל בעניינו של מנכ"ל חברת ויקטור צ'נדלר- מייקל קרלטון, והנאשם ידע על כך, ועל אי חוקיות מעשיו בעניין הימורים באינטרנט. כמו כן, הנאשם אישר כי השימוש בכרטיס קאש כארד להימורים באתר סטן גיימס אינו חוקי ומפנה להודעתו מיום 23/6/10 בת/2156 שורה 10, ולהתייחסותו לכך בחקירתו הנגדית בעמ' 420 לפרוטוקול.

45. כמו כן, טוענת המאשימה, כי לא עומדת לנאשמים טענת הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית. לטענתה, שינוי מדיניותה בעניין משלוח מכתבי התראה אירע בטרם החלו הנאשמים את פעילותם ועוד קודם שהנאשמת הוקמה, וכי שינוי זה היווה המניע לתחילת פעילותם של הנאשמים בהפצת כרטיסי חיוב לאתרי הימורים בשנת 2007. כמו כן, טוענת המאשימה, כי אין מקום לטענה כי הנאשמים הופלו לרעה, היות ובעניין חברת כ.א.ל מתנהלת חקירה ובעניין בנק לאומי לא נמצא כי גורם כלשהו היה מודע למקור הכספים. בעניין אי העמדה לדין של חברת play65 בגין הפעלת משחקי שש בש, אין מקום לטענה להפליה פסולה מקום בו גם הנאשמים זכו ליחס זהה ולא הואשמו בגין מכירת כרטיסי קיי כארד ששימשו לאתר זה. על כן, מבקשת המאשימה לקבוע כי לא נפל כל פגם בהחלטתה להעמיד את הנאשמים לדין ולדחות הטענה לאכיפה בררנית.

46. המאשימה טוענת, כי הוכיחה את הזיקה בין הכספים שנתפסו לבין העבירות, וכי כספים אלה הם תקבולים שקיבלו הנאשמים ממכירת כרטיסי ההימורים.

47. על יסוד כל טענותיה אלה ומסכת הראיות שהוצגה מטעמה, טענה המאשימה, כי אשמתם של הנאשמים בכל האישומים הוכחה מעבר לכל ספק סביר וכי יש להרשיעם בעבירות נשוא כתב האישום.

טיעוני ההגנה

48. הנאשמים טוענים, כי יש לזכותם מהאישומים המיוחסים להם בכתב האישום. לטענתם, הפיצו כרטיסי PREPAID אשר שימשו כאמצעי סליקה בלבד, ואין במעשים אלה להוות עבירה של סיוע לארגון ועריכת משחקים אסורים ועבירה של הלבנת הון. עיקר המחלוקת בתיק, לשיטת הנאשמים, היא מחלוקת משפטית. פרשנות משפטית נכונה מובילה, לטענתם, למסקנה כי יש לזכותם מהאישומים המיוחסים להם.

49. באשר לפעילות הנאשמים, טוענים הם, כי כבר בתשובתם המפורטת לכתב האישום הציגו באופן גלוי ושקוף כי פעילותם התמקדה במכירת כרטיסי חיוב כאמצעי סליקה וגרסת הנאשם בעניין זה עמדה איתן לאורך כל ההליך. על כן, טוענים הם, כי מאמצי המאשימה להוכיח באמצעות עדים רבים את אופן הנפקת הכרטיסים, במטרה להעניק "נפח" למעשי הנאשמים, אינה אלא ניסיון שווא, שעה שהנאשם הודה בשיווק והפצת הכרטיסים כבר בשנת 2008.

50. לטענתם, פעילותם במכירת הכרטיסים התבצעה באופן גלוי, שקוף ומדווח וללא כל הסתרה. בתוך כך, טוענים הם, כי הנאשם הקים את הנאשמת אשר נרשמה ברשם החברות, כי נפתחו תיקים במס הכנסה, מע"מ וביטוח לאומי, וכי התנהלותה החשבונאית של הנאשמת לוותה על ידי רואה החשבון אלי קרן אשר ניהל ספריה ודאג לדיווחים לרשויות. הנאשמת ניהלה פנקסי קבלות ולא הסתירה כי העסקאות היו למכירת הכרטיסים. כמו כן, הנפיקה חשבוניות ללקוחותיה בארץ ובח"ל, תוך ציון אחוזי העמלות. פעילותה הכספית של הנאשמת בוצעה באמצעות הבנקים עד שאלה חסמו באופן חד צדדי העברות כספים לחו"ל ואז ביצעו הנאשמים העברות כספים לחו"ל באמצעות שליחים תוך תיעוד מדויק בהתאם להנחיית רואה החשבון קרן. הנאשמים שמרו את ספרי החשבונות ולא השמידו או הסתירו דבר.

על כן, טוענים כי פעילותם אינה עולה כדי סיוע לעריכה וארגון הימורים, וכי לא היתה להם כל כוונה או מודעות לבצע עבירה מסוג זה ועבירה של הלבנת הון.

51. לטענת הנאשמים, מתוך העדויות והמוצגים, לרבות מוצגים שהוגשו על ידי התביעה, הוכח כי לצד משחקי מזל שימשו הכרטיסים גם לפעילות בתכנים אחרים שבאתרים שאינם בבחינת משחקים אסורים, כגון משחקי יכולת ורכישת טובין. בעניין זה מפנים הנאשמים לעדות הנאשם ולעדויות של דרעי, וכן לת/2057, ת/2076, ת/118 סעיף ג'.

52. לטענת הנאשמים, מתוך כל הראיות מוכח כי פעילות הנאשמים היא באמצעי סליקה בלבד ללא כל נגיעה באתרי האינטרנט על תוכניהם.

53. הנאשמים טוענים, כי המאשימה לא ביצעה האזנת סתר לקו הטלפון של הנאשמת אליו התקבלו שיחות ופניות באמצעות דרעי ויש בכך תמיהה רבה. משיחות שהוגשו ומעדות דרעי עלה באופן חד משמעי שהנאשמת הבהירה לכל פונה כי היא מוכרת כרטיסי חיוב ואין לה קשר להימורים. כך עולה מ- ת/400 ות/770, ומעדות דרעי ועדות החוקר סטריזוב.

54. באשר לפעילות החברות הזרות, טוענים הנאשמים, כי המשטרה בחרה באופן תמוה שלא לבצע כלל כל חקירה לגבי פעילות החברות הזרות, למרות שבעדות רב פקד מייברג אישר הוא כי לא היתה מניעה טכנית לבצע זאת. הנאשמים טוענים, כי יש בכך טעם לפגם ולחוסר צדק, אף משום שלגבי כרטיס קי כארד נחקרו לקוחות הנאשמת.

55. לטענת הנאשמים, למרות חסר ראייתי זה, ניתן ללמוד על פעילות החברות הזרות מעדויות הנאשם, אפשטיין, דרעי ולזלי- רוז. מעדויות אלה עולה כי פעילות הנאשמים היתה אך ורק במכירת כרטיסים, ולא היו מעורבים כלל בתכני האתרים ובפן התפעולי שלהם. חיזוק ותמיכה לכך שהנאשמים שימשו אמצעי סליקה בלבד ניתן למצוא בעדות עד תביעה שחר צלקה נציג חברת רויאל מדיה אשר השתמשה בשירותי סליקה של הנאשמת. הנאשמים הפנו גם למוצג במ/1- פרוטוקול שנערך על ידי הצדדים במקום עדותו של רן זנגי שנמחקה. לטענת הנאשמים, מתוך העדויות והמוצגים עולה בבירור כי לא נטלו חלק בניהול, ארגון ועריכת ההימורים, וכי פעילותם היא אך ורק במכירת אמצעי תשלום. בתוך כך, טענו כי לא עסקו בבנייה, הקמה, ניהול ותפעול האתרים, בקביעת תכני האתרים לרבות הוספה או הסרה של תכנים מסוג משחקי מזל, בתפעול האתרים, בקביעת זוכים או מפסידים, בקביעת שיעורי סיכון, בתמיכה טכנית, בקביעת תקנון וחוקי המשחק באתר ובהעברת כספי זכייה לזוכים.

56. הנאשמים מוסיפים וטוענים כי פעילותם - שהסתכמה כל כולה - במכירה ובהפצה של כרטיסי חיוב - אינה בגדר סיוע לארגון ועריכת משחקים אסורים. פעולת ניהול וארגון המשחקים האסורים בוצעה על ידי החברות הזרות באופן מלא ובלעדי בחו"ל. לדידם, השאלה האם ניתן לראות בפעילות הפצת כרטיסי חיוב אשר שימשו כאמצעי סליקה בלבד כסיוע לארגון ועריכת משחקים אסורים היא שאלה של פרשנות. פרשנות לפיה הפצת כרטיסי חיוב מהווה סיוע לארגון ועריכת הימורים אסורים היא פרשנות מרחיקת לכת.

57. חיזוק לכך שאין בפעילותם של הנאשמים משום סיוע לארגון ועריכת הימורים ניתן למצוא בספר החוקים, עת המחוקק קבע עבירה נפרדת ועצמאית המתאימה לפעילותם של הנאשמים והיא [בסעיף 227 לחוק העונשין](#). לשיטתם, פעילותם עולה לכל היותר לכדי עבירה זו שעניינה באיסור על השתתפות בעריכת הגרלות והימורים. לטענת הנאשמים, הכרטיסים שמכרו הכילו בתוכם קוד בן 16 ספרות אשר בעת הזנתו על ידי רוכש הכרטיס באתרים, התאפשרה כניסה לתכניהם וקמה זכות של הרוכש להשתתף כגובה סכום הכרטיס. הנאשמים טוענים כי יש לדחות טענת המאשימה בסעיף 180 לסיכומיה, שכן תשלום הכסף וקבלת הכרטיס והקוד הטבוע בו הם אלו שהעידו על הזכות להשתתף ועל האשראי. על כן, טוענים הם, כי העבירה [שבסעיף 226 לחוק העונשין](#) היא עבירה התואמת "אחד לאחד" למעשיהם, ובכך יש להעיד, כי מעשיהם אינם מהווים סיוע לארגון ועריכת משחקים אסורים.

58. הנאשמים טוענים, כי חיזוק נוסף לכך שאין בפעילותם משום סיוע כאמור מצוי [בסעיף 31 לחוק העונשין](#) המגדיר את פעולת המסייע, ולכל היותר יש במעשיהם משום סיוע לעבירה של קיום משחק אסור לפי [סעיף 226](#).

59. לטענת הנאשמים, גביית הכסף מרוכשי הכרטיסים אינה מהווה תרומה לקיום ארגון ועריכה של המשחקים באתרים, ולכל היותר יש בכך סיוע לרוכשי הכרטיסים לשלם עבור צריכת התכנים בהם הם חפצים בין אם חוקיים ובין אם לאו.
60. כמו כן, טוענים הנאשמים, כי מעשיהם אפשרו לכל היותר את עצם המשחק על ידי רוכשי הכרטיסים, ואולם ארגון ועריכת המשחקים נעשה על ידי החברות הזרות מעבר לים במסגרת אתרי אינטרנט בינלאומיים ללא קשר לנאשמים ובלעדיהם.
61. הנאשמים טוענים, כי בניגוד לטענת המאשימה בסעיף 177 לסיכומיה, טענה שלא הוכחה, אמצעי הסליקה שהעמידו הנאשמים בפועל למשתמשים באתרים היה הזניח ביותר מבין כלל אמצעי הסליקה האחרים שהיו קיימים. בסיכומיהם הפנו למוצג ת/741, למוצג ת/530, לעדותו של הנאשם ולעדותם של עדי התביעה עזרי ואלקבץ, מתוכם ביקשו לבסס הטענה כי הוכחו אמצעי תשלום רבים בשימוש האתרים מלבד אמצעי התשלום שמכרו הם.
62. על כן, טוענים הנאשמים, כי קבלת עמדת המאשימה לפיה מעשיהם עולים לכדי העבירה [שבסעיף 225](#) מאיינת למעשה את העבירה [שבסעיף 227 לחוק העונשין](#), בניגוד לחוקה כי המחוקק אינו משחית מילותיו לריק.
63. לטענת הנאשמים, נסיבות תיק שונות מנסיבותיהם של תיקי "הימורים ברשת" אחרים שהוגשו עד היום לבית המשפט, לפי שבעוד שבתיקי ההימורים "הרגילים" היה ברור כי הנאשמים ניהלו והפעילו אתרי הימורים בעצמם בארץ, בתיק זה מדובר בנאשמים שרק מכרו אמצעי סליקה. לשיטת הנאשמים, יש בכך להקים הבדל מהותי, משום שהמצב המשפטי כלל אינו ברור וקיים בו חוסר וודאות רב. הנאשמים טוענים כי אין בכלי הפרשנות לפי העיקרון [שבסעיף 34כא' לחוק העונשין](#) הקובע כי מקום בו הדין ניתן לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע העניין לפי הפירוש המקל ביותר עם הנאשם, לענות על הצורך בהבהרת המצב המשפטי וכי נדרש שינוי חקיקתי.
64. הנאשמים מוסיפים וטוענים, כי מתוך השאלות שנשאלו במהלך החקירה אודות חוקיות עיסוקם של הנאשמים, ניתן אך ללמוד על חוסר הבהירות המשפטית הקיימת. הנאשמים טוענים, כי במצב המשפטי הקיים, ועל סמך פרשנות משפטית גם אם תכליתית, לא ניתן להרשיעם בעבירה של סיוע לארגון ועריכת הימורים, וכי נדרשת התערבות ברורה של המחוקק. בשל חוסר הבהירות המשפטית האמורה לטענתם, אף מדיניות הפרקליטות בלתי ברורה, בלתי עקבית, ובלתי שוויונית, כך כאשר נחלה תבוסה בהליך נגד ספקי אינטרנט אשר מאפשרים כניסה לאתרי ההימורים; כך כאשר החליטה לשלוח מכתבי התראה נגד מי שלטענתה מסייע לארגון הימורים חלף נקיטת צעדים, וכך כאשר התעלמה מכך שהבנקים מעבירים את כספי הזכייה ישירות למשתמשים ולהיפך. הנאשמים טוענים, כי כפי החקיקה הסדורה שנעשתה במדינות אחרות (ארה"ב ואוסטרליה) נדרשת הסדרה חקיקתית בישראל ואולם הצעות חוק

בנושא זה טרם קודמו. הנאשמים מוסיפים וטוענים, כי הקונסטרוקציה המשפטית עליה המאשימה מבססת את אשמתם מורכבת ופתלתלה, אינה נשענת על לשון החוק או על פסיקה תקדימית, אלא על פרשנות מרחיקת לכת.

65. לטענת הנאשמים, העבירה של ארגון ועריכת משחקים אסורים היא עבירת חוץ, לפי שהחברות המפעילות את האתרים יושבות ופועלות בחו"ל ומשם קובעות הן באופן בלעדי את תכני האתרים. על כן, והואיל ובמקום מושבם פעילות החברות הינה חוקית (ועל כך אין חולק לפי האמור בסעיף 170 לסיכומי המאשימה), הרי שבהתאם [לסעיף 14\(ב\) לחוק העונשין](#) דיני העונשין של ישראל לא חלים עליהן. הנאשמים טוענים, כי גם אם ייקבע כי העבירה לפי [סעיף 226](#) בוצעה בישראל, עדיין לא ניתן לקבוע כי העבירה לפי [סעיף 225](#) בוצעה בישראל. הנאשמים טוענים, כי בעניין הקביעה כי האינטרנט מהווה "מקום" לכל דבר ועניין הדעות חלוקות וכי כולם מסכימים, כי יש לקבוע את הדברים בחקיקה ראשית באופן מפורש. הנאשמים מפנים אף לנאמר בפסק הדין בתיק [עת"מ \(מחוזי ת"א\) 45606-10-10 איגוד האינטרנט הישראלי נ' ניצב מפקד מחוז תל אביב ואח' \(פורסם בנבו\)](#).

66. לטענת הנאשמים, העבירה של סיוע לארגון ועריכת הימורים אינה מהווה עבירת מקור, הן משום ההוראה [שבסעיף 2\(ב\) לחוק איסור הלבנת הון](#) הקובעת כי עבירה שנעברה במדינה אחרת תיחשב כעבירה לעניין [פרק ב' לחוק](#) ובלבד שהיא מהווה עבירה גם לפי דיני אותה מדינה. על כן, טוענים הנאשמים, כי היות ואין חולק כי פעילות החברות בחו"ל היא חוקית, לא יכולה עבירה לפי [סעיף 225](#) להיחשב כעבירת מקור. נוסף על כך, טוענים הנאשמים, כי עבירה של סיוע ארגון ועריכת הימורים אינה כלולה [בתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון](#) בעוד שעבירות של קשירת קשר לעבור עבירה מן העבירות שבתוספת כן נקבעה כעבירת מקור בפני עצמה. לשיטת הנאשמים, הטעם לכך נעוץ בכך כי העונש על המסייע הינו מחצית מהעונש הקבוע למבצע העיקרי, ומאחר שכללי [חוק איסור הלבנת הון](#) הינם נוקשים לא ראה המחוקק להרחיב תחולתם גם על מעגל המסייעים לביצוע עבירת מקור. לעומת זאת, לגבי עבירה של קשירת קשר, העונש על מבצע העבירה זהה לעונש על העבירה העיקרית, ולפיכך מצא המחוקק להשוות דינו לדין מבצע עבירת מקור.

67. באשר לטענת המאשימה כי חל [סעיף 34ד' לחוק העונשין](#), טוענים הנאשמים, כי המאשימה התעלמה מן האמור ברישאה להוראת דין זו לפיה: **"מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת..."**. עוד טוענים הנאשמים, כי אילו היה בכוונת המחוקק לכלול אף עבירה של סיוע לארגון ועריכת הימורים הרי שהיה כולל עבירה זו במפורש כפי שנכללה [בתוספת הראשונה](#) עבירה של ניסיון לרצח. הנאשמים טוענים כי הרשימה [שבתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון](#) היא רשימה סגורה, והואיל ועבירת סיוע לארגון ועריכת הימורים לא נכללה בתוספת זו אין היא עבירת מקור.

68. הנאשמים טוענים, כי בניגוד לעמדת המאשימה כפי האמור בסעיף 170 לסיכומיה, החברות הזרות לא ביצעו עבירה של ארגון ועריכת משחקים אסורים בישראל. לשיטת הנאשמים, מתן האפשרות למהמרים ישראלים להמר באתר כאשר האתר מופעל בעברית אינה מהווה ארגון ועריכת הימורים בישראל. בהתאם [לסעיף 14\(ב\) לחוק העונשין](#) פעילות החברות הזרות אינה מהווה עבירת חוץ אשר דיני העונשין של ישראל חלים עליה לפי שאינה מהווה עבירה במדינה הזרה. האתרים הינם בינלאומיים אשר תכניהם מופנים לכל העולם ולא באופן ייחודי לישראל, וכל האמור בהם בעברית הוא דף תמיכה ובו הפניות לרשימה ארוכה מאוד של אמצעי תשלום. הנאשמים מפנים לת/906. פעילות החברות בהפעלת האתרים הבינלאומיים התקיימה ומתקיימת גם ללא הנאשמים. המשתמשים שרכשו את הכרטיסים שהפיצו הנאשמים היו מוצאים דרך אחרת להשתמש באתרים בקלות ובאמצעות אמצעי תשלום אחרים. באשר לפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה בסיכומיה, טוענים הנאשמים, כי באותם מקרים דובר בנאשמים אשר הודו במסגרת הסדר טיעון ואשר ניהלו ותפעלו את אתרי ההימורים בעצמם.

69. לטענת הנאשמים, בשל חוסר הבהירות המשפטית, אשר אף היתה נכונה בשנת 2007, פנו הם לקבלת חוות דעת אודות חוקיות פעילותם מעו"ד שיניצקי. הנאשמים מתרעמים על כך שלמרות שחוות הדעת אוזכרה בחקירת הנאשם ועדים אחרים, המשטרה לא ביצעה בירור בעניין חוות הדעת אלא רק בחלוף 10 חודשים, כאשר נותן חוות הדעת עזב את הארץ עם משפחתו לחו"ל מבלי שוב (הנאשמים הפנו למזכר ת/912). על כן טוענים הנאשמים כי בשל התנהלות המשטרה נגרם להם נזק ראייתי הואיל ואין בנמצא גרסה מטעם עו"ד שיניצקי ולא ניתן היה לחקרו אודות אספקטים שונים של חוות הדעת.

70. הנאשמים טוענים, כי מתוך עדות הנאשם ועדים נוספים הוכח כי חוות הדעת היתה בידי הנאשמים בזמן אמת, והם הסתמכו עליה. לטענתם, עיון בחוות הדעת מלמד, כי לא הסתירו דבר מנותן חוות הדעת והציגו בפניו תמונה מלאה ושלמה אודות עיסוקם במכירת כרטיס קאש כארד. חוות הדעת הינה, לשיטתם, עניינית, מקיפה ומנומקת, ומתוך מאמרים שפרסם עו"ד שיניצקי באינטרנט (49/נ) אף מוכח כי אין מדובר בחוות דעת "קנויה" אלא בדעתו המנומקת של המומחה. הנאשמים טוענים, כי נותן חוות הדעת בעל מומחיות בתחום, ומסקנתו כי המצב החוקי בשאלת חוקיות ההימורים ברשת האינטרנט בישראל מעורפל ואינו אוסר באופן ברור על פעילות מסוג זה היא מסקנה שהסיק לאחר שניתח את כל הנתונים הרלבנטיים. מסקנה שנתקבלה על ידי בית המשפט העליון בפסק הדין בעניין ספקי האינטרנט. טענת המאשימה, כי המומחה לא התייחס על ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי בעניין קלרטון, אינה מפחיתה מערכה של חוות הדעת כחוות דעת סבירה אשר הנאשמים הסתמכו עליה בתום לב.

71. הנאשמים טוענים עוד, כי התנהלותו השקופה והגלויה של הנאשם כפי הבא לידי ביטוי בפתיחת חברה, בשכירת רואה חשבון, בקבלת אישורים מרשויות המס על העברות

כספים לחו"ל, בניהול ספרים ותיעוד וכיו"ב, מלמדים כי כוונתו האמיתית של הנאשם היתה לפעול באופן חוקי ולא פלילי, ובכך חיזוק לכך כי טענת ההסתמכות על חוות הדעת היא טענה אותנטית.

72. טענה נוספת של הנאשמים היא טענה להגנה מן הצדק משום אכיפה בררנית. בסיכומיהם טענו כי הנאשמים הופלו לרעה על ידי רשויות אכיפת החוק באופן בו טיפלו בפרשה מול כלל הגורמים המעורבים, והכוונה לחברות אשראי, לבנקים ולספקי אינטרנט. הנאשמים טוענים כי החקירה כנגדם החלה להתנהל כחודש ימים עובר לחודש יוני 2010, ואולם בשונה מהדרך בה נהגו רשויות האכיפה כלפי הנאשמים, הרי שכנגד הגורמים האחרים המעורבים - חברות האשראי ואף חברת אינטרלוגיק שהינה הבעלים והמפעילה של אתר ההימורים PLAY65 הסתפקה המשטרה במשלוח מכתב התראה בלבד (כאשר בסופו של יום מצאה הפרקליטות כי אין מדובר באתר הימורים), בעוד שכנגד הנאשמים פעלה היא במלוא הכוח. הנאשמים טוענים להפליה משום שהמשטרה לא חקרה עובדים ונציגים של החברות הזרות שהם אזרחים ישראלים, ולא חקרה את החברות הזרות שהן מחוללות הפשיעה העיקרית, ומצאה לשחרר את מנכ"ל חברת ויקטור צ'נדלר ולא להגיש נגדו כתב אישום.

הנאשמים טוענים, כי השימוש באתרים התאפשר אף באמצעות אמצעי סליקה אחרים ורבים בהיקפים גדולים מאוד ביחס לפעילות הנאשמים, ואולם המשטרה לא חקרה את מפיצי אמצעי הסליקה כגון בנקים ישראלים, אנטרופיי, חברות אשראי ישראליות ובינלאומיות גדולות. הנאשמים מפנים לעדותו של עד התביעה ניר אלקבץ, וטוענים כי יש בה לחזק טענתם בדבר אפליה חריפה. לטענתם, עדות זו מאשרת כי חברות האשראי, כגון חברת ויזה כאל קיבלה מכתב התראה ורק לאחר שהמשיכה לבצע את אותם המעשים נחקרה, ואולם לא הוגש נגדה כתב אישום.

הנאשמים טוענים, כי ההפליה חמורה יותר ביחס בין הנאשמים לבין הבנקים, אשר לא נחקרו כלל למרות שמחומר הראיות עולה בבירור כי מילאו תפקיד כפול- הן בביצוע סליקה לחברות הזרות והן בהעברת כספי הזכייה לחשבונות הבנק של גולשים ישראלים. הנאשמים מפנים לעדויות הסוכן המשטרתי ת/295, ת/244, ת/301 ולעדויות עדי התביעה ניר אלקבץ, פנחס מנשרוב ואפשטיין.

73. לטענת הנאשמים, פעילות הבנקים בהעברת כספי הזכייה לחשבונות הבנק של ישראלים היא משמעותית יותר מסליקה בטרם ביצוע ההימור, היות ובמקרה של העברת כספי זכייה יש וודאות מוחלטת כי מדובר בהימורים לעומת רכישת כרטיס בו יכול המשתמש להשתמש לרכישת תכנים חוקיים. כמו כן טוענים הנאשמים כי העברת כספי הזכייה באמצעות הבנק היא דרך נוחה המאפשרת את פעולת חברות ההימורים בארץ, כי הבנקים איפשרו קבלת כסף חזרה ואילו הכרטיסים שמכרו הנאשמים לא איפשרו זאת, וכי אפשרות הבנקים לנטר פעילות חשודה קלה יותר.

74. עוד טוענים הנאשמים, כי חברות האשראי אף הן בשליטת הבנקים, ומכאן נלמדת חומרה משום שאף לאחר שחברות האשראי קיבלו מכתבי התראה הבנקים המשיכו לבצע העברות כספים מול חברות ההימורים. הנאשמים טוענים, כי מבחינת המשטרה ולשיטתה ספקי האינטרנט ביצעו עבירה זהה לזו המיוחסת לנאשמים- סיוע לארגון ועריכת הימורים. ספקי האינטרנט הם גורם משמעותי שמאפשר את זמינות האתרם בארץ ובלעדיהם לא תתקיים בארץ פעילות של אתרי ההימורים. למרות זאת, טוענים הנאשמים, כי המשטרה לא נקטה נגד ספקי האינטרנט כל פעולה חקירתית או פלילית מלבד הוצאת צווים מינהליים שבוטלו על ידי בית המשפט בשל העדר סמכות.

75. הנאשמים טוענים, כי התרומה של ספקי האינטרנט לקיום התופעה גדול בהרבה משל הנאשמים, ולמרות זאת לא נחקרו כלל. בניגוד למדיניות בה נקטה המשטרה כנגד כל הגורמים המעורבים, מצאה המשטרה לפעול כנגד הנאשמים בצורה נחושה ומופרזת. הנאשמים לא קיבלו מעולם מכתב התראה ולא הוצא נגדם צו מניעה אף כי צעדים אלה ננקטו כנגד חברות האשראי וספקי האינטרנט עד לחודש יוני 2010 לפחות, ואולם נלקחו לחקירה ובוצעו נגדם פעולות של חיפוש ותפיסה של רכוש והוגש כתב האישום, הכול כאשר המצב המשפטי באשר לגורם שביצע סליקה בלבד מורכב ומעורפל, וכאשר כנגד גורמים גדולים אשר ביצעו מעשים חמורים יותר לא ננקטו צעדים.

76. לטענת הנאשמים, אמנם לא הוכח כי האכיפה הבררנית נעשתה בכוונת זדון, אולם די בכך כי מוכח שהמדובר בהתנהגות נפסדת ואף ברשלנות. על כן, ואף בהתעלם מיתר הטענות, טוענים הנאשמים כי יש לזכותם בגין האישום הראשון והשני שבכתב האישום מחמת הגנה מן הצדק נוכח אכיפה בררנית.

77. באשר לאישום בגין הלבנת הון טוענים הנאשמים כי המאשימה לא הוכיחה סכום הכסף בו בוצעה הפעולה, קרי לא הוכיחה פעולה בסך של מעל 450,000 ₪ בתקופה של 3 חודשים.

78. באשר להתנהלות החשבונאית הבלתי חוקית המיוחסת לנאשמים, מודים הם כי נפלו ליקויים בהתנהלותם אולם, לשיטתם, "מדובר בליקויים ברמת המיקרו ולא במאקרו". כמו כן טוענים הם כי נראה שמרבית הליקויים עליהם מצביעה המאשימה לא אוזכרו כלל בכתב האישום, עלו לראשונה בחקירתו הנגדית של הנאשם ולא ניתן לבסס עליהם דבר.

79. הנאשמים טוענים, כי פעלו בהתאם להנחיות רוי"ח אלי קרן אשר הנחה אותם כי עליהם להוציא חשבוניות מס רק בגין עמלות. כך היו חייבים בהוצאת חשבוניות מס לחברות בחו"ל ולא לבעלי הפיצוציות. בעלי הפיצוציות עצמם היו חייבים בהוצאת חשבוניות מס לרוכשי הכרטיסים מהם גבו הם עמלה.

80. לטענת הנאשמים, נפלה המאשימה לכלל טעות עת טוענת היא שהתנהלותם הפסולה של הנאשמים היא באי הוצאת קבלות. הנאשמים טוענים, כי חובתו של עוסק היא בהוצאת הקבלה ולא במסירתה פיזית ללקוח לפי שמסמך זה הוא מסמך המעיד על קבלת תקבול

ואין לא כל השלכה לעניין הדיווחים לרשות המע"מ. לעומת זאת, חשבונית מס היא מסמך שחובה להוציאו ועל פיו מבוצע הדיווח למנהל המע"מ לצורך תשלום מס עסקה. על כן, אין כל משמעות לניסיון המאשימה להוכיח כי בעלי פיצוציות לא קיבלו קבלות, לא ניתן ללמוד על דיווחי הנאשמת על יסוד הקבלות ולא ניתן להוכיח העלמת מיסים על יסוד הקבלות.

81. לטענת הנאשמים, אין כל נפקות לכך שחסרות קבלות הואיל ולפי נספח ז' לסיכומי המאשימה סכום החשבוניות שהנפיקו הנאשמים לחברות עומד על סך של 1,214,907 ₪, והואיל והעמלה שנגבתה היא בשיעור שבין 7%-10%, הרי שסך הקבלות אמור לעמוד על סך של כ- 14,282,000, לפי שיעור עמלה ממוצע של 8.5%. אולם סכום סך הקבלות לפי נספח ג' לסיכומי המאשימה עומד על 6,162,160 ₪ בלבד, שהוא נמוך יותר מסך כל ההכנסה המדווחת, והפועל היוצא מכך הוא שהנאשמים שילמו סכום מס גבוה יותר ממה שהיו צריכים לשלם בפועל. על כן טוענים הנאשמים כי אין בקבלות להוכיח העלמת מס לפי שחשבוניות הוצאו על סכום גבוה מסכום הקבלות. החסר בקבלות עשוי להיות מוסבר במספר סיבות לרבות בכך שהמאשימה לא כללה בנספחים את מלוא הקבלות הקיימות והציגה נתונים שגויים או בכך שלא כל הקבלות תויקו או שאבדו.

82. לטענת הנאשמים, המאשימה לא הוכיחה מי שינה את סכומי הקבלות, ואולם אין לכך כל נפקות לעבירה המיוחסת לנאשמים בהקשר זה, לפי שמתוך נתוני המאשימה עולה כי הנאשמים הוציאו חשבוניות בגין סכום גבוה יותר מסכום הקבלות גם בהתחשב בסכום אשר לטענתה הופחת מסכום הקבלות.

83. המאשימה טוענת להעלמת עסקאות מעדויות בעלי הפיצוציות אולם אלה, ללא יוצא מהכלל, אישרו בחקירתם הנגדית כי קיבלו קבלות ולא הוכח ולו מקרה אחד בו הנאשמים קיבלו כסף ולא הוציאו קבלה.

84. ההשוואה שמבצעת המאשימה בין עדויות בעלי הפיצוציות בעניין סכומי רכישת כרטיסים לבין הקבלות אינה יכולה ללמד על ליקוי, היות והקבלות הקיימות אינן מהוות את כל הקבלות שהוצאו בפועל, בעלי הפיצוציות העידו בעצמם כי הסכומים שמסרו הם בגדר הערכות בלבד וסייגו תשובותיהם בחקירה הנגדית, כי הם מסתמכים על זיכרונם, ועדותם התייחסה למכירת כרטיסים משלושה סוגים אותם אף רכשו ממפיצים עצמאיים ולא ממפיצי הנאשמים.

85. לטענת הנאשמים, מתוך עדותו של יואל עזרי ויובל זהבי מוכח כי הנאשמים החלו לגבות עמלה בגין מכירה לבעלי העסקים לאחר מספר חודשי פעילות ולא בתחילת הדרך.

86. אין לקבל טענת המאשימה, כי על היקפי המכירות ניתן ללמוד מהאזנות סתר היות ולא כל ההזמנות בוצעו בפועל ולעיתים סופקו כרטיסים בהקפה או שנותר חוב.

87. המאשימה נשענת על הערכות ושערוכים ואין לקבל נתונים אלה לפי שבהליך פלילי עסקיין ונטל ההוכחה אינו יכול להסתמך על שומה אלא על נתונים מבוררים מעבר לספק סביר. המאשימה יכולה היתה לבדוק בעלי עסקים שהעידו כי ביצעו תיעוד מסודר ואולם נמנעה מלעשות כן. כך לא בדקה היקף המכירות אצל העד גיא פופ ואצל העד אייל סנדרוסי.

88. הנאשמים טוענים, כי המאשימה הסתמכה על פנקסים בודדים שנמצאו עליהם שינויים ועל דוחו"ת שלטענתה היה על הנאשמים להגיש לאחר החקירה, וזאת במטרה להשחיר את הנאשמים ולהסתיר את החולשה הראייתית.

89. על כן, טוענים הנאשמים, כי אין בנתונים שהציגה המאשימה להוכחת העלמת מס לפי שאלה מבוססים על הערכות ושערוכים בלתי מבוססים, ויש לקבוע כי עבירות המס שמיוחסות לנאשמים לא הוכחו מעבר לספק סביר.

90. לטענת הנאשמים, הוכח כי הנאשם חסר השכלה והבנה חשבונאית ומשפטית ועל כן נעזר באחרים. באשר לטבלאות האקסל, מדובר במסמכים שנערכו על ידי אחרים ובמיוחד על ידי יואל שהיה לו תפקיד דומיננטי. הנאשם לא מכיר את אותם מסמכים ועל כן לא ידע למסור תשובות לגבי פרטים קטנים המופיעים בהם. על המאשימה היה להפנות שאלות באשר לטבלאות האקסל לעדים אחרים- יואל עזרי, רוני אפשטיין ומשה דרעי ואולם נמנעה מכך. על כן יש לזכות את הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם על יסוד העולה מטבלאות האקסל.

91. הנאשמים טוענים, כי המאשימה הציגה בסיכומיה נתונים בלתי מדויקים. לטענתם עיוותה עדותו של הנאשם בקשר למוצג ת/2051 כאשר טענה בסעיף 27 לסיכומיה כי הנאשם אישר שהנתונים במסמך זה הם נתוני אמת, אולם כשפונים למראי המקום בעדות הנאשם מגלים כי הנאשם לא אישר דבר במסמך אלא רק ציין "לא מכרנו, זה הכל צפוי" וטען כי יש לשאול את יואל עזרי. הנאשמים טוענים, כי הנאשם חזר על גרסתו כי טבלאות האקסל מבטאות צפי למכירה ולא מכירה בפועל, ואולם המאשימה נמנעה מלהפנות שאלות בעניין זה לעדים אשר לטענתה היו שותפים של הנאשם, כאשר אין כל מחלוקת כי הנאשם לא היה זה שערך את המסמכים.

92. לטענת הנאשמים, מתוך עדויות עדי התביעה יאיר עזרי ונועם אלטרוביץ עולה כי טבלאות האקסל אינן מתעדות העברות כספים דפקטו אלא פתיחות כרטיסים באופן הצופה פני עתיד.

93. הנאשמים טוענים, כי טבלאות האקסל כוללים נתונים רבים אשר לא הוכחו כולם, ואין בהוכחת חלק מהנתונים שבהם כדי להעיד על אמיתות המסמכים כולם.

94. הנאשמים טוענים, כי מעדויות עדי תביעה יאיר אושר, לזלי רוז, יואל עזרי ועוד הוכח כי כרטיסים רבים הושמדו לרבות כאלה שנפתחו.

95. על כן, טוענים הנאשמים, כי טבלאות האקסל מעידות על כמות פתיחת כרטיסים ולפיכך על פוטנציאל מכירה ולא על מכירה בפועל. לטענתם גם אם באופן נקודתי הוכחה התאמה בין כמות כרטיסים שנפתחו לבין העברת כספים לחברות, אין בכך ללמד על כל הנתונים.

96. עוד לטענת הנאשמים, טבלאות האקסל הופקו מתוך תקליטור אשר התברר שאינו תואם למקור ופגום, ומעדות רס"מ חגי כהן גת אף עלה כי לא ניתן לשלול אפשרות כי גורם זר נגע בהארד דיסק.

97. אין לקבל כראיה אף את המסמך שסומן ת/1929, אשר מעדות מבצע התפיסה מר נמירובסקי אלכס עלה כי אינו זוכר את המסמך וכי לא תיעד את מספר המסמכים שתפס.

98. על יסוד כל אלה, טוענים הנאשמים, כי לא ניתן לקבל את טבלאות האקסל והמסמכים הנוספים כראיה להיקפי המכירות האמיתיים אלא ולכל היותר כראיה לפוטנציאל המכירות. הנאשמים טוענים, כי המאשימה לא העידה את עורכי המסמכים ונמנעה מלחקור אודותם עדי תביעה בעלי זיקה לאותם מסמכים.

99. חישובי המאשימה אודות היקף ההעברות הכספים לחו"ל שגויה. המאשימה נסמכת על סכומים מבנק הדואר ומחשבונות אחרים ואולם אין ברישומי הבנק עדות לכך שמדובר בהעברה כאמור. המאשימה סכמה את הסכומים המופיעים בטבלאות האקסל עם אישורים על העברות כספים לחו"ל במזומן ובאמצעות שליח מבלי לעמוד על החפיפה ביניהם כאשר מדובר היה במועדים חופפים. בסיכומיהם מעלים הנאשמים תמיהות נוספות אשר, לדידם, עולה מטענות המאשימה אודות היקף הפעילות הכספית.

100. הראיה לכך היא בכך שהמאשימה אינה נוקבת בסכום מדויק, ואף לא בדקה התאמה בין מועדי פתיחת הכרטיסים לבין מועדי העברת הכסף.

101. באשר לאישום בגין המצאת דוחו"ת, טוענים הנאשמים, כי המאשימה קיבלה הסבר הנאשם ורו"ח קרן באשר לשנת 2008, ועל כן לא הגישה כתב אישום בגין תקופה זו, ואולם תמוה כי לא קיבלה את אותו ההסבר באשר לשנים 2009-2010, ודי בכך כדי לזכות את הנאשמים מהאישום בגין הגשת דוחו"ת כוזבים.

102. לטענת הנאשמים, היו חייבים בהוצאת חשבוניות מס רק בגין עמלה אותה גבו רק בתום התקופה. עבירות המס נשוא כתב האישום מתייחסות לארבע דוחו"ת תקופתיים של 8 חודשים לא רצופים, ולא הוכח כי בחודשים אלה היו זכאים הנאשמים לעמלה.

דיון והכרעה

אישום ראשון- סיוע לארגון או עריכת משחקים אסורים, הגרלות והימורים

103. אישום זה מייחס לנאשמים עבירה של סיוע לארגון ועריכת הימורים.

סעיף 225 לחוק העונשין קובע כי:

"המארגן או עורך משחק אסור, הגרלה או הימור, דינו- מאסר שלוש שנים או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(4)".

"הימור" מוגדר **בסעיף 224 לחוק העונשין** כדלקמן:

"כל הסדר שלפיו ניתן לזכות בכסף, בשווה כסף או בטובת הנאה, והזכיה תלויה בניחושו של דבר, לרבות הגרלה הקשורה בתוצאות משחקים ותחרויות בספורט".

באשר לתכלית שביסוד האיסור שבארגון או עריכה של משחקי הימורים, יפים דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9140/99 רומנו ובבאני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 349, 371-370:

"התכלית הברורה של סעיף 224, יחד עם סעיף 225 האוסר ארגון או עריכה של משחקים אסורים וסעיף 228 האוסר החזקה או ניהול של מקום למשחקים אסורים, היא מניעת נזק שעלול להיגרם על-ידי משחקי מזל. פנים שונות לנזק זה. הנזק העיקרי הנובע מתוצאות הלוואי של התופעה המוכרת בישראל, כמו במדינות אחרות, של התמכרות למשחקי מזל. ההתמכרות גורמת נזק, בראש ובראשונה, לאדם המתמכר למשחקים אלה ולבני המשפחה של אותו אדם. אך הנזק-חינוכי, חברתי וכלכלי - מתפשט מעבר לכך אל הציבור הרחב. בין היתר, ההתמכרות עלולה לדחוף את המתמכר למשחקים כאלה לפעילות עבריינית לצורך מימון המשחקים. מניעת נזקים אלה ואחרים היא התכלית של הוראות החוק הקובעות כי הארגון או העריכה של משחקים אסורים וכן החזקה או הניהול של מקום למשחקים אסורים הם עבירות פליליות".

104. עבירת הסיוע אינה אמנם עבירה עיקרית, אולם זוהי עבירה התנהגותית עצמאית. אף עבירה זו, במעמדה כעבירה משנית, דורשת התקיימותם של שני יסודות- היסוד העובדתי והיסוד הנפשי.

"מסייע" מוגדר **בסעיף 31 לחוק העונשין** כדלקמן:

"מי אשר, לפני עשיית העבירה או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, או למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה או שללה, או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה, הוא מסייע".

באשר ליסוד העובדתי שבעבירה נקבע כי :

"היסוד העובדתי שבעבירה דורש כי ייעשה מעשה שיהיה בו כדי לאפשר את הגשמתה של העבירה העיקרית, להקל על ביצועה או לאבטחה. בנוסף המעשה צריך להיעשות לפני עשיית העבירה העיקרית או בשעת עשייתה, ועליו להיות מופנה כלפי עבירה בעלת ייעוד מוחשי" (ע"פ [4800/11](#) מגיס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 31.1.13], להלן- "פסק הדין בעניין מגיס").

"בהקשר זה הדגישה הפסיקה, כי אין צורך להראות שההתנהגות המסייעת הייתה אפקטיבית, או כי ללא הסיוע לא הייתה העבירה מתבצעת. די להראות, כי הסיוע מסוגל היה לעזור להגשמתה של העבירה העיקרית" (ע"פ [6522/10](#) נקר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 2.5.13]).

באשר ליסוד הנפשי, נקבע כי זה כולל שלושה רכיבים :

"האחד, מודעות לטיב ההתנהגות המסייעת. כלומר, מודעות לכך שהמעשה שנעשה תורם לביצוע העבירה העיקרית ... השני, מודעות לכך שהמבצע העיקרי מבצע או עומד לבצע את העבירה ... יודגש, כי הגם שאין הכרח כי המסייע יהיה מודע לכל פרט מפרטיה של העבירה, מודעותו צריכה להיות כלפי עבירה בעלת ייעוד מוחשי, ואין די בידיעתו על אפשרות תיאורטית כי מבצע העבירה העיקרית יבצעה, או אף כי הוא נכון, עקרונית, לבצעה ... השלישי, כוונה לסייע. המסייע צריך לחפוץ לתרום תרומה למימוש העבירה העיקרית, ולכל הפחות עליו להיות מודע לכך כי מעשהו עלול, ברמה של ודאות קרובה, לתרום לביצועה של העבירה העיקרית" (פסק הדין בעניין מגיס שאוזכר לעיל).

בע"פ [11131/02](#) יוספוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 15.3.04], נקבע עוד :

"המודעות - הן לטיב ההתנהגות המסייעת והן לנסיבה של ביצוע העבירה העיקרית - יכול שתהיה מוחלפת בחשד באשר לטיבה המסייע של ההתנהגות, ובמודעות לאפשרות התקיימות הנסיבה של ביצוע העבירה על ידי העבריין העיקרי, בהתאם להוראת סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין ("עצימת עיניים"). בנוסף, לפי

"הלכת הצפיות", יסוד המטרה לסייע, מתקיים אף מקום בו אין תכליתו של המסייע לסייע לעבריין העיקרי, ואולם הוא מודע לכך שהתנהגותו עשויה, בהסתברות של קרוב לוודאי, להרים תרומה לביצוע העבירה על ידי המבצע העיקרי (ש"ז) פלר יסודות בדיני עונשין (כרך ב', תשמ"ז) אא-264)".

105. במענם לכתב האישום הודו הנאשמים, כי עסקו במכירת כרטיסי ואליו כארד וקאש כארד המיועדים לביצוע תשלום באתרי האינטרנט של חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן ג'יימס. בסיכומיהם, טענו כי העובדות בעניין פעילותם של הנאשמים אינן מצויות כלל במחלוקת, שעה שהודו כי עסקו במכירה ובהפצה של כרטיסי חיוב אשר שימשו כאמצעי סליקה בלבד, וכי פעילותם זו לא נעשתה "במחותרת", כי אם באופן גלוי ומוסדר באמצעות חברה רשומה שפעילותה הכספית התנהלה על פי חוק. עיקר הגנת הנאשמים היא בטענות אלה: הנאשמים טוענים כי פעילותם במכירת כרטיסי חיוב אינה מהווה סיוע לארגון או עריכת הימורים היות והיוו אמצעי תשלום אחד מיני רבים באתרים, אשר הציעו תוכן מגוון אשר כלל גם תוכן חוקי שאינו הימורים שעה שלא היתה להם כל מעורבות בתפעול האתרים, בקביעת תכניהם, בניהולם או בשליטה בהם וכאשר פעילותם של אתרים אלה בתחום ההימורים מתקיימת אף בלעדי פעילות הנאשמים הנדונה. כמו כן, טוענים כי לא התקיים בהם היסוד הנפשי הנדרש לפי שלא התכוונו לבצע עבירה ופעילותם בוצעה באופן גלוי ושקוף. לטענת הנאשמים, פעילותם עולה, לכל היותר, לגדר העבירה שבסעיף 227 לחוק העונשין או לגדר עבירה של סיוע לקיום משחק אסור לפי סעיף 226 לחוק העונשין.

106. כמו כן, טוענים הנאשמים, כי המצב המשפטי הנוכחי באשר לחוקיות מכירת כרטיסי חיוב המשמשים משתמשים גם לפעילות אסורה באתרי אינטרנט אינו ברור, וכי כל עוד לא נעשתה הסדרה חקיקתית של העניין לא ניתן להרשיע את הנאשמים בדרך של פרשנות. נוסף על כך, טוענים הנאשמים, להגנה משום הסתמכות על חוות דעת משפטית לפיה לא היתה מניעה משפטית לפעילותם, וכן להגנה מן הצדק משום אכיפה בררנית פסולה.

107. **עדות הנאשם:** בעדותו, מסר הנאשם כי בשנת 2006 החליט לעסוק בהנפקת כרטיסי חיוב ומכירתם לשימוש באתרי הימורים באינטרנט. תחילה פעל הנאשם באמצעות תיק עוסק מורשה על שמו ובשנת 2007 הקים את הנאשמת. הנאשם שכר את שירותיו של רו"ח אלי קרן והוא שהנחה אותו כיצד לנהל את פעילותה הכספית של הנאשמת. הנאשם יצר קשר עם שלוש חברות: חברת אינטר לוגייק, חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן ג'יימס, באמצעות רונלד אפשטיין אשר היה בעל קשרים באתרי ההימורים ונציגם בארץ. פעילותו מול חברות אלה בארץ נעשתה באופן ישיר, ובחוו"ל באמצעות חברות בת שלהן: ניו קוט הולדינגס, סטן מלון ורודריגו. על ההסכם מול חברת רודריגו חתם באופן אישי.

108. הנאשם העיד, כי הנפיק שלושה סוגי כרטיסים: כרטיס ואליו כארד ששימש עבור שימוש באתר של חברת ויקטור צ'נדלר, כרטיס קאש כארד ששימש עבור שימוש באתר של חברת סטן גיימס, וכרטיס קיי כארד ששימש עבור שימוש באתרים של חברות ישראליות. הנאשם מסר כי תכני האתרים של חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן גיימס כוללים משחקי כדורגל, שש בש, רמי, פוקר וצפייה בסרטים. הנאשם הכחיש, כי הנאשמת היתה מעורבות בתכני האתרים, וטען כי פעילותו הסתכמה בשיווק אמצעי תשלום מסוג אחד כאשר לטענתו באותם אתרים ניתן לעשות שימוש ב- 15 סוגים שונים של אמצעי תשלום.
109. הנאשם אישר, כי את הכרטיסים הזמין מבית דפוס, באמצעות לזלי רלף רוז וכי הנאשמת שילמה עבור הדפסתם. הכרטיסים הופצו לקיוסקים כאשר על ההפצה היה אחראי יואל אזרי. שליחי ההפצה היו יאיר עזרי או גולן. הנאשם העיד כי בחבילה של כרטיסים קיימים 200 כרטיסים וכי לפני מכירתם נעשתה בהם פעולה של קידוד או תיקוף. הנאשם מסר, כי היקף הפעילות בשלב ההתחלתי היה מועט, וכי לאחר מכן משה דרעי ויואל אזרי הצטרפו אליו ועבדו אצלו על מנת להריץ את העסק. באשר לדרך הפצת הכרטיסים ומכירתם מסר הנאשם, כי לקוח אשר היה מעוניין ברכישת כרטיס מהסוג ששיווק היה מתקשר למספר טלפון שהופיע על גבי הכרטיס, ונציג שירות משה דרעי היה מפנה אותו לאחת מנקודות המכירה באזור מגוריו שהן בתי עסק מסוג "פיצוציות", והוא זה שהיה נותן שירות ללקוחות הנאשמת. הנאשם הכחיש, כי היתה לו ידיעה אודות סוג השימוש שנעשה בכרטיס האם למשחק שש בש או פוקר או לצפייה בסרטים, ואודות זכיותו של משתמש בהימורים.
110. הנאשם העיד, כי תמורת מכירת הכרטיסים נתקבלה חלקה במזומן, חלקה בשיקים ובעסקאות קונסיגנציה. את תמורת המכירה היה הנאשם מעביר לחברות לאחר שניכה עמלה בשיעור שבין 7%-10% וקיזז את עלויות ההדפסה ששילם ללזלי רלף רוז. הנאשם אישר, כי הכספים שנתפסו בכספת משרדו הם תקבולים ממכירת הכספים שהיו מיועדים לתשלום לחברות בחו"ל. לטענת הנאשם, העברות הכספים לחברות באמצעות הבנק בוצעו באופן סדיר ובמזומן, שלא באמצעות הבנק, בתדירות של פעם בחודש, חודשיים או שלושה חודשים.
111. באשר לעלויות מכירת הכרטיסים והעמלה שגבו הנאשמים בגינה, טען הנאשם, כי כרטיס בערך נקוב של 100 ₪ נמכר ב- 100 ₪, אך בתקופה האחרונה חברת סטן גיימס התמחרה איתם בדולרים, אז גבו בנוסף 2% עמלת קניה ומכירה של הדולר. במקרים אלו, מכרו כרטיס שערכו הנקוב 100 ₪ ב- 102 ₪. הפיצוציות מכרו את הכרטיסים הלאה בעמלה של 10% בכרטיסים שערכם הנקוב עד 200 ₪. הנאשם טען, כי ככל שעלה ערך הכרטיס אז שיעור העמלה קטן. בעדותו, סיפר כי היו גורמים חיצוניים שהשפיעו על הביקוש במכירות הכרטיסים, אירועי ספורט גדולים בעולם, כדוגמת המונדיאל וגביע אירופה. הנאשם טען כי קבלות הונפקו בגין שלושת סוגי הכרטיסים.

112. באשר לחוקיות מכירת הכרטיסים, טען הנאשם, כי הסתמך על חוות הדעת שהזמין מעו"ד יואב שניצקי. אומנם בחוות הדעת צוינה איזושהי החלטה בעניין מנכ"ל ויקטור צ'נדלר העומדת בערר במחוזי, אולם העיד, כי אינו משפטן ואינו בעל ידע בתחום. הנאשם טען, כי חרף הפנייה אל חברות האשראי במסגרתה הוזהרו חברות האשראי בדבר אי החוקיות של העיסוק בתחום, לא נעשתה אליו כל פנייה דומה ואינו מכיר אף את המכתבים שנשלחו לחברות אלו. לטענתו, לו היתה המשטרה מזהירה אותו בעניין לא היה מוכר את הכרטיסים. הנאשם טען, כי ידע שהפעילות של מכירת הכרטיסים היא חוקית לחלוטין, שהרי מדובר באמצעי תשלום ככל אמצעי תשלום אחר, כדוגמת ויזה.

113. הנאשם הכחיש, כי בחקירתו במשטרה הודה כי היו ארבעה שותפים בנאשמת והכחיש בחקירתו הנגדית קיומה של שותפות עם יואל אזרי, וטען כי יואל אזרי ומשה דרעי החלו לעבוד עמו מעת הקמת המיזם של ואליו כארד וקאש כארד. באשר לשיטת הכשרת הכרטיסים למכירה, טען הנאשם, כי לצורך פתיחת כרטיסים מול החברות נדרש לשלוח בקשה בדוא"ל. בתחילת הדרך רונלד אפשטיין שלח הודעות הדוא"ל, ולאחר מכן יאיר אזרי. הנאשם טען, כי הוא היה פחות מעורב בפתיחת הכרטיסים. הנאשם טען, כי לא כל הכרטיסים שקודדו מול החברות בחו"ל נמכרו אך הוא שילם בגינם וכעבור תקופת מה, התקזז עם החברות בחו"ל על החלק הזה. הנאשם אישר, כי כמות הכרטיסים שביקש לקודד זהה פחות או יותר לכמות הכרטיסים שמכר קודם לכן. הנאשם טען, כי על מנת שיוכל לפתוח כרטיסים המיועדים לשימוש באתר ויקטור צ'נדלר היה צריך להיות בזכות באתר, וכי יתכן שגובה האשראי היה חצי מיליון דולר.

114. הנאשם אישר כי בשנת 2008 הנאשמת מכרה כרטיסי ואליו כארד וכי אינו יודע אם מכרה בשנה זו גם כרטיסי קאש כארד. בשנת 2007 הם החלו למכור כרטיסי קאש כארד אך הפסיקו פעילותם וכל הכרטיסים נותרו ריקים. הנאשם אישר, כי ידע שכרטיסי קאש כארד שימשו הן להימורים והן למשחקים שאינם הימורים. הנאשם ידע כיצד מהמרים באמצעות כרטיסי ואליו כארד באתר של ויקטור צ'נדלר, אך לא ידע כי מכירת הכרטיס מהווה עבירה. הנאשם טען כי הכרטיסים שמכר שימשו אך כאמצעי תשלום. כמו כן, טען כי לא הרוויח כסף מההימורים ולא גבה מההמרים כסף. הנאשם אישר, כי ביצע העברות הכספיים לחברות בחו"ל באמצעות השליחים לאחר שהופיעו בעיות עם הבנק. הנאשם טען, כי מתוך הכספים שנתפסו בכספת סך של 600,000 ₪ שייך לו וסך של 600,000 ₪ אולי לחברות בחו"ל.

115. **מטעם המאשימה** הועדו מספר עדים הקשורים לפעילות המיוחסת לנאשמים, אשר אף אוזכרו בעדות הנאשם. עדויות עדי התביעה ועדות הנאשם משתלבות ביניהן ומשלימות אלה את אלה.

רונלד אפשטיין (עד תביעה 193) העיד, כי במועדים הרלוונטיים התקשר עם חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן גיימס לפיתוח שווקים במדינות מחוץ לישראל. מעדותו

עלה כי שימש איש קשר של החברות מחו"ל בישראל וכי סייע לנאשם ביצירת הקשר עמן, ואף היה צד להסכם של הנאשמת עם חברת סטן גיימס. בעדותו, טען כי, חברות ויקטור צ'נדלר וחברת סטן גיימס הינן חברות הקיימות בגיברלטר ופועלות באופן חוקי שם. לטענתו, החברות הן שהחליטו על תכני האתרים שהפעילו, סוגי המשחקים, גובה הזכויות והסתברות הזכייה והן אלה ששילמו ישירות לחשבונות הבנק של הזוכים בישראל ללא תיווך או קשר עם הנאשמת. הנאשמים מכרו כרטיסים בתמורה לעמלה.

לזלי- רלף רוז (עד תביעה 164) מסר בעדותו, כי בזמנים הרלוונטיים היה הבעלים של חברת אלרקו בינלאומית בע"מ (להלן- "חברת אלרקו") ובאמצעותה ביצע הזמנות של הכרטיסים מבית דפוס בארי שבחיפה (להלן- "בית הדפוס"), לפי הוראות שקיבל מרונלד אפשטיין, יואל אזרי ואחרים. העד מסר כי הוא זה אשר אסף את הכרטיסים מבית הדפוס, והיה נוהג להתקשר לנאשם ולהודיע לו כי הכרטיסים סופקו, אז היו קובעים השניים מקום מפגש לצורך התחשבות. העד מסר כי הכרטיסים שימשו לקניות באינטרנט ובהרבה מקרים גם להימורים באינטרנט.

יואל אזרי (עד תביעה 167) העיד, כי במועדים הרלוונטיים עבד בשירות הנאשמת ובין השנים 2007-2010 עסק בהפצת כרטיסים עבור הנאשמת. העד מסר כי הכרטיסים שימשו לצורך הימורים או רכישה באינטרנט. העד אישר כי כרטיס ואליו כארד שימש לאתר ויקטור צ'נדלר וכרטיס קאש כארד שימש לאתר סטן גיימס, וכי אתרי חברות אלה הפנו לקוחות לרכישת הכרטיסים. העד עסק בגיוס מפיצים וסיפק להם את הכרטיסים. כמו כן, מסר כי סייע למהמרים לבצע פעולות כספיות באתרים. לדבריו, הנאשמת גבתה עמלה בשיעור של 2% בגין מכירת הכרטיסים, והתמורה התקבלה בידה במזומן ובשיקים. כמו כן, מסר כי לא היתה לנאשמת נגיעה בניהול אתרי האינטרנט ותוכניהם, וכי באתרים אלה היו קיימים גם תכנים שאינם מוגדרים משחקי מזל. העד טען, כי חלק מהכרטיסים לא נמכרו והושמדו על ידי הנאשם. לדבריו, הכספים שנגבו מהמפיצים על ידי משה דרעי וגולן שאול נמסרו לידיו והוא היה סופר את הכסף ומניחו בכספת במשרד. הנאשם היה בודק בכל יום את ההתאמה בין כמות הכרטיסים שנמכרו לכסף שהתקבל ממכירתם. לדברי העד, הנאשם היה נוטל את הכספים שהונחו בכספת ומפקידם בבנק לצורך העברתם לחו"ל.

משה דרעי (עד תביעה 161) מסר בעדותו, כי הנאשמת מכרה כרטיסי חיוג לאינטרנט וכי עבד בשירותה במתן שירות ללקוחותיה. במסגרת עבודתו הפנה לקוחות אל נקודות המכירה. העד מסר כי הנאשם הוא שקבע את שיעור העמלה שנגבתה מהמפיצים. לדבריו, לא התעניין בחוקיות הכרטיסים.

גולן שאול (עד תביעה 2) העיד, כי הקשר שלו עם הנאשמת החל כמהמר שרכש כרטיסים לעצמו ובהמשך עסק בהפצת הכרטיסים הן כעצמאי והן כשכיר בשירות הנאשמת.

יאיר אושר (עז תביעה 162) אחיינו של הנאשם מסר בעדותו, כי הועסק על ידי הנאשמת על מנת לסייע במשלוח דוא"ל לחברות בחו"ל. העד אישר, כי בנה טבלאות אקסל עבור הנאשמת לצורך ניהול פעילותה במכירת הכרטיסים.

נועם אלטרוביץ (עז תביעה 183) מסר בעדותו, כי לבקשת לזלי רלף רוז פיתח מערכת לאימות כרטיס פריסייל, וכי התשלום בעבור כך שולם לו על ידי הנאשמת.

116. מהעובדות שאינן במחלוקת, כפי העולה מעדות הנאשם ועדויות עדי התביעה, נפרשת מערכת עובדות המלמדת, כי הנאשמים עסקו בשיווק ומכירה של כרטיסים מסוג "פרי פייד" משלושה סוגים: ואליו כארד, קאש קארד וקיי כארד. הכרטיסים שימשו אמצעי לתשלום באתרי אינטרנט שונים. כרטיס ואליו כארד שימש עבור שימוש באתר של חברת ויקטור צ'נדלר, כרטיס קאש קארד שימש עבור שימוש באתר של חברת סטן ג'יימס וכרטיס קיי כארד שימש עבור שימוש באתרים של חברות ישראליות. פעילותו של הנאשם החלה בשנת 2006 באמצעות תיק עוסק מורשה על שמו שמספרו 050405786, ובשנת 2007 באמצעות הנאשמת, חברה שהקים ואשר שימשה מסגרת תאגידית לעיסוק בשיווק ומכירה כאמור. הנאשמת נרשמה אצל רשם החברות ביום 4/6/07. הנאשם יצר קשר עם שלוש חברות זרות: חברת אינטר לוגיק, חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן ג'יימס והכרטיסים שמכר היו, כאמור, בעבור שימוש באתרי אינטרנט שהפעילו חברות אלה. התקשרותו של הנאשם עם חברות אלה נעשתה באמצעות אפשטיין שפעל בשירות החברות בישראל. הפעילות מול חברות אלה נעשתה באמצעות חברות בת של אותם חברות אם, ועמן חתמו הנאשמים על הסכמים להסדרת הפעילות המשותפת (העתקי ההסכמים הוגשו כמוצגי הגנה, נ/34-נ/37). הנאשם הוא בעליה הרשום, מנהלה בפועל של הנאשמת ומורשה חתימה מטעמה, והוא שריכוז וניהל את פעילותה, גייס נותני שירותים עבורה, לרבות שכירת שירותי רואה החשבון אלי קרן על מנת לנהל את חשבונות הנאשמת (בקשה לרישום ייצוג מסומנת נ/32), ופתיחת חשבונות בנק. הנאשמים הזמינו את הכרטיסים באמצעות לזלי רלף רוז אשר הזמינם מבית דפוס בארי ושילמו עבור הדפסתם.

117. במענה לכתב האישום אישרו הנאשמים, כי הנאשמת הנפיקה כרטיסים שערכם הנקוב מסתכם במיליונים. הכרטיסים הופצו ללקוחות באמצעות שיווקם דרך בתי עסק שהיו נקודות מכירה (בתי העסק מכונים קיוסקים ו/או פיצוציות). פעילות הנאשמת נעשתה באמצעות הנאשם ובאמצעות יואל אזרי ומשה דרעי. שליחי ההפצה של הנאשמים היו יאיר עזרי וגולן שאול. הכרטיסים נשאו ערך כספי ספציפי והוטבע עליהם קוד בן 16 ספרות אשר נמסר לנאשמים על ידי החברות והוא הקוד אותו מקליד המשתמש באתרי החברות לצורך זיכוי חשבונו באתרים ושימוש בהם. מכירת הכרטיסים התאפשרה רק לאחר קידודם, בתהליך שנעשה על ידי הנאשמים מול החברות. תמורת מכירת הכרטיסים נגבתה הן במזומן והן בשיקים וזו הועברה בניכוי עמלה שהיוותה את הרווח לנאשמים לידי החברות בחו"ל.

118. אין חולק, כי הפעילות באתרי חברת ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס כללה גם פעילות שהיא בגדר הימורים אסורים. אין אף חולק כי חשבון המהמר שיצר גולש באתרים שימש להתחשבות בגין פעילותו באתר בהתאם לתוצאות ניחושיו, קרי עבור ניחוש נכון זוכה חשבוננו בסכום ההימור ובסכום נוסף, ועבור ניחוש מוטעה חויב חשבוננו בסכום ההימור.
119. **באשר להתקיימות היסוד העובדתי של העבירה**, הנאשמים מודים, כי עסקו בשיווק ובמכירה של כרטיסים שנועדו לשימוש ולביצוע תשלומים באתר ויקטור צ'נדלר ובאתר סטן גיימס אך גם באתרים אחרים. כמו כן, טוענים הם, כי הכרטיסים שימשו הן לשימוש בפעילות בתחום ההימורים והן לפעילות אחרת, וכי האתרים נשוא כתב האישום הציעו פעילות בתחום ההימורים לצד פעילות אחרת.
120. בעדותו, טען הנאשם, כי אתר ויקטור צ'נדלר עוסק גם בפעילות שאינה בתחום ההימורים ואישר כי ידע שרוכשי הכרטיסים בישראל עושים בהם שימוש בהימורים באתרים אלה, כי העלייה במכירות עלתה בתקופות בהן נערכות תחרויות ספורט, אולם טען כי סבר שעיסוקו במכירת הכרטיסים חוקית (עדות הנאשם, עמ' 358, 365, 421-420 לפרוטוקול). הנאשמים לא הביאו ראיות לכך כי השימוש בכרטיסים התאפשר גם לשימוש בתכנים אחרים באתרים אלה או באחרים, כפי שטענו, וממילא לא הביאו ראיות לכך כי רוכשי כרטיסים עשו בהם שימוש אחר שאינו הימורים.
121. עדותו של הנאשם התאפיינה במגמתיות עת התבקש להתייחס לפעילותן של החברות, תוך שאף הוא התייחס לחברות כ"חברות הימורים" (עדות הנאשם בעמ' 351 ו-387 לפרוטוקול). הנאשמים אף נמנעו לעמת עדי תביעה אשר מסרו כי עשו בעצמם שימוש בכרטיסים לצורך הימורים, על מנת להוכיח תוכנם האחר של האתרים. כך כאשר העידו ג'ורג' מונייר, פנחס מנשרוב וטל אפרתי אשר עסקו גם במכירת הכרטיסים וגם בשימוש בהם בעצמם באתרים במשחקי הימורים (עדות ג'ורג' מונייר בעמ' 208 לפרוטוקול, עדות פנחס מנשרוב בעמ' 268 לפרוטוקול, ועדות טל אפרתי בעמ' 313 לפרוטוקול).
122. רואה החשבון אליהו קרן (עד תביעה 190) שימש במועדים הרלוונטיים כרואה החשבון של הנאשמים. בעדותו, מסר כי הבין מהר מאוד כי פעילות הנאשמים קשורה להימורים באינטרנט (עמ' 170 לפרוטוקול). עדותו זו תאמה עדות מוקדמת שמסר בחקירתו מיום 29/6/2010 (ת/2188 שהוגש בהסכמה חלף חקירה ראשית, עמ' 3) ולא נסתרה, עת נשאל והשיב כדלקמן:

**"ש: מה הבנת שמדובר בכרטיס שמיועד "רק להימורים
באינטרנט" או "גם להימורים באינטרנט"?"**

**ת: מאיר כל הזמן טען שהכרטיס משמש גם להימורים באינטרנט
אבל לא רק, באיזה שלב אני הבנתי שזה משמש רק להימורים
באינטרנט, ככה הבנתי את זה."**

123. על יסוד כל אלה, עדויות שלא נסתרו והעדר ראיות סותרות מטעם הנאשמים, מתבססת המסקנה, כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי ייעודם העיקרי של הכרטיסים אותם מכרו הנאשמים היה לפעילות של הימורים באתרי ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס. אולם, כפי שיובהר להלן, קביעת ממצא עובדתי זה הינה בבחינת למעלה מן הצורך לבחינת התקיימות היסוד העובדתי של העבירה.
124. לצורך קביעת התקיימותו של היסוד העובדתי, אין נפקות לכך כי האתרים עסקו גם בפעילות שאינה הימורים, או לכך כי פעילותם המובהקת או העיקרית של האתרים היתה בתחום ההימורים. כמו כן, מן הצד השני של המטבע, אין נפקות אף לשאלה האם ייעודם המובהק של הכרטיסים היה לשימוש לצורך הימורים או שניתן היה לעשות בהם גם שימושים אחרים באותם אתרים. כך או כך, פעילותם של הנאשמים עולה לכדי סיוע לארגון ועריכה של הימורים בישראל.
125. ודוק: הנאשמים הודו במענם בכתב לכתב האישום, כי מכרו כרטיסים אשר שימשו מהמרים לפעילות הימורים באתר ויקטור צ'נדלר ובאתר סטן גיימס. כך, למעשה, רכשו הנאשמים מהחברות בחו"ל "קודים" ושילמו עבורם באותה עת. את ה"קודים" כשהם מוטבעים על גבי כרטיסים מכרו הנאשמים למשתמשים באתרי האינטרנט של החברות. מתוך כך נסתרת טענת הנאשמים כי הכרטיסים שימשו אף לפעילות במסגרת אתרים אחרים, לפי שלא נטען וממילא לא הוכח כי אותו "קוד" תוקף מול אתרים אחרים, ומכל מקום לא נטען ולא הוכח כי הדבר אפשרי. הוכח, אם כן, כי "הקוד" שמכרו הנאשמים, באמצעות כרטיס ואליו כארד וקאש כארד, שימש לפעילות של הימורים באתרים: כרטיס ואליו כארד שימש לפעילות באתר ויקטור צ'נדלר וכרטיס קאש כארד שימש לפעילות באתר סטן גיימס. לא הוכח כי "הקוד" האמור שימש אף לפעילות בתוכן תמים באתרים האמורים. ממילא, וזה העיקר, אף אם היה מוכח ש"הקוד" שימש אף לפעילות בתוכן תמים באותם אתרים לא היה בכך להכשיר פעילות הנאשמים בסיוע לעריכה ולארגון של משחקים אסורים, שהרי די בכך שניתן היה להשתמש ב"קוד" לפעילות של הימורים כדי להוכיח את היסוד העובדתי שבעבירה.
126. אמנם לא הוכח, כי הנאשמים היו מעורבים בקביעת תכני האתרים או בהפעלתם, אולם הוכחה פעילות מאורגנת של הנאשמים במכירת כרטיסים שהיוו אמצעי תשלום לפעילות הימורים. די בכך כדי להוות פעולה מסייעת לעבירה העיקרית של ארגון ועריכת הימורים, שעה שאין הכרח כי הפעולה המסייעת תהווה פעולה אשר בלעדיה לא יתאפשר ביצועה של העבירה העיקרית.

127. הוא הדין אף באשר לטענת הנאשמים, כי מכרו אמצעי תשלום אחד מיני אמצעי תשלום רבים הניתנים לשימוש באתרי ההימורים, שעה שאין בכך לשלול ממעשי הנאשמים את האופי המסייע לעבירה של ארגון ועריכת משחקי הימורים.
128. הנאשמים טענו, כי אופי מעשיהם, אשר הסתכמו במכירה ובהפצה של כרטיסי חיוב וכי, למעשה, סיפקו אמצעי סליקה כמו גם לחברות אחרות, נתון לפרשנות משפטית, וכי פרשנות המחייבת אותם בעבירה היא פרשנות מרחיקת לכת. אין בידי לקבל עמדה זו של הנאשמים, שעה שמצאתי בה ניסיון לנסוך נופך תמים על פעילות בלתי חוקית. היסוד העובדתי הבא לידי ביטוי במעשי הנאשמים אינו נתון לפירושים סבירים אחדים. אין לראות במעשי הנאשמים פעולות של סיוע למהמרים בביצוע תשלום עבור צריכת תכני הימורים תחת פעולות של סיוע לארגון ועריכת הימורים אסורים באופן המסיר פלילות ממעשיהם.
- הנאשמים מכרו כרטיסים שאפשרו למשתמשים בישראל להמר באתרי ויקטור צינדלר וסטן גיימס. לצורך כך, הקים הנאשם את הנאשמת, גייס עובדים ובאמצעותם גייס מפיצים. הנאשמים הקימו למעשה מפעל להפצה ושיווק של כרטיסים אותם תיקפו מול החברות, ואשר שימשו לפעילות הימורים באתרי החברות. הנאשמים היוו, למעשה, גורם אשר גבה כספים ממשתמשים בתכני ההימורים שבאתרים והעבירם לידי החברות המנהלות את האתרים.
- בכך אפשרו הנאשמים את הגשמתה של העבירה העיקרית והיא ארגון או עריכה של משחקים, הגרלות והימורים בישראל. פרט לכך, הוכחה מעורבות הנאשמים בפעילות רחבה יותר שכללה מתן מענה ותמיכה טכנית למשתמשים בכרטיסים בנושאים הקשורים בהתחשבות מול האתרים.
129. העבירה האוסרת סיוע לארגון ועריכה של משחקי הימורים ברורה ומפורשת ואין צורך בהחלת כלים פרשניים. אמנם אפשר כי מלאכת ניתוח היסוד העובדתי של העבירה תימצא מורכבת במידת מה, אולם אין בכך להצביע על חוסר בהירות של האיסור הפלילי או על חוסר וודאות משפטית, כפי שיטת הנאשמים. מעשי הנאשמים, כפי שפורט לעיל, מקיימים את רכיבי היסוד העובדתי שבעבירת הסיוע, לפי שאיפשרו את ביצוע העבירה של ארגון ועריכת הימורים ויצרו את התנאים לקיומה.
130. באשר לדרישת **היסוד הנפשי של עבירת הסיוע לארגון או עריכת הימורים**, הרי שאף היא מתקיימת בנאשמים. הנאשם העיד, כי ידע שארגון הימורים בישראל הינה פעילות אסורה, וכי ידע כי פעילות זו אסורה בישראל גם כשהיא מבוצעת על ידי חברות המפעילות אתרי אינטרנט בחו"ל.
- בחקירתו במשטרה ביום 22/6/10 (ת/2154, עמ' 45, שורות 29-27) מסר הנאשם, כי אינו יודע האם ניתן לעשות שימוש בכרטיס ואליו כארד שאינו לצורך הימורים, וטען "אני לא יודע, צריך לשאול את החברה".

בהודעת הנאשם מיום 22/6/10 (ת/2153) טען הוא כי ביקש לשווק כרטיסים אשר יהוו פתרון חלופי לשימוש בכרטיסי אשראי, וכי לא התעניין בסוג השימוש שניתן לעשות בכרטיסים שמכר. יחד עם זאת, כשנשאל אודות ייעודו של כרטיס הוואליו כארד תשובתו לא תאמה את טענתו כי לא ידע דבר ייעודו של הכרטיס:

”ש: האם כאשר אמרו לך לשווק את כרטיסי הוואליו כארד נאמר לך עבור מה הכרטיס ישווק בארץ?”

ת: לא נאמר אבל צריך להיות טיפוש בשביל לא להבין.”

בחקירתו, אישר הנאשם, כי ידע שניתן לעשות בכרטיסים שימוש לצורך הימורים, עת השיב (עמ' 420 לפרוטוקול): **”מבחינתי הכרטיסים משמש [כך במקור] גם לא להימורים. אפשר להשתמש להימורים ואפשר להשתמש גם ללא הימורים.”** בהמשך, אישר הנאשם, כי ידע שאתרי ההימורים מהווים פעילות חוקית עת השיב: **”שם זה חוקי, פה חצי זה חוקי וחצי זה לא חוקי. יש הבדל.”** כשנשאל הנאשם האם ידע שהכרטיס משמש גם להימור לא חוקי השיב (עמ' 421 לפרוטוקול): **”לא שאלתי למה הוא רוצה להמר. כן, זה היה ברור לי.”** כמו כן, אישר כי, ידע כיצד מהמרים באמצעות כרטיס וואליו כארד באתר ויקטור צ'נדלר.

131. זאת ועוד. כשנשאל הנאשם אודות המניע שהביאו להקים את הנאשמת ולעסוק בפעילות של מכירת כרטיסי חיוב לביצוע תשלומים באתרי אינטרנט השיב:

”ש: כיצד עלה הרעיון של מכירת כרטיסים?”

ת: הרעיון עלה שראיתי על גבי אוטובוסים מפרסמים את חברות ההימורים הללו, בשנת 06 ההימורים היה חוקי. עלה לי רעיון שמי שלא יכול לשלוח בכרטיס אשראי יהיה לו פתרון, יכול להיות אמצעי תשלום של הנושא הזה.”

132. מעדות הנאשם מוכח, כי ידע שפעילותם של האתרים הוא בהימורים, האסורים בישראל, והיה מודע כי עיסוקו בשיווק ומכירת כרטיסים אשר אפשרו למהמרים להשתמש באתרים מסייעת לפעילות האתרים בארגון ובעריכת משחקי הימורים, וכי בכך, למעשה, תורמת פעילותם של הנאשמים ליצירת התנאים לשם עשיית העבירה העיקרית. כמו כן, מוכח כי תכלית פעילותם של הנאשמים היתה לסייע לפעילות של הימורים בישראל.

כך בעדותו (עמ' 365 לפרוטוקול) אישר הנאשם כי הביקוש לרכישת הכרטיסים עלה בתקופות בהן התקיימו משחקי ספורט, והרי כיצד יכול הנאשם לטעון כי הכרטיסים לא שימשו לפעילות בתחום הימורים שעה כי רווחיו עלו בתקופות בהן התנהלו הימורים בתחום הספורט.

עדותו של הנאשם התאפיינה במגמתיות ברורה עת ניסה לצמצם מודעותו לטיב פעולותיו בכך שטען כי לא התעניין בסוג השימוש שניתן לעשות בכרטיסים. אין בכך להפחית ממידת מודעתו של הנאשם לטיב פעולותיו בסיוע לארגון ועריכה של משחקי הימורים אסורים לפי שאף לשיטתו ידע כי פעילות הימורים בישראל אסורה, והזמין לפיכך חוות דעת משפטית בעניין.

133. באשר למטרה לסייע, הרי שלכל הפחות צפה הנאשם ברמה קרובה לוודאות את האפשרות שפעילות הנאשמים מסייעת לביצוע העבירה העיקרית. אין בעובדה כי פעילותם של הנאשמים נעשתה באופן גלוי ומוסדר לשנות מן הקביעה כי פעלו מתוך כוונה לסייע לביצוע העבירה העיקרית. הנאשמים אמנם לא פעלו במחשכים אולם ידעו כי קיימת בעייתיות בדבר חוקיות פעילותם וסברו כי יוכלו לחסות בצלן של טענות שונות שאין להן בסיס משפטי.

134. איני מקבלת טענת הנאשמים, לפיה פעילותם עולה לכל היותר לכדי העבירה שבסעיף 227 לחוק העונשין אשר עניינה, בין היתר, במכירת כרטיסים המעידים על זכות להשתתף בהימור, או לכדי סיוע לעבירה שבסעיף 226 לחוק העונשין משום סיוע למשחק משחק אסור, ולא לכדי סיוע לעבירה לפי סעיף 225. אפשר כי אשמתם של הנאשמים על פי העובדות המוכחות תגלם אף עבירות נוספות, וראה בעניין זה סעיף 186 לחוק העונשין. אולם, אין בהיות מעשה המהווה גם עבירה אחרת כדי לאיין את העבירה נשוא כתב האישום. מכל מקום, אין מעשי הנאשמים באים בגדר סיוע למשחק משחק אסור לפי סעיף 226 לחוק העונשין, שעה שחומר הראיות והודיית הנאשמים אינם מלמדים על סיוע למשחק בודד אלא על ביצוע פעולות מסייעות בהיקף נרחב המהווה סיוע לארגון ועריכת הימורים אסורים בישראל.

135. באשר לסעיף 227 לחוק העונשין, הרי שאין הוא הולם את מעשי הנאשמים. הנאשמים לא מכרו כרטיסים שהעידו על זכות להשתתף בהימור אלא מכרו כרטיסים אשר היו אמצעי תשלום במשחקי הימורים. כפי שפורט לעיל, מעשי הנאשמים במכירת כרטיסי חיוב לשימוש באתרים לפעילות של הימורים היא פעולה מסייעת לארגון ולעריכת הימורים אסורים. במעשיהם היוו הנאשמים גורם הגובה כספים ממשותמשי אתר ויקטור צ'נדלר וסטן גיימס ומעבירים לידי החברות בחו"ל.

136. הנאשמים טענו, כי המצב המשפטי הקיים באשר לחוקיות מעשיהם אינו בהיר, וכי אף לפי פרשנות תכליתית של העבירה לא ניתן להרשיעם, בהעדר הסדרה חקיקתית ברורה. אין לקבל טיעון זה של הנאשמים, שעה שלא מצאתי כי הדין בו עסקינן נתון לפירושים סבירים אחדים. כפי שפורט לעיל, מעשי הנאשמים עולים לכדי סיוע לעבירה של ארגון ועריכת הימורים אסורים בישראל. אין בעובדות המוכחות ללמד על מצב דברים אחר. סיוע לעבירה של עריכה וארגון של הימורים מהווה עבירה, ואין כל יסוד לסברת הנאשמים לפיה לא היתה כוונת המחוקק לאסור פעילות מסייעת כזו.

137. לא נהיר כלל טיעון הנאשמים באשר למקום ביצוע העבירה העיקרית. אכן, אין חולק כי פעילות החברות בחו"ל אינה אסורה, ואולם מאי נפקא מינה לאיסור החל על סיוע לביצוע העבירה העיקרית כשהיא נעשית בישראל. עבירת הסיוע דנן היא עבירת פנים, ולא עולה בהקשרה סוגיה של תחולת דיני העונשין.

138. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הוכחה במעשי הנאשמים עבירה של סיוע לארגון או עריכה של הימורים במידת ההוכחה הנדרשת, קרי- מעבר לספק סביר.

139. הגנת ההסתמכות- טעות במצב משפטי- האמנם?

טענת הגנה נוספת של הנאשמים, בנוגע לאישום זה, היא שעומדת לזכותם הגנה מפני אחריות פלילית בשל העובדה שפעולותיהם נעשו בהסתמך על עצתו של עו"ד שיניצקי, אליו פנו על מנת לקבל חוות דעת בשאלת חוקיות פעילותם במכירת כרטיסי חיוב לשימוש באתרים.

הגנת ההסתמכות על עצת עורך דין מוכרת כסייג לפליליות המעשה משום "טעות במצב משפטי".

הסייג האמור קבוע בסעיף 34יט לחוק העונשין, והוא קובע כך:

"34. יט. לענין האחריות הפלילית אין נפקא מינה אם האדם דימה שמעשהו אינו אסור, עקב טעות בדבר קיומו של איסור פלילי או בדבר הבנתו של האיסור, זולת אם הטעות היתה בלתי נמנעת באורח סביר".

ההגנה של טעות במצב המשפטי הינה חריג לכלל בדיני העונשין לפיו אי ידיעת הדין אינה פוטרת נאשם מאחריות פלילית. כלל זה הינו מיסודות עיקרי המשפט וביסודו שני רציונלים מרכזיים:

"האחד, הוא האינטרס החברתי בכך שכל אדם יידע את החוק הפלילי ויציית לו. השני, הוא עקרון החוקיות, ה"מחייב את קיומו של גבול קבוע בחוק – גבול אובייקטיבי ככל הניתן בין המותר לאסור – שיחול באורח שווה על כלל בני החברה. זאת, מתוך תפיסה שהשאלה האם התנהגות מסוימת מהווה עבירה אם לאו, אינה צריכה להיות מוכרעת בהתאם להבנתו, פרשנותו וידיעותיו הסובייקטיביות של פרט כזה או אחר אלא בהתאם להכרעתו של המחוקק ולפרשנותו של הרשויות המוסמכות לכך על-פי חוק" (ראו ע"פ 1672/06 בלילי ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] להלן-"עניין בלילי").

לעניין טיבה של ההגנה, גבולותיה ומבחניה נקבע בעניין בלילי הנזכר לעיל כדלקמן:

"מאחר ומדובר בסייג לאחריות פלילית, הנטל לעורר את הטענה בדבר תחולתה של ההגנה וכן הנטל להביא ראיות להוכחתה, מוטלים שניהם על הנאשם. על מנת ליהנות מתחולתה של ההגנה יהא עליו להוכיח, כלשון הסעיף, כי טעותו היתה "בלתי נמנעת באורח סביר". תיבה זו נתפרשה בפסיקה כמורכבת משני רכיבים: האחד, קיומה של "טעות"; השני, היותה של הטעות "בלתי נמנעת באורח סביר". הרכיב הראשון הוא רכיב סובייקטיבי, המבקש לבחון אם אמנם טעה הנאשם טעות בדין הפלילי, כאשר לשם תחולתה של ההגנה נדרש, כי אותה טעות תהיה תמת-לב וכנה. הרכיב השני הוא רכיב אובייקטיבי, ולפיו "רק טעות בלתי נמנעת באורח סביר עשויה לפטור את הנאשם מאחריות בפלילים... הדרישה לכך שהטעות תהיה בלתי נמנעת באורח סביר מצביעה על כך שרק אם לא היה בידי הנאשם למנוע את הטעות למרות שפעל באורח סביר, הוא ייחנה מההגנה של טעות במצב משפטי. אם נקיטת האמצעים לא הייתה אפשרית באורח סביר בהתאם לנסיבות העניין, או אם למרות שאמצעים אלה ננקטו, עדיין הייתה טעותו של הנאשם בלתי נמנעת, תשלול הטעות בדין הפלילי את אחריותו הפלילית של הנאשם".

הסתמכות על "עצה" משפטית מוטעית מהווה מקרה פרטי של "טעות במצב משפטי". לפיכך, נקבע כי:

"אין מניעה להחיל את ההגנה מקום שבו הנאשם הסתמך על מצג משפטי של גורם אחר, ובכלל זה על ייעוץ שניתן על-ידי עורך דין פרטי. לצד זאת, כך נקבע, בנסיבות כאלה יחולו אמות מידה קפדניות יותר לבחינת התקיימותה של ההגנה" (ע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], להלן- "עניין הבי").

בפסק הדין בעניין תנובה שאוזכר לעיל נקבעו אמות מידה לבחינת התקיימותה של ההגנה ותנאיה. הדברים סוכמו בעניין בלילי שאוזכר לעיל כדלקמן:

"במקרים מסוימים, ההסתמכות על ייעוץ משפטי של עורך דין עשויה להקים לנאשם את הגנת הטעות במצב משפטי, שעל רכיביה עמדנו לעיל (עניין תנובה, בפסקה 34 וההפניות המופיעות

שם). בצד האמור, נוכח החשש מפני שימוש לרעה בעצה משפטית, לרבות בדרך של רכישת חוות דעת משפטיות "מוזמנות", נקבע כי על בית המשפט לנהוג הקפדה יתרה בבואו לקבוע כי נאשם יינה מפטור מאחריות בפלילים בשל הגנת ההסתמכות על ייעוץ פרטי ולהתחשב, בין היתר, באמות המידה שלהלן. ראשית, על מנת שתקום לנאשם הגנה של טעות במצב משפטי – טענת ההסתמכות על הייעוץ, כשלעצמה, צריכה להיות סבירה. כך, "ככל שמדובר בשאלה משפטית מורכבת יותר שהדין לגביה אינו ברור וחד משמעי, כך תהא ההסתמכות על ייעוץ מקצועי לרבות עצת עורך דין בנוגע לאותה שאלה סבירה יותר" (עניין תנובה, בפסקה 36). שנית, ככל שהאדם הפונה לייעוץ הוא בעל עמדה מקצועית בכירה יותר, כך הסתמכות עיוורת מצידו על ייעוץ משפטי של עורך דין תהיה סבירה פחות. אופייה ומורכבותה של השאלה המשפטית נושא הייעוץ, גם הן רכיב חשוב בהכרעה בדבר סבירותה של טענת ההסתמכות" (ראו עניין בללי שנזכר לעיל).

140. על מנת לבחון האם הטעות שמקורה בהסתמכות על עצת עורך דין היתה בלתי נמנעת, יש לבחנה עוד לפי מספר אמות מידה אלה, שאינן בגדר רשימה סגורה:

"בנוסף לכך נדרש ... כי הייעוץ המשפטי שניתן לנאשם יתבסס על התשתית העובדתית הרלוונטית במלואה: "על הנאשם המבקש לקבל חוות דעת משפטית לחשוף בפני הגורם המייעץ את כל העובדות הרלוונטיות למקרה שלגביו מתבקשת חוות הדעת... [הלקוח] נדרש... לחשוף בפני עורך הדין את כל הנסיבות הרלוונטיות ולמסור לו את כל המידע המדויק הדרוש לו לשם מתן העצה" (עניין תנובה, בפסקה 37. והשוו: עניין טגר, בפסקה 74). אמת מידה נוספת המשמשת לבחינת התקיימותה של ההגנה היא היותו של עורך הדין נותן העצה מומחה בתחומו. עוד תיבחן השאלה האם הייעוץ המשפטי הינו, על פניו, רציני ומעמיק, כאשר לייעוץ משפטי המלווה במסמכים כתובים תינתן עדיפות בעת בחינת התקיימותה של ההגנה. אמת מידה נוספת לעניין זה תהא, האם נקט הנאשם בדרך של פנייה לייעוץ פרטי נוכח העדרם של אמצעים מתאימים יותר, כגון פניה לרשות המוסמכת. לבסוף, על מנת שיוכל נאשם ליהנות מהגנת הטעות במצב משפטי, הסתמכותו על עצת עורך הדין צריך שתיעשה בתום לב (לפירוט אמות מידה אלה ראו עניין תנובה, פסקאות 36-37)". (ראו עניין בללי שנזכר לעיל).

141. ובאשר לנטל ההוכחה נקבע כי:

"מאחר שמדובר בסייג לאחריות פלילית, הנטל לעורר את הטענה בדבר תחולתה של ההגנה וכן הנטל להביא ראיות להוכחתה מוטלים שניהם על הנאשם. הועלתה טענה בדבר קיומו של הסייג – די בכך שהטענה הוכחה ברמה של יצירת ספק סביר, ושספק זה לא הוסר, כדי להביא לזיכויו של הנאשם (סעיף 34כב(ב) [לחוק העונשין](#); עניין טגר, בפסקה 59; עניין בלילי, בפסקה 12)" (עניין הבי שאוזכר לעיל).

142. האם הנאשמים טעו בדיון?

הנאשמים טוענים לתחולת ההגנה של טעות במצב המשפטי לפי שהסתמכו על חוות דעת משפטית שערך עו"ד יואב שיניצקי, מומחה בתחום הפלילי ודיני הימורים, לבקשתם, ביום 1/5/07. חוות הדעת סומנה ת/2176 ו- נ/6.

עיון בחוות הדעת מעלה, כי זו ניתנה לבקשת נציגיה וזכייניה הישראלים של חברת "קאש כארד", במטרה לבחון חוקיות הפעלת שירות "קאש כארד" בישראל בדרך של מכירה, הפצה, פרסום או שיווק באמצעים אחרים, לרבות הטענה כי הכרטיס אינו חוקי משום שמשמש להימורים בלתי חוקיים ברשת האינטרנט. חוות הדעת סקרה את אופי הכרטיס ואופן השימוש בו באתר האינטרנט. בין מסקנותיה נקבעו אלה: כרטיס קאש כארד אינו נופל לגדר [חוק כרטיסי חיוב](#), התשמ"ו-1986 מאחר ואינו מיועד לשימוש חוזר. כמו כן, לא חלות עליו [חוק איסור הלבנת הון](#), התש"ס-2000 שעה שבדרך שיווק ומכירתו אין אפשרות לבצע פעולות אסורות של הלבנת הון. בנוסף, קובעת חוות הדעת, כי כרטיס קאש כארד אינו מהווה עבירה על [חוק העונשין](#), שכן הוא אינו עונה על הגדרת כרטיס כאמור [בסימן יב'](#) לפרק ח' לחוק העוסק בעריכת משחקים אסורים והימורים, לרבות לפי [סעיף 227](#) לחוק.

143. באשר לשימוש בכרטיס קאש כארד לביצוע הימורים באתר קאש כארד, צוין בחוות הדעת, כי "חברת האם של "קאש כארד" מאפשרת לעשות שימוש בכרטיס, בין היתר, במספר מצומצם של אתרים בהם ניתן להמר על תוצאות משחקי ספורט, בסכומים מוגבלים". עוד נרשם, כי "זהו אינו השימוש היחיד והבלעדי של הכרטיס, ורוכשי הכרטיסים לא מופנים או מעודדים לעשות שימוש בכרטיס למטרות הימורים". חוות הדעת קבעה, כי העובדה שניתן לעשות שימוש בכרטיס לצורך הימורים ברשת האינטרנט אינה הופכת את הכרטיס לבלתי חוקי למכירה או לשימוש לפי החוק החל בישראל.

144. חוות הדעת אף התייחסה למצב המשפטי בשאלת חוקיות ההימורים ברשת האינטרנט בישראל וציינה כי המצב המשפטי בישראל באשר להימורים באמצעות רשת האינטרנט מעורפל, כי החלטה שניתנה בבית משפט השלום בראשון לציון בתיק 1106/07 בעניין מיכאל קרלטון (מנכ"ל חברת ויקטור צ'נדלר) אינה מחייבת את בתי המשפט האחרים בישראל, וכי על החלטה זו הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי שטרם הוכרע.
145. בסופה של חוות הדעת הובעה המסקנה, כי גם אם כרטיס קאש כארד משמש למטרות הימורים באינטרנט בלבד אין בכך להפוך את הכרטיס או השימוש בו לבלתי חוקי, וכי לא קיימת מניעה חוקית למכור, לשווק או לעשות שימוש בכרטיס.
146. הנאשמים טוענים, כי הסתמכו על חוות דעת משפטית זו הקובעת כי המצב המשפטי בישראל באשר לקיום משחקי הימורים ברשת האינטרנט אינו ברור וכי מכירת כרטיסי חיוב המאפשרים שימוש באותם אתרים אינה פעולה אסורה. כמו כן, טוענים הנאשמים, כי עומדים הם בתנאים לתחולת ההגנה מפני אחריות פלילית.
147. המאשימה טוענת, כי לא עומדת לנאשמים ההגנה של טעות במצב משפטי, שכן הוכח כי חוות הדעת בוססה על מידע כוזב והתייחסה רק לכרטיס מסוג אחד וכן הוכח כי כרטיס זה שימש לשימוש באתר סטן ג'יימס שהוא אתר הימורים מובהק. כמו כן, טענה כי הנאשם ידע על אי חוקיות מעשיו בהפצה של כרטיסי קאש כארד, וכי אישר כי השימוש בכרטיס קאש כארד להימורים באתר סטן ג'יימס אינו חוקי.
148. **לאחר שבחנתי טענת הנאשמים, לא מצאתי כי עומדת להגנתם טענת ההסתמכות.** חוות הדעת נערכה ביום 1/5/07, אמנם בסמוך למועד תחילת פעילות הנאשמים, וזו התייחסה לכרטיס מסוג אחד - כרטיס קאש כארד ולא לכרטיס מסוג ואליו כארד. עורך חוות הדעת לא זומן לעדות, וממילא לא הוכחה מומחיותו בתחום המשפטי הרלבנטי. הנאשמים טוענים, כי המומחה עזב את הארץ, אולם אין בכך למנוע אפשרותם לזמנם לעדות מטעמם. מכל מקום, ובכך העיקר, עיון בחוות הדעת מלמד, כי אין מדובר בניתוח רציני ומעמיק של המצב המשפטי. עורך חוות הדעת לא עמד על כך כי פעילותם של הנאשמים עולה כדי סיוע לעבירה של ארגון ועריכה של הימורים אסורים בייחוד כאשר הציגו עצמם הנאשמים כנציגים וזכיינים של חברת סטן ג'יימס בישראל. הסתמכותם של הנאשמים על חוות הדעת אינה הסתמכות תמת לב, שעה כי הנאשם ידע שהכרטיסים משמשים להימורים וכי פעילותו בהפצתם בלתי חוקית.
149. בהודעת הנאשם מיום 23/6/10 בת/2156 שורה 10, אמר הוא כי **"הקש קארד משמש להימור באתר סטן ג'יימס... שאני עבדתי מול סטן מלון אמרו לי שהכרטיס משמש להימור באתר סטן ג'יימס אני רציתי להפוך את הכרטיס לחוקי כלומר שיוכלו לבצע גם קניות אחרות בכרטיס"**. כשהתבקש בחקירתו הנגדית להסביר אמרתו הקודמת השיב: **"אמרתי שכל הזמן רציתי להקים בחוץ לארץ. לא יודע למה אמרתי את זה בדיוק"** (עמ' 420 לפרוטוקול). בנסיבות אלה, וודאי כי לא ניתן לומר כי הסתמכותם של

הנאשמים על חוות הדעת מהווה טעות בדבר המצב המשפטי אשר טעו בה הנאשמים באופן בלתי נמנע באורח סביר.

150. על כן, אני קובעת, כי לא עומדת לנאשמים הגנת טעות במצב משפטי. אין מדובר בטענת הסתמכות השומטת את הבסיס לפליליות מעשי הנאשמים. הסתמכות הנאשמים על חוות הדעת האמורה אינה יכולה להוות הסתמכות כנה ואמיתית, והדברים הובהרו לעיל.

151. אכיפה בדרנית- האמנם?

טענה לביטול כתב האישום משום אכיפה בדרנית של החוק מוצאת ביטוייה הדיוני, על פי רוב, במסגרת טענה להגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. משמעות טענה זו היא "אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים – כאשר מדובר במקרים דומים" (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ [פורסם בנבו, 10.9.13] להלן- "עניין פרץ"). על כן, מקום בו יתברר כי הגשת כתב האישום נגועה באפליה פסולה אפשר כי יתקיימו די שיקולים אשר יצדיקו את ביטולו. עם זאת, לא כל אכיפה חלקית היא אכיפה פסולה, ועל המבקש להיבנות מטענה כאמור להוכיח כי האכיפה פוגעת בשוויון "במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג (3) 289).

נהוג להבחין בין שני מצבים המבטאים אכיפה בדרנית: "הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום" (עניין פרץ הנ"ל).

152. בבסיסה של ההכרה בטענה של אכיפה בדרנית כטענה המצדיקה ביטולו של כתב האישום מונחים מספר עקרונות יסוד במשפט, וביניהם: עקרון השוויון המחייב את רשויות המינהל לפיו "כל אם זכאי לכך שהחלטת הרשויות בעניינו תתקבל מתוך יחס של שוויון כלפיו, ומשכך- החלטה מפלה היא החלטה פסולה", ואינטרס ההסתמכות של הפרט על התנהלות גורמי האכיפה, הבא לידי ביטוי בכך כי "האזרח מכלכל את צעדיו לפי ציפיותיו הלגיטימיות, המתבססות באופן סביר על מנהגי האכיפה של הרשות" (עניין פרץ הנ"ל).

אמת המידה לבחינת טענה של אכיפה בדרנית נקבעה, זה מכבר, בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט (6) 776, וההלכה בפסק זה סוכמה לאחרונה בעניין פרץ הנ"ל כך:

"בעניין בורוביץ הוטעם, כי ההכרעה בשאלה אם העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בניצוץ עבירה הינה בבחינת אכיפה חלקית מותרת או שמא בבחינת אכיפה בדרנית פסולה, תהא לרוב תלויה – כפי שצוין בעניין זקין -

בבירור השאלה האם הרשות הבחינה בין המעורבים על יסוד שיקולים ענייניים (שם, בעמ' 814). בצד האמור הוסיף בית-המשפט וציין:

"איננו רואים מקום לפסול את האפשרות – שמטבעה תהא נדירה ביותר – שההכרעה בשאלת קיומה של אכיפה בררנית פסולה תיגזר מנסיבות מיוחדות אחרות, ולא דווקא מן הקביעה שהחלטת התביעה התבססה על מניע זדוני או על שיקולים פסולים מובהקים. כך מתבקש מאופי הביקורת השיפוטית שמפעיל בית-המשפט לגבי החלטת התביעה להגיש כתב-אישום רק נגד חלק מן המעורבים בביצועה של עבירה. ובדומה לאמת המידה שעל-פיה בית-המשפט מנחה את עצמו לעניין ביקורתן של החלטות מינהליות אחרות, אף בביקורת החלטותיה של התביעה עשוי בית-המשפט לבטל כתב אישום שהוגש – מטעמי הגנה מן הצדק – אם אכן שוכנע כי בנסיבותיו של המקרה הנתון ההחלטה להאשים את פלוני ושלא להאשים את אלמוני חורגת בבירור ממתחם הסבירות".

לכך הוסיף כבוד השופט פוגלמן בעניין פרץ "כי במקרים מתאימים ניתן יהיה לבסס בגדרה של הדוקטרינה האמורה טענה לפגיעה בשוויון, גם בלא שתידרש בהכרח הוכחה בדבר שיקול זר, הפליה מכוונת וזדונית או חוסר תום לב מצד הרשות".

153. באשר לנטלי ההוכחה בבחינת טענה לאכיפה בררנית נקבע עוד בעניין פרץ הנ"ל כך:

"כידוע, לרשות המינהלית עומדת חזקת התקינות המינהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין – כל עוד לא הוכח אחרת (בג"ץ 8756/07 עמותת "מבוי סתום" נ' הוועדה למינוי דיינים, [פורסם בנבו] פסקה 43 (3.6.2008)). על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותר ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראיתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה – אף שהיא נחזית בררנית על-פני הדברים – התבססה על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה (עניין זקין, בעמ' 308; עניין פלוני, פסקה 37). להשקפתי, בשלב זה של העברת הנטל, די יהא בהצבעה על מקרים ספורים – ואני נכון להניח לטובת המשיבים ולצורך הדיון כי במקרים מסוימים, אף על מקרה אחד – לצורך העברת הנטל לשכמה של הרשות. טעם הדבר הוא כי הרשות היא שנהנית מנגישות עדיפה למידע הרלוונטי, ולה – להבדיל מן הנאשם – נגישות לעובדותיהם של מקרים דומים שאירעו בעבר (ע"פ (מחוזי י-ם) 30636/06 מדינת ישראל נ' מטר, [פורסם בנבו], פסקה 16

**(19.7.2007); נקדימון, בעמ' 412). משכך, אם נמצא לכאורה יסוד
בראיות לטענה של אכיפה בררנית – ובשלב זה אין להכביד
בדרישה – יועבר הנטל לסתור את טענת האכיפה הבררנית אל
כתפי הרשות".**

154. בענייננו, טוענים הנאשמים, כי הגשת כתב האישום נגדם נגועה בהפליה פסולה, שעה שלא ננקטו הליכים כנגד חברות אשראי אשר סיפקו שירותי סליקה, כנגד הבנקים אשר איפשרו העברות כספים שמקורם בהימורים וכנגד החברות המספקות שירותי אינטרנט. לטענת הנאשמים, פעילותם של גורמים אלה מהווה סיוע לארגון ועריכה של משחקי הימורים אסורים, ולו במידת חומרה גבוהה יותר מזו המיוחסת להם, ואולם כנגד חברות האשראי הסתפקה המאשימה בהוצאת מכתבי התראה, וכנגד הבנקים וספקיות האינטרנט לא ננקטו כל פעולות חקירה.

155. מנגד, טוענת המאשימה, כי טענת הנאשמים, לפיה פעילותם דומה לפעילות חברות האשראי וכי היה מקום לשלוח גם לנאשמים מכתב התראה כפי שנשלח לחברות האשראי אינטרלוגיק, כ.א.ל, לאומי קארד וישראלכרט אינה עומדת היות ושינוי המדיניות ומשלוח מכתבי אזהרה לחברות האשראי בתאריכים 25/10/06 ו- 23/12/06 נעשה עוד בטרם החלו הנאשמים את פעילותם ועוד קודם שהנאשמת הוקמה. לנאשמים מיוחסות עבירות של סיוע לארגון הימורים מחודש ינואר 2007. במועד זה, מדיניות רשויות האכיפה באשר לשימוש בכרטיסי אשראי באתרי הימורים השתנתה, ובכך המניע לתחילת פעילותם של הנאשמים בהפצת כרטיסים לשם הפקדת כספים באתרי ההימורים. טענת הנאשמים, כי הופלו לרעה אינה עומדת מקום בו הוכח כי חקירה התנהלה אף נגד חברת האשראי כ.א.ל..

156. טענת הנאשמים, כי היה מקום לחקור גורמים נוספים בפרשה, כגון בנק לאומי באמצעותו קיבל הסוכן המשטרתי את כספי הזכייה שמשך מאתר ויקטור צ'נדלר, לא הוכחה, שעה שלא הובאה כל ראיה לכך שגורם כלשהו בבנק לאומי היה מודע כי מקור הכסף מהימורים. אף טענת הנאשמים כי חברת play65 לא הועמדה לדין בגין הפעלת משחקי שש בש אינה עומדת, מקום בו גם הנאשמים זכו ליחס זהה ולא הואשמו בגין מכירת כרטיסי קיי קארד ששימשו לאתר זה. על כן, מבקשת המאשימה לקבוע כי לא נפל כל פגם בהחלטתה להעמיד את הנאשמים לדין ולדחות הטענה לאכיפה בררנית.

157. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ולאמות המידה שהותוו בפסיקה, הגעתי לכלל מסקנה, כי **דין הטענה לביטול כתב האישום מחמת אכיפה בררנית פסולה להידחות.** ואפרט.

כאמור לעיל, על כתפיו של הטוען לאכיפה בררנית מוטל נטל כבד. בנסיבות המקרה דן איני סבורה כי הנאשמים צלחו בעמידה בנטל זה. הנאשמים לא הוכיחו כי עניינים דומה לעניינם של חברת כ.א.ל וחברות אשראי אחרות, של הבנקים וספקיות

האינטרנט. בטיעוניהם אמנם הצביעו על פעילות גורמים אלה במתן שירותי סליקה של כספים שנתקבלו ממשחקי הימורים, אולם לא די בכך כדי ללמד על דמיון במעשים המצדיק נקיטה בהליכי אכיפה. על כן, ממילא לא הניחו תשתית לבחינת אכיפה בררנית. כאמור, אכיפה בררנית כשלעצמה אינה פסולה מקום בו החלטת הרשות אינה שרירותית או נגועה במניעים פסולים. טענת הנאשמים, כי החלטת המאשימה להעמידם לדין, ואותם בלבד, נגועה בשרירותיות, מבוססת על ההנחה כי לו היו אותם גורמים נחקרים היה חומר הראיות בעניינם, זהה באיכותו ובהיקפו למכלול הראיות שנאסף בעניינם של הנאשמים. אולם, הנאשמים לא השכילו לבסס טענתם זו, ולא מצאתי כי החלטת המאשימה להעמידם לדין, ולא לנקוט בהליכים נגד חברות האשראי, הבנקים וספקיות האינטרנט, נגועה בשיקולים בלתי ענייניים.

158. התנהלותה של המאשימה בעניינם של הגורמים האחרים והחלטתה להעמיד לדין את הנאשמים בלבד, מניחות את הדעת. אף אם ניתן היה להעמיק את החקירה בעניינם של אותם גורמים, או אף לבחון מעורבות של חשודים נוספים באירוע, אין בכך כדי לתמוך בטענת הנאשמים כי ננקטה כלפיהם אכיפה בררנית. כידוע, אין בידי רשויות אכיפת החוק והתביעה משאבים בלתי מוגבלים וחובתה הציבורית היא לנצל משאביה באופן ענייני וראוי. עמד על כך השופט (כתוארו אז) א' גרוניס בעניין פרץ, בהבהירו, כי:

"יש לזכור כי אין שום אפשרות מעשית לנהל חקירה בכל מקרה של חשד לביצועה של עבירה פלילית ואין לצפות שבכל מקרה בו נמצא כי קיים סיכוי סביר להרשעה אומנם יוגש כתב אישום. ראוי להזכיר כי תובע רשאי שלא להגיש כתב אישום, בין היתר, אם לדעתו אין אינטרס ציבורי בניהול הליך [...] הטעם המרכזי לכך ששום מערכת של אכיפת חוק אינה אוכפת כל חוק ובכל עת נובע בעיקר מכך שהמשאבים שבידי רשויות החקירה והתביעה הם מוגבלים. מכך מתחייב שהרשויות המינהליות האמורות יפעלו על פי סדרי עדיפויות (שם, פסקה 3; וראו גם, עניין זקין, עמ' 304))."

לפיכך, איני מקבלת את טענת הנאשמים בדבר תחולתה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק בעניינם, בשל קיומה של אכיפה בררנית.

אישום שני - פעולה ברכוש אסור

159. אישום זה מייחס לנאשמים עבירה לפי [סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון](#) הקובע כי:

"העושה פעולה ברכוש, בידיעה שהוא רכוש אסור, והוא מסוג הרכוש המפורט בתוספת השנייה ובשווי שנקבע בה, דינו – מאסר שבע שנים או קנס פי עשרה מהקנס האמור בסעיף

61(א)(4) לחוק העונשין; לענין סעיף זה, "ידיעה" – למעט עצימת עיניים כמשמעותה בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין".

"פעולה ברכוש" מוגדרת בסעיף 1 לחוק האמור כפעולה המהווה:

"הקניה או קבלה של בעלות או של זכות אחרת ברכוש, בין בתמורה ובין שלא בתמורה, וכן פעולה ברכוש שהיא מסירה, קבלה, החזקה, המרה, פעולה בנקאית, השקעה, פעולה בניירות ערך או החזקה בהם, תיווך, מתן או קבלת אשראי, ייבוא, ייצוא ויצירת נאמנות, וכן ערבוב של רכוש אסור עם רכוש אחר, גם אם הוא אינו רכוש אסור".

"רכוש" מוגדר כ"מקרקעין, מיטלטלין, כספים וזכויות, לרבות רכוש שהוא תמורתו של רכוש כאמור, וכל רכוש שצמח או שבא מרווחי רכוש כאמור".

"רכוש אסור" מוגדר בסעיף 3 לחוק האמור כדלקמן:

(1) "רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה;

(2) רכוש ששימש לביצוע עבירה;

(3) רכוש שאיפשר ביצוע עבירה;

(4) רכוש שנעברה בו עבירה".

סעיף ב' לתוספת השנייה בחוק קובע "כספים, מעל לסכום של 450,000 שקלים חדשים, בין בפעולה אחת ברכוש ובין בכמה פעולות ברכוש המצטברות לסכום האמור בתוך תקופה של שלושה חודשים";

"כספים" מוגדרים בסעיף 1 לחוק כ"מזומנים, המחאות בנקאיות והמחאות נוסעים".

"עבירה" מוגדרת בסעיף 2 לחוק כ"עבירה כמפורט בתוספת הראשונה". בתוספת הראשונה לחוק זה מוגדרות עבירות המקור לצורך עבירת הלבנת הון. בין השאר כלולות בה, בפרט (5) עבירות הימורים, לפי סעיפים 225 ו-228 רישה לחוק העונשין.

160. המאשימה טוענת, כי בהתאם לסעיף 34ד' לחוק העונשין כל דין החל על העבירה המושלמת חל גם על עבירה נגזרת קרי: סיוע לאותה עבירה. על כן, אף עבירה של סיוע לארגון או עריכה של הימורים מהווה עבירת מקור לצורך העבירה נשוא האישום הנדון.

161. הנאשמים טוענים, כי העבירה של ארגון או עריכה של הימורים אינה מהווה עבירת מקור לעניין פרק ב' לחוק איסור הלבנת הון, ובכך עיקר הגנתם כנגד האישום בגין העבירה של עשיית פעולה ברכוש אסור. לטענתם, העבירה העיקרית, קרי- ארגון או עריכה של הימורים בוצעה על ידי החברות הזרות בחו"ל והואיל ומעשה זה הינו חוקי

במדינה הזרה בה פועלות אותן חברות, הרי שלאור [סעיף 2\(ב\)](#) לחוק אין עבירה זו מהווה עבירת מקור.

162. כמו כן, טוענים הנאשמים, כי רשימת העבירות המנויות [בתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון](#) הינה רשימה סגורה ואין היא כוללת עבירה של סיוע לארגון או עריכה של הימורים, לפי שהמחוקק פירט עבירות נגזרות ספציפיות מסוג קשירת קשר לביצוע עבירה וניסיון לרצח כעבירות מקור, ואילו היתה כוונתו לכלול אף עבירה של סיוע לארגון או עריכת הימורים הרי שהיה עושה כן במפורש. מכאן, טוענים הנאשמים, כי מכלל הן הינך שומע לאו, לפי שכוונת המחוקק המשתמעת היא שלא לכלול עבירה של סיוע לעבירה [שבסעיף 225 לחוק העונשין](#) במניין העבירות המהוות עבירת מקור ועל כן אין תחולה להוראת [סעיף 34ד'](#) לחוק העונשין לפי הרישא שבה.

163. יש לדון, אפוא, תחילה בשאלה **האם העבירה של סיוע לארגון או עריכת הימורים מהווה עבירת מקור לעניין האישום השני** דנן.

באשר לטענת הנאשמים, כי המעשים המהווים את העבירה העיקרית בוצעו במדינה אחרת בה אין הם מהווים עבירה ועל כן אין היא מהווה עבירת מקור במקרה דנן, הרי שאיני מקבלת טענה זו.

[סעיף 2\(ב\) לחוק איסור הלבנת הון](#) קובע כי "לעניין פרק זה יראו כעבירה גם עבירה כאמור בסעיף קטן (א) שנעברה במדינה אחרת ובלבד שהיא מהווה עבירה גם לפי דיני אותה מדינה".

אמנם אין חולק, והדבר עולה בבירור מנסיבותיו העובדתיות של תיק זה, כי פעילות החברות הזרות בארגון או עריכת הימורים באמצעות אתרי אינטרנט המציעים משחקי הימורים היא פעילות הנעשית בחו"ל ולא הוכח כי פעילות זו אינה חוקית במדינות הזרות בהן פועלות החברות, אולם אין בידי לקבל טענת הסניגור המלומד כי זו היא עבירת המקור לעניין האישום השני הנדון. ודוק: העבירה של סיוע לארגון או עריכת הימורים היא עבירת המקור הרלבנטית לאישום האמור, כעבירה נגזרת, להבדיל מהעבירה העיקרית שאינה עבירת מקור, ועבירה זו היא עבירת פנים.

164. כמו כן, איני מקבלת אף את פרשנות הנאשמים, לפיה כוונת המחוקק המשתמעת מרשימת העבירות המנויות בתוספת הראשונה לחוק היא כי עבירה של סיוע לעבירה של ארגון או עריכת הימורים אינה מהווה עבירת מקור לצורך האישום הנדון וכי המדובר ברשימה סגורה.

ביום 17.8.00 נכנס לתוקפו [חוק איסור הלבנת הון](#), התש"ס-2000, אשר נחקק על רקע המאבק הבין לאומי בעבריינות, ובפרט בנוגע לתופעה של הלבנת הון, הננקטת בעיקר על ידי עברייני הפשע המאורגן, כאמצעי לשמור בידיהם את רווחי הפעילות העבריינית (מתוך דברי הצעת החוק 2809, ס"ח התשכ"ח, מיום 14.4.1999, עמ' 420). כמצוין בהצעת החוק, ההגדרה של הלבנת הון הינה:

"הלבנת הון היא עשיית פעולה ברכוש, לעיתים באמצעות המערכת הפיננסית, במטרה להטמיע רכוש, שמקורו בפעילות עבריינית, בתוך רכוש הנושא אופי חוקי ותמים, תוך טשטוש מקורו הבלתי חוקי של הרכוש".

בע"פ 2333/07 שלמה תענד נ' מ"י [פורסם בנבו, 12.7.10] מיום 12.7.10 קבע כבוד השופט דנציגר כדלהלן:

"חוק איסור הלבנת הון רואה בעבירה של הלבנת הון עבירה עצמאית, תוך הכרה כי הפעולה של הלבנת תוצריה של העבירה הפלילית מהווה, כשלעצמה, פגיעה בערכיה של החברה, שכן פעולה זו היא שמאפשרת לעבריין ליהנות מפירותיה של העבירה שביצע".

ובהמשך:

"... הרי שהרציונאל האמור חל ביחס לכל העבירות הכלולות בתוספת הראשונה לחוק, שכל אחת מהן עשויה להפיק לעבריין שביצע אותן פירות אסורים שלא ניתן להשלים עם הטמעתם במערכת הפיננסית או במערכות 'כשרות' אחרות, באופן שיאפשר לעבריין את המשך ביצוען של עבירות או למצער, הנאה מפירות אלו".

המחוקק חוקק את חוק איסור הלבנת הון על רקע ההכרה בצורך להילחם בתופעת הלבנת ההון כחלק מתופעת הפשע המאורגן, ולמגררו מן היסוד. המחוקק הטיל בחוק זה חובות דיווח ומנגנוני אכיפה וענישה הולמים, על מנת שניתן יהיה להתמודד עם תופעה זו בדרך של חקיקה נוקשה, שיהא בה כדי ללמד על החשיבות אותה רואה המחוקק להילחם בתופעה.

בע"א 9796/03 חביב שם טוב ואח' נ' מ"י, פ"ד נט (5) 397, ציין כבוד השופט חשין לעניין תכלית חקיקת חוק איסור הלבנת הון כדלקמן:

"בשנת תש"ס-2000 נפל דבר במשפט ישראל. אל 'שדה החוחים' של העבירות הפליליות במשפטנו ניתוסף קוץ חדש - זן חדש של עבירות - הלא הן עבירות הלבנת הון. פנים רבות לעבירות אלו, אך עיקרן הוא 'עשיית פעולה ברכוש... מטרתם של מלביני הון היא להפוך כסף שחור לכסף לבן, רכוש שהאדים להלבין כשלג, להעלות כספים מצינורות הביוב ולעדנם בניחוח של פרחי אביב. חוק איסור הלבנה נועד לפגוע בתשתית ובאמצעים המשמשים את מלביני ההון, וסב הוא סביב שני נושאים עיקריים: האחד, הגדרת המעשים הבאים בגדר עבירות הלבנת הון וקביעת סנקציות בגינם; השני, יצירת מנגנון מינהלי של אכיפה באמצעות הטלת חובות דיווח על נותני שירותים פיננסיים למיניהם על

פעולות לקוחותיהם, והקמת מערך פיקוח ובקרה... מנגנון שבאמצעותו מיושמות הוראות החוק - ניצב למעשה בתשתיתו של חוק איסור הלבנה...".

165. המחוקק פרט במסגרת [התוספת הראשונה](#) את רשימת העבירות המהוות עבירות מקור אשר את פירותיהם ביקש הוא לעקר. סבורני כי רציונל זה חל הן שעה שהנאשם הינו צד עיקרי בביצוע העבירה, והן כאשר הינו צד אחר בביצוע העבירה, קרי בין אם הוא העבריין העיקרי ובין אם הוא מסייע, ללא כל נפקות למידת העונש הקבוע בצידה של העבירה הנגזרת. סבורני כי המחוקק ביקש לטפל בכלל הצדדים לעבירה ולא אך במבצע העיקרי של העבירה.

הוצאת המעגל המשני של מבצעי עבירות המקור מגדר תחולת [חוק איסור הלבנת הון](#) מנוגדת, לדידי, לתכלית החוק ולאינטרס הציבורי אותו הוא בא לשרת. האם יש היגיון בטענה, לפיה המחוקק מצא להבחין בין רכוש אסור הקשור בביצוע עבירה של סחר בסמים או סחר בנשק לבין רכוש אסור הקשור בביצוע עבירה של סיוע לעבירות אלה? דומה כי התשובה לכך שלילית.

166. זאת ועוד, המחוקק הכליל במסגרת [סעיף 20](#) לתוספת הראשונה, את עבירת קשירת קשר לביצוע עבירה כעבירת מקור. כדי להוכיח קיומה של עבירת קשירת קשר לפשע, די שעלה בידי המדינה להוכיח, מבחינת היסוד העובדתי של עבירת הקשר, כי הנאשמים הסכימו ביניהם לבצע עבירת הפשע, וכי, מבחינת היסוד הנפשי, היתה להם כוונה מיוחדת כלפי התוצאה, קרי, כוונה להביא את העבירה הפלילית, שלשמה נקשר הקשר, לידי ביצועה המוגמר. לא נדרש להוכיח שהנאשמים אכן החלו להגשים או הגשימו בפועל את מטרת הקשר ([ע"פ 5927/11 אבנר הררי נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו, 23.8.12]).

משמצא המחוקק להכליל עבירת קשירת קשר לביצוע פשע כעבירת מקור, דהיינו המחוקק הכליל בתוספת עבירה שלא נדרש כלל להוכיח ביצועה של עבירת המקור, הרי שאין לקבל את הפרשנות, לפיה עבירה של סיוע לעבירת המקור, קרי עבירה המהווה חלק בלתי נפרד מביצועה של עבירת המקור, לא יראו כעבירת מקור.

167. זאת ועוד, [בסעיף 34ד'](#) [לחוק העונשין](#) נקבע כי "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת, כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על ניסיון, שידול, ניסיון לשידול או סיוע, לאותה עבירה". כך גם בענייננו, יש לראות את [התוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון](#) כחלה גם מקום בו מואשם נאשם בסיוע לעבירה הנמנית על [תוספת זו](#).

168. משקבעתי כי העבירה של סיוע לארגון או עריכת הימורים מהווה עבירת מקור לצורך האישום השני דנן, יש לבחון האם הונחה התשתית הראייתית הדרושה להרשעת הנאשמים בעבירה של עשיית פעולה ברכוש אסור, קרי האם התקיימו יסודות העבירה. היסוד העובדתי שבעבירה זו כולל שלושה רכיבים: עשיית פעולה, רכוש, רכוש אסור.

היסוד הנפשי הנדרש על פי הגדרת העבירה הוא "ידיעה" שאינה נשענת על "עצימת עיניים".

169. הנאשמים הודו במענה בכתב לכתב האישום, כי קיבלו את תמורת מכירת הכרטיסים בכסף מזומן ובשיקים ומתוכה גזרו את עמלתם. כמו כן, הודו הנאשמים, כי העבירו כספי מכירות הכרטיסים לחו"ל וכי מסרו כספים ישירות לנציגי החברות מחו"ל לאחר שהבנק הגבילם להעביר כספים מחשבון הבנק של הנאשמת בבנק הדואר ובבנק הבינלאומי. בחקירתו, מסר הנאשם, כי העברות הכספים נעשו דרך חברות בת או חברות שפעלו בשמן של חברת ויקטור צ'נדלר וחברת סטן גיימס: חברת ניו קוט הולדינגס, חברת סטן מלון, חברת רודריגו, חברת ווסט ברוק הולדינגס וחברת בלק אינטרטיינמנטס (עמ' 353-355 ועמ' 383 לפרוטוקול).

170. משקבעתי כי מעשיהם של הנאשמים בשיווק ומכירה של הכרטיסים מהווים עבירה של סיוע לארגון או עריכת הימורים, ממילא מתבקשת המסקנה כי הכספים שקיבלו הנאשמים כתוצאה מפעילותם האסורה, מהווים רכוש שמקורו בעבירה, ואשר אף שימש לביצועה של העבירה ואיפשר את ביצועה.

171. האם הוכח כי הכספים שמקורם בעבירה מהווים רכוש אסור כמשמעו [בסעיף ב'](#) לתוספת השנייה [בחוק איסור הלבנת הון](#)?; קרי: האם מדובר בכספים שסכומם עולה על 450,000 ₪ בין בפעולה אחת ברכוש ובין בכמה פעולות ברכוש המצטברות לסכום האמור בתוך תקופה של שלושה חודשים?

172. המאשימה ביקשה להוכיח פעולות בכספים בסכום העולה על 450,000 ₪ בתוך תקופה של שלושה חודשים מתוך ראיות שונות. המאשימה טענה כי סכומים אלה מהווים רק חלק מהרכוש האסור שהפיקו הנאשמים ושהועבר לחברות בחו"ל, וביקשה להרשיע את הנאשמים בעבירה של פעולה ברכוש אסור בהיקף מוערך של 4,000,000 ₪ ו-10,000,000 דולר לפחות.

173. המאשימה הסתמכה בסיכומיה על מוצגים ת/1082 ו- ת/1082ז, אשר לשיטתה, מתעדים העברות בנקאיות שביצעו הנאשמים בתקופה שבין 30/10/07 לבין 30/1/08, תקופה הפחותה משלושה חודשים, בסכום של יותר מ- 450,000 ₪.

מוצג ת/1082 מתעד העברות בנקאיות של סך 184,320 דולר בתאריכים 30/10/07, 26/11/07, 30/11/07, 19/12/07. אולם לא מצאתי כי מוצג ת/1082ו רלוונטי.

מוצג ת/1929 מתעד העברות כספים לחברות בחו"ל, בחודש ינואר, בסך של 3,647,804 ₪.

מסמך ת/1929 נתפס בביתו של הנאשם, ומתעד פעילות פיננסית של הנאשמים בין תאריכים 5/1 עד 22/1. מתוך מסמך זה עולה כי מחזור הפעילות עמד על 3,825,000 ₪, כי סכום העמלה עמד על 267,750 ₪, וכי הרווחים חולקו בין הנאשם לבין שלושה

נוספים- רוני אפשטיין, יואל אזרי ומשה דרעי. מסמך זה הוצג לנאשם בחקירתו ביום 29/6/10 (ת/2162, ת/2163). הנאשם לא הכחיש כי המסמך נתפס בביתו. טען כי המסמך אינו זכור לו, וסירב להתייחס לתוכנו. עם זאת, בהמשך טען, כי הנתונים שבמסמך משקפים פעילות של שנה ולא של חודש. כשמסמך זה הוצג לנאשם בחקירתו הראשית הכחיש כי מסמך זה נמצא בביתו, וטען "שזה סקיצה שיאיר הכין, עם צפי לשנה", ובהמשך טען כי "יכול להיות שזה צפי של משכורת" (עמ' 368 ועמ' 377 לפרוטוקול). כשהתבקש בחקירתו להסביר מדוע תחילה טען כי המסמך אינו זכור לו, אך בהמשך אישר את תוכנו וטען כי זה משקף פעילות של שנה ולא של חודש, השיב הנאשם לשאלת בית המשפט (עמ' 378 לפרוטוקול):

"ש. איך באותה נשימה אתה אומר שאתה לא מכיר את המסמך ולהגיד שזה של שנה?

ת. אמרתי שאולי להבנתי שזה מסמך של שנה, היה עלי לחץ אדיר, לא ידעתי שמצלמים אותי, בן אדם לא מגיב באופן נורמלי באותו מצב, הייתי בלחץ אדיר.

ש. ועכשיו מה אתה מגיב?

ת. אז לא הכרתי וגם כרגע אני לא מכיר אותו".

174. דומה כי אף ממסמך ת/2051, אשר הוגש בהסכמה, ובו נתונים אודות פעילות כספית של הנאשמים בחודש מאי 2010, יש כדי הוכחת היקף פעילות ברכוש אסור במשך תקופה של שלושה חודשים. במסמך זה נתונים אודות פתיחת כרטיסים בהיקף של 3,750,000 ₪, עמלת הרווח של הנאשמים בשיעור של 7% מסכום הפתיחות הכולל בסך של 262,500 ₪, וחלוקת הרווחים לאחר ניכוי הוצאות לנאשם, לרוני אפשטיין, יואל אזרי ומשה דרעי. בעדותו טען הנאשם כי מסמך זה, כמו קודמו, מתעד כמות כרטיסים שנפתחו, אך אינו משקף מכירות אלא "צפי" (עמ' 399-398 לפרוטוקול).

175. מהראיות עולה, כי הנאשמים ביצעו העברות כספיים רבות היקף לחברות בחו"ל. המאשימה צירפה לסיכומיה ריכוז סכומים שהועברו מחשבונות הבנק של המאשימה לחברת ווסטברוק, לחברת ניו קוט הולדינגס ולחברת בלק אינטרטיינמנטס, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, על פי מסמכים שהוגשו בהסכמה. סכום ההעברות הכספיות מגיע לסך כולל של 445,293 דולר (נספח ה' ונספח ה'1 לסיכומי המאשימה).

באשר להעברות כסף מזומן, צירפה המאשימה לסיכומיה ריכוז סכומים שהועברו במזומן לשליח של חברת רודריגו בהתבסס על אישורי העברת תשלום (ג/48 ונ/48(1)), אישורים שהוגשו באמצעות רואה החשבון קרן ושרית גלר ועל הודעת הנאשם מיום 1/7/10 (ת/2164). סך כל ההעברות, בתקופה שבין יום 28/5/09 לבין יום 12/2/10, מגיע לסך של 500,000 דולר (נספח ה'2 לסיכומי המאשימה).

176. המאשימה ביקשה להוכיח העברה של סך של 8,969,000 דולר לחברת ויקטור צ'נדלר בחודשים אוקטובר 2009-יוני 2010, מתוך קבצים שנמצאו במחשבים שנתפסו במשרדי הנאשמת וסומנו כמוצגים ת/2144- ת/2146 שהוגשו בהסכמה, ובהם נתונים על היקף מכירות הכרטיסים בתקופה האמורה.
177. יאיר אושר מסר בעדותו, כי הקבצים מתעדים טבלאות שיצר לבקשת הנאשם לצורך ניהול מערך מכירת הכרטיסים (עמ' 89-88 לפרוטוקול). לעומתו, הכחיש הנאשם תחילה היכרותו עם המסמכים וכשאלה הוצגו לו הודיע כי הינו שומר על זכות השתיקה (ת/2168, ת/2172- הודעות נאשם). בחקירתו בפני אישר הנאשם כי מוצג ת/2144 הוצג לו קודם לכן בחקירתו במשטרה, אך טען כי הנתונים העולים מתוך הטבלאות משקפים צפי של פתיחה ומכירה של כרטיסים ולא מכירת כרטיסים בפועל, וכי בגין כרטיסים שנפתחו ולא נמכרו עמדה לו זכות קיזוז למול החברות (עמ' 363 ועמ' 392 לפרוטוקול).
178. עדותו המאוחרת של הנאשם אינה אלא עדות כבושה שאין לקבלה. בקבצי האקסל אין אינדיקציה לביצוע פעולת קיזוז או זכות לקיזוז. לו ביקש הנאשם לסתור הנתונים העולים מתוך קבצי האקסל יכול היה להביא נתונים אודות כמות מכירות בפועל ואודות זכותו לקיזוז מול החברות. הנאשם לא עשה כן ולא הביא מצדו כל ראיה להוכחת פעולת קיזוז שנעשו מול החברות או למצער ראיה להוכחת זכות קיזוז. דומה כי זאת אף משום שספרי החשבונות שניהל לא תאמו את מצב הדברים לאשורו, כפי שיובהר בהמשך. בנוסף על כך, בתשובות הנאשם כשנשאל אודות נתונים אשר עלו מתוך הקבצים ניכר ניסיון להמעיט בהסברים ולהתחמק ממתן תשובות ענייניות. בתוך כך לא ניתן כל הסבר לעובדה כי כל טבלה כללה נתונים שנגררו מטבלה קודמת ולשאלה הכיצד יש בכך להתיישב עם גרסת הנאשם לפיה מדובר בפוטנציאל היקף מכירות ולא היקף מכירות בפועל. זאת ועוד. איני מקבלת טענת הנאשמים כי הונח ספק סביר באשר לאמיתות הנתונים שבקבצי האקסל שהופקו מתוך מחשב שנתפס משום אפשרות לפגמים בתהליך התפיסה, בתהליך ההפקה ובתהליך השמירה על המחשב. לא מצאתי כי הונח ספק סביר כאמור, ודומה כי עיקר טענות הנאשמים בהקשר זה נסבו על מהות הנתונים, ועל כך פורט לעיל.
179. על יסוד אלה, אני קובעת כי קבצי האקסל הינם ראיות קבילות ובעלות משקל וניתן לבסס על הנתונים שבהם ממצאים. על כן, ובין היתר, יש בראיות אלה להוכיח כי בתקופה האמורה העבירו הנאשמים לחברת ויקטור צ'נדלר כספים בסכום העולה מתוך קבצי האקסל.
180. המאשימה ביקשה עוד להוכיח כי בין החודשים ינואר 2010 עד יוני 2010 העבירו הנאשמים לחברת סטן גיימס סכום של 1,166,000 דולר, על יסוד מסמכים ת/2121, ת/2126 ות/2128, שהופקו מתוך תוכנת ממשק וניהול לכרטיס קאש כארד שהזמינו הנאשמים מעד תביעה נועם אלטרוביץ (עמ' 113-112 לפרוטוקול).

181. על פי הגדרת העבירה אף החזקה של רכוש אסור מהווה פעולה ברכוש אסור. הנאשם אישר בחקירתו כי בכספת שבמשרדי הנאשמת היו כספים בסך של 1.6 מיליון ₪, וכי מחצית מהם הם כספים שיועדו לטיפולים רפואיים עבור אשתו וללימודים עבור בתו, והמחצית הנוספת הם, כלשונו, כספים "של הימורים" (עמ' 364, עמ' 387-386 ועמ' 427 לפרוטוקול).
182. דומה כי בכל אלה יש די להוכחה כי הכספים שהתקבלו בידי הנאשמים כתוצאה מביצוע העבירה מגיעים לסך העולה על 450,000 ₪. הנאשמים, מצדם, לא העלו כל טיעון קונקרטי לסתירת הנתונים העולים מראיות המאשימה. טענתם כי הסכומים העולים מהמסמכים אינם מתעדים נתוני אמת כי אם פוטנציאל מכירות מהווה טענה כללית שמצאו הם להעלות כנגד כל נתון אודות כספים שנתקבלו בידם בגין מכירות הכרטיסים ואודות כספים שהעבירו לחברות בחו"ל, מבלי שהניחו לכך יסוד. על כן, יש לקבוע כי אף רכיב נסיבתי זה של העבירה מתקיים.
183. מתוך כך אין חולק בדבר התגבשות היסוד הפיזי בעבירה והוא עשיית פעולה בכספים בעלי זיקה לעבירה. הנאשמים קיבלו את כספי תמורת מכירת הכרטיסים, החזיקו בהם, וביצעו בהם פעולות בנקאיות. כמו כן, הוכחה פעולה של המרת כספים: עד התביעה רונלד אפשטיין אישר בעדותו כי ביצע המרת כספים בעבור הנאשם (עמ' 154 ועמ' 165 לפרוטוקול). הנאשם אישר בחקירתו כי לעיתים פרט "שקלים בדולר" (עמ' 388 לפרוטוקול). וכן הוכחה פעולה של ערבוב הרכוש האסור ברכוש אחר, עת אישר הנאשם כי בין הכספים שנתפסו בכספת במשרדי הנאשמת היו גם כספים המיועדים לטיפולים עבור אשתו.
184. באשר ליסוד העובדתי וליסוד הנפשי הרי לאחר שהכרעתי את הדין בעבירת המקור-סיוע לארגון ולעריכת משחקים אסורים, דומה כי אין כל קושי להגיע למסקנה כי הנאשמים ביצעו פעולות ברכוש, מתוך ידיעה כי הוא רכוש אסור.

אישום שלישי- שימוש במרמה ובתחבולה במטרה להשתמש מתשלום מס

185. [סעיף 117\(ב\)8 לחוק מס ערך מוסף](#) קובע כדלקמן:

" עשה אדם מעשה מן המפורטים להלן במטרה להתחמק או להשתמש מתשלום מס, דינו - מאסר 5 שנים או כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)4 [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין):

...

(8) השתמש בכל מרמה או תחבולה או שהרשה לאחר להשתמש בהן או עשה מעשה אחר."

186. באשר ליסוד העובדתי נאמר:

"היסוד העובדתי של העבירות לפי סעיף 117(ב) הוא ביצוע של מעשה או מחדל אסורים המפורטים באחת מחלופות הסעיף, במקביל לקיומה של חבות מס. היסוד הנפשי הנדרש הוא מודעות לרכיבי היסוד העובדתי (לרבות בדרך של עצימת עיניים), וכן "מטרה" או "כוונה מיוחדת" להשיג את היעד של התחמקות מתשלום מס. בדומה לעבירות לפי סעיף 220 [לפקודת מס הכנסה](#), העבירות לפי סעיף 117(ב) לחוק המע"מ הן עבירות התנהגותיות, המסתפקות בשאיפה של הנישום להתחמק מתשלום מס, גם אם תוצאה זו לא תושג בפועל (ראו [ע"פ \(מחוזי ת"א\) 71845/04](#) צמרת אויאשן 1988 בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]), בפסקה 14)" [\(ת"פ 26228-07-14](#) (מחוזי- ת"א) מדינת ישראל נ' אוחנה [פורסם בנבו, 6.12.15]).

187. באשר ליסוד הכוונה הפלילית המיוחדת הנדרשת לגיבושה של העבירה, נקבע כי כוונה זו עשויה להילמד ממכלול הנסיבות והתנהגות הנאשם בפרט. וכך נאמר [בע"פ 5529/12](#) אוהב ציון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 2.1.13]:

"אלא שעקב אופיין המיוחד של העבירות מתחום המס בפרט, והעבירות הפיסקאליות בכלל, לא ניתן במרבית המקרים להוכיחן אלא על-ידי הנסיבות, התנהגותו ומעשיו החיצוניים של הנאשם. במקרים אלו עשויות הנסיבות בצירוף התנהגותו של הנאשם להביא אל המסקנה כי הכוונה להתחמק ממס נובעת מעצם המעשה. כך לדוגמא, מקרים שבהם הנאשם פועל באחד מן האופנים שלהלן: מסתיר מקור הכנסה שלם או מנהלו בשם אחר או בשם בדוי; מעלים חשבון בנק שבו מחזור משמעותי או מנהלו בשם אחר או בשם בדוי; מנהל שתי מערכות פנקסי חשבונות, האחת שונה מרעתה; נעדרים מסמכים נאותים או ספרי חשבונות נאותים, שראוי היה שהנאשם יקיים בהתחשב בנסיבותיו. במקרים אלו עשויה להילמד הכוונה להתחמק ממס ממעשיו של הנישום אלא אם יש בפיו הסבר סביר למעשה, שבכוחו לעורר ספק בלב בית המשפט לעניין כוונתו להתחמק מתשלום מס [ראו: עמיר, 514-516]."

188. אין חולק כי הנאשמת הינה עוסק רשום לצורך [חוק מס ערך מוסף](#) ועל פי [סעיף 66](#) לחוק זה ולפי [תקנות מס ערך מוסף \(ניהול פנקסי חשבונות\)](#), תשל"ו- 1976 חייבת בניהול

פנקסי חשבונות. כמו כן, ובהתאם [לסעיף 45 לחוק מס ערך מוסף](#), חייבת הנאשמת להוציא לקונה חשבונית עסקה.

189. פעילות הנאשמת בוצעה במסגרת תאגיד, והתנהלותה החשבונאית נוהלה ולוותה על ידי רואה חשבון אליהו קרן, אשר שירותיו נשכרו על ידי הנאשם. במסגרת הראיות הוגשו ספרי הנהלת החשבונות של הנאשמים, קבלות ומסמכים נוספים הנוגעים להתנהלותם הכספית. כמו כן, נשמעו בעניין עדויות בעלי עסק שרכשו כרטיסים מהנאשמים, עדויות רואה חשבון אליהו קרן ועובדת במשרדו, וכן עדות הנאשם.

190. כפי שיפורט להלן, הוכח כי, תמורת מכירות הכרטיסים נתקבלה בידי הנאשמים, לכל הפחות בחלקה, בכסף מזומן, והוכח כי הנאשמים לא הוציאו קבלות בגין כל תמורה שנתקבלה בידם, וכי, למעשה, אין בפנקסי הקבלות שהוצגו לשקף באופן מלא ואמיתי את היקף הכנסותיהם ממכירת הכרטיסים. כמו כן, הוכח כי, הנאשמים הפחיתו סכומים שנרשמו בקבלות מקוריות ולא הנפיקו חשבוניות כנדרש על פי דין.

אי הנפקת קבלות

191. המאשימה ביקשה להוכיח, כי הנאשמים לא הנפיקו קבלות בגין כל תקבולי מכירת הכרטיסים למפיצים באופן שיטתי וקבוע.

192. הנאשמים מודים, אמנם, כי פעילותם החשבונאית לא נוהלה באורח תקין וכי נפלו בה ליקויים, אולם טענתם וכפי שהגדירו מצב הדברים מבחינתם המדובר "בליקויים ברמת המיקרו ולא במאקרו". לטענתם, אכן קיים חסר בספרי הקבלות באופן שאין בקבלות הקיימות לתעד את כלל התקבולים שקיבלו הם מבעלי העסקים והמפיצים, אולם, לשיטתם, אין בחסר זה בקבלות להעיד על העלמת מיסים לפי שאת דיווחיהם לרשות מס ערך מוסף ביצעו על סמך חשבוניות מס. כמו כן, טוענים הנאשמים, כי קבלות הוצאו על ידם לבעלי העסקים והמפיצים ואין בעדויות המפיצים בעניין זה להוכיח אחרת.

193. המאשימה טענה, כי מתוך מוצגים ת/234 עד ת/239 (הכוללים חשבוניות, תעודות משלוח ומיילים המתעדים הזמנות שהועברו בין לזלי ובכינויו "אלי שורש" (ראה עדותו בעמ' 27 ו-43 לפרוטוקול) לבין נעמה טויטו נציגת בית הדפוס, עמ' 50-49 לפרוטוקול) ומעדויות רוז וטויטו מוכח כי סך כל הזמנות הכרטיסים מסוג ואליו כארד וקאש כארד שהוזמנו על ידי חברת אלרקו עמד על כ- 738,000 וכי שווים הכולל עמד על 168,150,000 ₪ ו- 17,080,000 דולר. לסיכומי המאשימה צורף נספח ב' המסכם את הזמנות הכרטיסים לפי שנים. נתונים אלה לא נסתרו. במענה הנאשמים לכתב האישום הודו הם כי הנאשמת הנפיקה באמצעות בית דפוס כרטיסים שערכם הנקוב מסתכם במיליונים, אך טענו כי במהלך הפעילות הושמדו כרטיסים ישנים והונפקו חדשים תחתם. בעדותו, טען הנאשם, כי היקף הכרטיסים שהוזמנו מבית הדפוס היה גדול מהיקף הכרטיסים

שנמכרו בפועל מכיוון שהיה כפוף להזמנה בסכום מינימום. עדותו זו נסתרה בעדות עדת התביעה נעמה טויטו שהעידה כי הזמנת מינימום עמדה על 1,000 כרטיסים, והוסיפה כי הכמויות שהוזמנו עבור הנאשמים היו ממילא בני כמה אלפים (עמ' 50 לפרוטוקול).

194. גרסת הנאשם, כי נאלץ להשמיד כרטיסים "בכמויות אדירות" (עמ' 362 לפרוטוקול), אינה עולה בקנה אחד עם עדויות רואה החשבון אלי קרן, אשר העיד כי מעולם לא דווח לו על השמדת כרטיסים (עמ' 176 לפרוטוקול). הנאשם לא הציג עדויות או ראיות להוכחת כמות השמדת הכרטיסים הנטענת על ידו, ואיני מקבלת טענה זו.

195. במענם לכתב האישום הודו הנאשמים, כי מכרו את הכרטיסים באמצעות בתי עסק המכונים "פיצוציות", אולם הכחישו את היקף המכירות הנטען בכתב האישום. בשאלת היקף המכירות שביצעו הנאשמים בתקופה הרלבנטית לאישום הובאו מטעם המאשימה עדויות וראיות שונות, ביניהם בעלי בתי עסק אשר אישרו כי רכשו את הכרטיסים מנציגי הנאשמים ומכרו אותם למשתמשים. מעדויות בעלי בתי העסק עלה כי עבדו עם הנאשמים תקופות שונות, ומחלקן עלה כי נמסרו להם קבלות חלקיות ולא באופן קבוע.

196. כך מחקירתו של עד תביעה 168, יובל זהבי, עולה כי לרוב שילם במזומן, ובחקירתו הנגדית שב ואישר עדותו המוקדמת כי דרש קבלות ואלה לא נמסרו לו, מלבד שתיים (עמ' 69 ועמ' 72 לפרוטוקול).

עד תביעה 177, לאון טאוזוביץ, מסר בעדותו הראשית, כי עבור הכרטיסים שילם במזומן, וכי ביקש קבלות ולא קיבלם. עד זה אישר כי הקבלות שהוצגו לו (ת/339) הן הקבלות שנמסרו לו. בחקירתו הנגדית שינה דבריו עת טען כי היה מקבל קבלות על הזמנה קודמת במסגרת הזמנה מאוחרת, ועדיין טען כי היו רכישות בגינן לא קיבל קבלות (עמ' 76-77 לפרוטוקול).

מעדות עד תביעה 188, עמית זולקוביץ, עלה כי שילם תמורת הכרטיסים במזומן וכי קיבל קבלה אחת. העד לא ידע לזהות בבירור קבלות שהציג לו ב"כ הנאשמים בחקירה הנגדית (נ/9) (עמ' 201-203 לפרוטוקול).

מעדות עד תביעה 189, פנחס מנשרוב, עלה כי לכל היותר קיבל קבלה אחת וקבלות נוספות לא נמסרו לו. קבלות שהציג ב"כ הנאשמים לעד בחקירה הנגדית (נ/13) הכחיש העד את קבלתן.

מעדות עד תביעה 155, ג'ורג' מונייר, עלה כי שילם בעבור הכרטיסים במזומן, על פי רוב, וכי קיבל קבלות "פעם או פעמיים" (עמ' 210-211 לפרוטוקול).

מעדות עד תביעה 151- אמיר שמריהו עלה שלא קיבל קבלות אשר הוצגו לו על ידי ב"כ הנאשמים (נ/12) (עמ' 221 לפרוטוקול).

עד תביעה 192, רותם אלטמן, טען בעדותו כי דרש קבלות אך אלה לא נמסרו לו ולכן הפסיק לשווק הכרטיסים. בחקירתו הנגדית הוצגה לו קבלה אחת (נ/14) לגביה טען כי לא נמסרה לו (עמ' 274-276 לפרוטוקול).

מנגד, נשמעו עדויות עדי תביעה אשר עסקו במכירת הכרטיסים באמצעות עסק בבעלותם מהן עלה כי קיבלו קבלות עבור רכישות הכרטיסים מנציגי הנאשמים (ראו עדויות עד תביעה 152 בוריס פקטור, עד תביעה 142 אייל סנדרוסי, עד תביעה 160 טל אפרתי, עד תביעה 156 גיא פופ).

197. בעניין זה אף הוגש תמליל שיחה שניהלו הנאשם ויאיר אושר (ת/1860) בה הנאשם מודיע ליאיר אושר כי הוא נמצא בהנהלת החשבונות וכי סכום מסוים ("מאה שבעים") שדווח כהכנסה אינו מגובה בקבלות. יאיר אושר משיב לנאשם כי צריך להוציא קבלות על סכום זה. בחקירתו נשאל הנאשם אודות תוכן השיחה המלמדת על הוצאת קבלות בדיעבד. תשובת הנאשם לא סיפקה הסבר מתקבל על הדעת. תחילה השיב כי אינו יודע להסביר תוכן השיחה. בהמשך טען כי הדברים אינם ברורים לו, ולבסוף טען כי השניים דנו באפשרות להוציא מספר קבלות או שיק אחד (עמ' 410-409 לפרוטוקול). אין בפי הנאשם הסבר טוב לעולה מתוך הראיה, ואין בכך אלא לקבל הראיה לכך כי הנאשמים לא הנפיקו קבלות בגין כל התקבולים שקיבלו כתוצאה ממכירת הכרטיסים.

198. בחקירת הנאשם ביום 16/11/2010, הוצגו בפניו נתונים אודות פער בין סכומי קבלות לסכומי חשבוניות שהונפקו בשנת 2008, אשר אף מצביע על כך כי בשנה זו עמדו הכנסות הנאשמים על 3 מיליון ₪ ללא תיעוד בפנקסי החשבונות. הנאשם לא ידע לספק הסבר לכך, ושב וטען כי אינו זוכר וכי רואה החשבון אליהו קרן הוא שטיפל בדיווחים ובהנהלת החשבונות (ת/2175 ועמ' 406 לפרוטוקול).

199. יצוין כי לא מצאתי לקבוע ממצאים על סמך השוואה שערכה המאשימה בין סכומי הקבלות לבין היקף המכירות הנלמד מעדויות המפיצים (נספח ד' לסיכומים), אשר, לשיטתה, מצביעה על פער אדיר שאינו ניתן להסבר אחר מלבד חיזוק לכך כי הנאשמים לא מסרו קבלות עבור כל התקבולים בגין מכירות למפיצים. השוואה זו נערכה על בסיס סכומים לגביהם העידו המפיצים כי הם מהווים הערכות מטעמים.

200. את היקף המכירות כפי העולה מהראיות אודות היקף הכרטיסים שנמכרו. כשנשאל הנאשם בחקירתו אודות הפערים שנתגלו בין היקפי המכירות הנלמדים מקבלות שנמצאו בספרי החשבונות של הנאשמת לבין עדויות המפיצים אודות היקף המכירות ותקופות עבודתם עם הנאשמים לא סיפק הוא כל הסבר, טען כי לא הקפיד על רישום ההגנה לא העמידה תשתית ראייתית לטענה, כי הנאשמים הנפיקו קבלות התואמות מדויק וגרסתו בעניין זה היתה מעומעמת ומתחמקת. הסברים שהעלה הנאשם בניסיון להסביר את הפערים כאמור הועלו על ידו כהשערות (עדות הנאשם בעמ' 412-414 לפרוטוקול). הסברים אפשריים להיעדר תיעוד מלא של התקבולים בפנקסי הקבלות

אותם העלו הנאשמים בסיכומיהם הועלו כהשערות בלבד, אף לשיטתם, וממילא אין בהם להוות הסבר מספיק ומספק לחסר בתיעוד, כפי שהוכח בראיות המאשימה.

201. בהינתן אלה, לא ניתן לקבוע כי הנאשמים מסרו קבלות באופן מלא לבעלי העסקים אשר רכשו את הכרטיסים על מנת להפיצם למשתמשים. משכך, ממילא יש לקבוע כי הקבלות אשר הוצגו בהליך זה אינן משקפות נאמנה את ההיקף האמיתי של מכירות הכרטיסים שביצעו הנאשמים למפיצים.

הפחתת סכומי קבלות

202. המאשימה ביקשה להוכיח כי הנאשמים הפחיתו סכומים שנרשמו בקבלות מקוריות על מנת להפחית את הכנסות הנאשמת בספרי הנהלת חשבונותיה ובכך לזכות בדרישת מס ערף מוסף נמוכה יותר. בנספח ג' לסיכומיה ריכזה המאשימה ברשימה את הקבלות אשר נמצאו אצל הנאשמים והנוגעות לשנים 2007-2010. העתקי פנקסי הקבלות הוגשו וסומנו ת/1979- ת/1983. מתוך אלה הציגה המאשימה כ- 60 קבלות בהן שונה סכום העסקה לאחר הנפקתן, באופן בו הוקטן הסכום על גבי העתק הקבלות שהועברו לרואה החשבון קרן.

203. הנאשם אישר תחילה בעדותו כי 95% מהקבלות נכתבו על ידו (עמ' 407 לפרוטוקול), אך בהמשך טען "אמרתי רוב, רוב יכול להיות רק 65%" (עמ' 408 לפרוטוקול), וכשנשאל מי כותב את הקבלות השיב "יואל, אני, יאיר לפעמים" (עמ' 414 לפרוטוקול).

לנאשם הוצגו קבלות 111 ו- 113 בת/ 1979 בהן פער בין הסכום הרשום בקבלה המקורית לבין הסכום שנרשם בהעתק הקבלה, וכשהתבקש להסביר את הפער השיב באופן בלתי ענייני ומתחמק (עמ' 407-409 לפרוטוקול):

"ש. מציג לך את פנקס 1979 של קבלות משנת 2008. מפנה אותך לקבלה מס' 111. מפנה אותך לקבלה 113 מתוך ת/1079, על שם עמית מה- 07/10/08. כתוב פה בעט סכום של 22,800.

ת. אני מאשר מה שכתוב.

ש. אני מפנה אותך להעתק הכחול של אותה קבלה שהועברה ותויקה לרואה החשבון ומסומנת ת/1083 ח' 20 ואני אומר לך שהסכום של אותה קבלה פה הוא על סך 2,280 ₪, ואני אומר לך שהיה תיקון של הקבלה מההעתק הצהוב להעתק הכחול. זה מהקלסר של החשבונות משנת 2008 של העסק.

ת. אצלי בבית לא נתפס כלום.

...

ש. הפניתי אותך לקבלה 124 מאותו פנקס של הרצל על הדרך היה פה ג'ורג' מוניר שזה העסק שלו.

ת. זה העסק שלו נכון.

ש. אתה מאשר לי שבאותו פנקס היה סכום של 18,000.

ת. תראה לי מה כתוב.

ש. הראיתי לך את הפנקס הצהוב. אני מראה לך שבהעתק הכחול שהועבר למס הכנסה אותו תאריך של הקבלה תוייך בהנהלת החשבונות תוקן בעט והסכום הפך להיות 1,800.

ת. אתה מראה לי דברים שאני לא יכול לזכור אותם.

...

ש. מציג לנאשם את קבלה 111 על שם יניב אשדוד מה-02/10/08 בסכום של 15,200 וההעתק הכחול שעבר לרואה החשבון כתוב 1,520 תיקון בעט כחול. אתה מאשר את זה?

ת. אני מאשר מה שכתוב.

ש. אתה מאשר את ההבדל שיש בין שתי הקבלות?

ת. אני מאשר אבל לא בטוח שזה נכון.

ש. איך אתה בטוח שזה לא נכון ראית פה שני מספרים...

ת. אולי אני תיקנתי, היה לפני 10 שנים, אני לא זוכר. איפה הקבלה של הרואה חשבון? מה עבר לרואה החשבון?

ש. למה מראש הועבר ליניב מאשדוד 15,200?

ת. תביא את יניב מאשדוד.

ש. יש לך הסבר למה בקבלה אחת אחרי של שלומי מעפולה כתוב 11,400

ת. תביא לי את הקבלה המקורית, שיביא לי את הקבלה שנתתי ללקוח ואז שיראה לי פה שזה לא מתאים. יש לך קבלות שנתתי ללקוח?

ש. זו שאלה מעניינת, כי רוב המפיצים שהיו פה אמרו שהם לא קיבלו קבלות. תסביר לי איך זה שלשלומי מעפולה יש תיקון?

ת. אין לי הסבר. תביא את הקבלה המקורית. תביא לי את הקבלה שהבאתי ללקוח ואז תגיד לי שמע, זה לא מתאים לזה.

ש. יש פה קבלות מוצגות לבית המשפט יותר מ-60 קבלות, שבכולן יש אפס שירד. בעותק שהוגש וסומן ת/1979 רואים את ההבדל במפורש בין הקבלה שנשארה אצלך לבין הקבלה שהועברה לרואה חשבון.

ת. לא הבנתי.

ש. בעותק שהוגש לבית המשפט רואים במפורש את האפס שנשאר באחד העותקים, לעומת העותק הכחול שהועבר לרואה חשבון ושם היה תיקון במפורש. אני אומר לך שיש עותקים נוספים בסך הכל כ-60 קבלות גם היו תיקונים גם בעותק הצהוב וגם בעותק הכחול של הקבלות רואים שבוצע

תיקון בעט. למשל קבלה 395 שרואים שירד אפס גם בעותק הצהוב. אתה יכול להסביר למה היו כל כך הרבה סכומים בקבלות מתוקנים?
 ת. אני יכול להסביר את הקבלות המקוריות שנתתי. אתה לא מביא לי קבלות שנתתי וזה מה שהוגש מה שהביא הלקוח. אם יש פה תיקונים כמה זמן זה שכב במשרדים? 5 שנים? אני לא יודע מה עשו עם זה 5 שנים במשרדים.

ש. אין לך הסבר?

ת. איך זה יכול להיות? כל חודש אני מעביר לרואה חשבון.

ש. אז מה ההסבר שלך לתיקון הזה?

ת. אין תיקונים.

ש. קבלה 164 מ-27,000 זה ירד ל-2,700.

ת. זה לא מעניין אותי. מה שמעניין אותי זה הקבלה. כתוב פה הטופס השלישי, מה זה הטופס השלישי?

...

ש. אני אומר לך שהסיבה שיש תיקונים בקבלות היא בגלל שבהמשך לכך שלא הוצאתם קבלות על רוב הסכומים שמכרתם, וגם קבלות שהוצאתם לחלק קטן מהמפיצים אפילו לא מסרתם להם ביד והם גם אמרו את זה פה. בשביל להתאים את הדיווח החודשי והשנתי שלך תיקנת את הקבלות האלה?

ת. לא. אני לא חושב."

204. על יסוד כל אלה, ניתן לקבוע כי הוכח במידת ההוכחה הנדרשת כי הנאשמים נהגו באופן קבוע שלא להנפיק קבלות וכי אין בפנקסי הקבלות שניהלו לשקף נאמנה את כלל הכנסותיהם ממכירת הכרטיסים. כמו כן, הוכח במידה הנדרשת, כי הנאשמים הפחיתו סכומים שנרשמו בקבלות המקוריות. הנאשמים טענו, כי לא הוכחה זהותו של האדם אשר שינה את הסכומים בקבלות, אולם אין בטיעון זה ממש, לפי שהאחריות על ניהול פנקס תקבולים תקין מוטל על הנאשמים.

אי הנפקת חשבוניות בגין מכירת הכרטיסים למפיצים

205. הנאשמים גבו עמלות מכל עסקה של מכירת כרטיסים הן מהחברות והן מהמפיצים. בגין עסקאות אלה היו הנאשמים חייבים להוציא חשבוניות עסקה, והיו חייבים בדיווח למע"מ על היקף העסקאות שביצעו מול החברות ומול המפיצים.

206. המאשימה טענה, כי הנאשמים גבו מהמפיצים עמלה נגזרת מהערך הנקוב של הכרטיסים בשיעור של 2% וכן גבו מהחברות עמלה נוספת בשיעור של 7%, כך שלמעשה

- גבו עמלה בשיעור של 8.8%. המאשימה טענה, כי הנאשמים לא הנפיקו חשבוניות למפיצים בגין שיעור עמלה של 2% שגבו מהמפיצים.
207. הנאשמים טוענים כי בשנים 2007-2009 פעלו בהתאם להנחיה שקיבלו מרואה החשבון אליהו קרן, לפיה לא היו חייבים בדיווח לרשויות המס ובהנפקת חשבוניות בגין עסקאות המכירה למפיצים שעה שמכרו את הכרטיסים בערכם הנקוב.
208. באשר לגובה העמלה, אשר היוותה את רווחי הנאשמים, עלתה מעדות המפיצים שונות בשיעור העמלה. עם זאת, חלקם ידעו לומר כי העמלה שהעבירו ליואל עמדה על שיעור בין 2% ל-4% (ראו עדות עד תביעה 168 יובל זהבי, עד תביעה 177 לאון טאוזוביץ, עד תביעה 155 ג'ורג' מונייר, עד תביעה 172 יצחק כהן, עד תביעה 189 פנחס מנשרוב, עד תביעה 192 רותם אלטמן, עד תביעה 171 צוקרון יעקב). יואל אזרי אישר בעדותו כי כרטיסים נמכרו למפיצים מעל לערכם הנקוב (עמ' 231-230 לפרוטוקול).
209. בעדותו ובהודעותיו ברשות המיסים אישר הנאשם כי בשנים 2007-2009 לא הונפקו חשבוניות למפיצים, אך טען כי הסיבה לכך היא שעד לשנת 2010 לא גבה עמלה ממכירת כרטיסים למפיצים. לטענתו, החל לגבות עמלה בשיעור של 2% בגין מכירת הכרטיסים למפיצים מתחילת שנת 2010 ועד יוני 2010, מכיוון שנדרש לעלות נוספת בשל "המרת הדולר". כשעומת הנאשם עם עדויות המפיצים, לפיהן גבו הנאשמים עמלה בשיעור של 2% ממכירת הכרטיסים בשנת 2010, טען כי מדובר בעדויות שקר.
210. כמו כן, טען הנאשם, כי לא הוגשו דוחות לרשות המע"מ בגין השנים 2009 ו-2010 מפני שהמסמכים נתפסו לצורך החקירה. כשעומת עם העובדה כי החומר הדרוש לדיווח על עסקאות שבוצעו בשנים 2009 ו-2010 היה זמין בידו וכי בכל זאת לא דיווח כשנים קודמות השיב הנאשם בשאלה: "מה הקשר האחד לשני" (עמ' 418-416 לפרוטוקול, ת/2175 עמ' 2, ת/2159 עמ' 8).
211. איני מקבלת גרסת הנאשם כי בשנים 2007 עד 2009 לא נגבו עמלות ממכירת הכרטיסים למפיצים. בעדות הנאשם בהקשר זה ניכרת מגמתיות רבה ולמול עדויות המפיצים לא מצאתי לאמצה. מעדויות רוב המפיצים עלה כי הנאשמים גבו עמלה מעבר לערך הנקוב של הכרטיס. עדים אלה נעדרי עניין בהליך עצמו וחלקם אף נחקרו בזיקה לפרשה כולה.
212. הוכח אפוא כי הנאשמים גבו עמלת רווח ממכירת הכרטיסים למפיצים בשיעור של 2% מערכם הנקוב של הכרטיסים בשנים 2007 עד 2009 וכי בגין כך לא הנפיקו חשבוניות למפיצים.
213. הנאשמים טענו, כי הסתמכו על הנחייתו של רואה החשבון קרן שהנחה אותם כי בגין מכירת כרטיסים בערכם הנקוב אין חובת דיווח ואין חובה להנפיק חשבוניות למפיצים. אין בידי לקבל טענה זו. גרסת הנאשם, כי לא נגבתה עמלה ממכירת כרטיסים למפיצים

עד לשנת 2010, נדחתה. לפיכך, אינה יכולה לעמוד טענתם, כי לא היו חייבים בהנפקת חשבוניות למפיצים בגין מכירות כרטיסים בשנים האמורות.

214. רואה החשבון אליהו קרן מסר אמנם בחקירתו כי מכירת כרטיס בערכו הנקוב אינה מהווה הכנסה חייבת של הנאשמת, ולפיכך הנחה את הנאשמים להנפיק עבור מכירת הכרטיסים למפיצים קבלות בלבד. כשהוצג בפני רואה החשבון אלי קרן מכתבו לנאשם מיום 24/1/07 (ת/2110) אישר את תוכן המכתב (עמ' 171-172 לפרוטוקול). אולם, מעדותו אף עלה כי הנאשמים לא דיווחו לו כי גבו עבור מכירת הכרטיסים 2% נוספים מעבר לערכם הנקוב.

215. לפיכך, לא עומדת לנאשמים טענת הסתמכות על חוות דעת של מומחה לפי שהנחייתו של רואה החשבון אליהו קרן ניתנה על יסוד מידע חלקי ושגוי. יתירה מכך, הנחיית רואה החשבון אליהו קרן היתה מלאה וכללה אף הנחיה בדבר חובת דיווח והנפקת חשבונית מקום בו נגבית עמלה תמורת הכרטיסים. הנאשמים בחרו שלא לפעול על פי ההנחיה בכוונה להעלים הכנסות חייבות במס. על כן, אין הנאשמים יכולים להישמע בטענה להגנה מחמת טעות במצב המשפטי.

הפחתת סכומי חשבוניות שהונפקו לחברות בחו"ל

216. המאשימה טוענת, כי מתוך המפורט בנספח ח' לסיכומיה הוכח כי קיים פער עצום בין דיווחי הנאשמת למע"מ לבין הסכומים ששולמו לה בפועל. מתוך הראיות שהוצגו עולה התמונה כדלקמן:

מדו"ח מע"מ לחודשים ינואר- פברואר 2009 אשר הוגש בהסכמה (ת/931) עולה כי סך כל עסקאות הנאשמת הסתכמו בסך של 138,528 ₪, ואולם ממוצג ת/1929 עולה כי סך כל מכירות הנאשמת לחודש ינואר 2009 עמד על 3,825,000 ₪. עמלת הרווח של הנאשמים לפי 8.8% עמדה על סך של 336,600 ₪, סכום גבוה מזה שדווח.

מדו"ח מע"מ לחודשים נובמבר- דצמבר 2009 אשר הוגש בהסכמה (ת/938) עולה כי הנאשמת דיווחה על עסקאות בהיקף של 66,890 ₪, ואולם מתוך מוצג ת/2144 עולה כי הכנסותיה עמדו על 9,437,000 ₪. עמלת הרווח של הנאשמים לפי 8.8% עמדה על סך של 830,500 ₪, סכום הגבוה מזה שדווח.

מדו"ח מע"מ לחודשים ינואר- פברואר 2010 אשר הוגשו בהסכמה (ת/937) עולה כי הנאשמת דיווחה על עסקאות בסך של 40,275 ₪, ואולם מתוך מוצג ת/2144 עולה כי הכנסותיה הגיעו לכדי סך של 8,575,500 ₪. עמלת הרווח של הנאשמים לפי 8.8% עמדה על הסך של 754,600 ₪, סכום הגבוה מזה שדווח.

מדו"ח מע"מ לחודשים מרץ- אפריל 2010 אשר הוגש בהסכמה (ת/936) עולה כי עסקאות הנאשמת הסתכמו בסך של 60,142 ₪, ואולם מתוך מוצג ת/2144 עולה כי סך

הכנסות הנאשמת לאותה תקופה עמד על הסך של 10,025,000 ₪. עמלת הרווח של הנאשמים לפי 8.8% עמדה על הסך של 882,200 ₪, סכום הגבוה מזה שדווח.

ממוצג ת/2145, שאף הוא קובץ אקסל שנמצא במחשבי הנאשמים, עולה כי בגין שתי התקופות האחרונות האמורות היו לנאשמת הכנסות ממכירת כרטיסי קאש כארד ואלה הושמטו מדיווחיה באותן תקופות: בתקופה של חודשים ינואר- פברואר 2010 עמדו עסקאות הנאשמת 2 לחודשים אלה בגין מכירת כרטיסי קאש כארד על סך של 205,000 דולר, בתקופה של חודשים מרץ- אפריל 2010 עמדו עסקאות הנאשמת כאמור על סך של 297,900 ₪, ואולם אלה לא באו לידי ביטוי בדיווחיה אודות הכנסות.

הוצאת תלושי שכר פיקטיביים

217. בעדותו הכחיש הנאשם תחילה כי אשתו עבדה בשירות הנאשמת, ובהמשך כשהוצגו לו עשרה תלושי שכר שהוצאו עבורה בשנת 2009 (ת/1084יב') השיב הנאשם באופן בלתי ענייני ולא סיפק כל הסבר מניח את הדעת לכך כי הנאשמת שילמה שכר לגורמים שלא עבדו בשירותה (עמ' 419 לפרוטוקול).

218. לאור כל האמור לעיל יש לקבוע כדלקמן:

פנקסי החשבונות של הנאשמים אינם משקפים את היקף המכירות האמיתיות בפועל, ולא ניתן לקבוע על פיהם ממצאים עובדתיים אודות היקף מכירת הכרטיסים בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. הנאשמים לא הוציאו קבלות בגין כל תקבוליהם ממכירות, הפחיתו סכומן של קבלות קיימות ולא הנפיקו חשבונות בגין מכירות למפיצים. דיווחי הנאשמים למנהל המע"מ על היקף העסקאות החייבות במס עמדו על סכומים נמוכים מאלה שהתקבלו בידי הנאשמים בגין העסקאות בפועל. מתוך שהוכח מצטיירת תמונה, לפיה הנאשמים פעלו בשיטתיות על מנת להעלים הכנסות חייבות במס מרשות המע"מ. מעשיהם של הנאשמים מעידים על פעולות במרמה ובתחבולה. מבחינת היסוד הנפשי הרי שהנאשמים פעלו באופן מתוכנן ושיטתי. משכך, מוכח אף יסוד הכוונה להשתמט מתשלום מס כדן, ויש לקבוע כי הנאשמים היו מודעים לחבות במס החלה על הכנסותיהם ולטיב מעשיהם בהקשר זה.

219. על כן, אני קובעת כי הוכחה אשמת הנאשמים בעבירה של מעשי מרמה ותחבולה במטרה להשתמט מתשלום מס, מעבר לספק סביר.

אישום רביעי- מסירת ידיעה כוזבת או מסירת דו"ח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור במטרה להשתמט מתשלום מס

220. [סעיף 117\(ב\)\(1\) לחוק מס ערך מוסף](#) קובע כדלקמן:

"עשה אדם מעשה מן המפורטים להלן במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, דינו - מאסר 5 שנים או כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין):

(1) מסר ידיעה כוזבת או מסר דו"ח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור."

221. כפי שפורט לעיל, הוכח כי הנאשמים ניהלו ספרי חשבונות בלתי נאותים וכי חשבוניות על פיהם ביצעו דיווחיהם למנהל המע"מ שיקפו היקף עסקאות נמוך מכפי היקף עסקאותיהם בפועל. על יסוד אלה יש אף לקבוע כי דיווחי הנאשמים למנהל המע"מ היו כוזבים, ומהווים לפיכך מסירה של ידיעה כוזבת.
222. באשר ליסוד הנפשי, הרי שאף זה מתקיים בנאשמים שעה שזה נלמד מתוך התנהגותם. מקום שהוכח כי ספרי הנהלת החשבונות שניהלו הנאשמים לא תאמו את היקף הפעילות הכספית בפועל וכי דיווחו דיווחים כוזבים ונמוכים אודות היקף עסקאות חייבות במס, הרי שבכך אף הוכחה כי פעלו בכוונה להשתמט מחובת תשלום מס כדין (וראה המפורט לעיל בעניין האישום השלישי).
223. לפיכך, הוכחה אף אשמת הנאשמים בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות במטרה להשתמט מתשלום מס.

סוף דבר

224. נוכח כל המפורט לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את המעשים כפי שפורטו לעיל, לפי שהניחה תשתית ראייתית המסבכת את הנאשמים בעבירות נשוא כתב האישום. הנאשמים, מצדם, לא הצליחו לעורר ספק סביר בדבר אשמתם. טענותיהם התאפיינו בכלליות ולא הונח להן בסיס ראוי אשר ממנו רשאים הם ליהנות.

225. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשמים בגין עבירות אלה:

עבירה של [סיוע לארגון או עריכת משחקים אסורים](#), הגרלות והימורים לפי [סעיף 225](#) בצירוף [סעיף 31 וסעיף 29\(ב\)](#) [לחוק העונשין](#);

עבירה של [עשיית פעולה ברכוש אסור](#) לפי [סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון](#), התש"ס-2000 בצירוף [סעיף 29\(ב\)](#) [לחוק העונשין](#);

עבירה של שימוש במרמה ותחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס לפי [סעיף 117\(ב\)\(8\)](#)
[לחוק מס ערך מוסף](#) בצירוף [סעיף 29\(ב\)](#) [לחוק העונשין](#) ;

עבירה של מסירת ידיעה כוזבת או מסירת דו"ח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור
לפי [סעיף 117\(ב\)\(1\)](#) [לחוק מס ערך מוסף](#) בצירוף [סעיף 29\(ב\)](#) [לחוק העונשין](#).

ניתנה והודעה היום י"ח אדר ב' תשע"ו, 28/03/2016 במעמד הנוכחים.

מיכל עמית - אניסמן , שופטת

הוקלד על ידי רבקה בינימין

מיכל עמית-אניסמן 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה